

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY AND ICE, BOOK 6

BLACK ROSE *and* GOLD QUEEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SHANNON MAYER
KELLY ST CLARE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HONEY AND ICE, BOOK 6

BLACK
ROSE
and
GOLD
QUEEN

SHANNON MAYER
KELLY ST CLARE

İÇİNDEKİLER

[Hiçbir Yayını Kaçırmayın!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Hiçbir Yayını Kaçırmayın!](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

2024

Siyah Gül ve Altın Kraliçe, Bal ve Buz Serisi, 6. Kitap Tüm hakları

saklıdır

HiJinks Ink Yayıncılık

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka bir şekilde) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

MB Mayer, Shannon

tarafından orijinal çizimler

St. Clare, Kelly

HIÇBİR SÜRÜMÜ KAÇIRMAYIN!

* * *

[SHANNON'UN BÜLTENİNE KATILIN](#)

[KELLY'NİN BÜLTENİNE KATILIN](#)

her zaman bültenlerden haberdar olmak için.

(Kendi kişisel kahininiz olması gibi bir şey.)

Bizimle birlikte olan tüm okuyucularımız, bu sizin için.

CHAPTE R 1

T Underhill'in tüm yaratıklarını barındırmak için tek bir Fae Mahkemesi'nde yeterli yer olmaz. Daha da kötüsü, onları buraya nasıl getireceğiz?

Geçidimiz yoktu. Underhill'e erişimimiz kesilmişti ve o toprakların hanımı olarak adlandırılmış olsam da, ben o değildim. Annem değildim.

Gitmişti, ölmüştü, Sigella tarafından öldürülmüştü. *Çay içen hain.*

"Kahretsin," diye fısıldadım nefesimin altında. Yaratıkları nasıl yerleştirirsek yerleştirelim, Kraliçe Sümbül'le birlikte Alaska Sarayı'na sığımaları ya da Alaska, İrlanda ve Louisiana Sarayları arasında bölünmeleri mümkün değildi. Bu gece bir çözüme ihtiyacımız vardı.

Kraliçe Sümbül - vajinasını gördüğümünden beri ona Cinth dememde ısrar ediyordu - ve kız kardeşim Kahin Kallik, Dünya aleminin bir haritasının üzerine eğilmişlerdi. Alaska sarayında toplanmış, sadece bir tane olan *olasılıkları* tartışıyorduk.

Hiçbirimizin kabul etmek istemediği bir şey.

Çünkü fae'lerin ve tüm fae yaratıklarının uzun süredir yuvası olan Underhill artık güvenli değildi. Dahası.... benim evim.... diyarım yok ediliyordu.

Kalbim sıkıştı. *Hayır*, yok edeni düşünmezdim.

Son yirmi dokuz gün boyunca Cormac'ı, Aaden'i ve dönüştükleri yarattığı düşünmemek için elimden geleni yaptım. Kendisine Andas diyordu.

Eğer onları çok fazla düşünürsem, kendimi korumam gereken kişilerden uzaklaşmak isterken buluyordum. Kendimi Onunla asla olamayacak bir şeyi özlüyordum.

Bir el omzuma yerleşti. "Küçük kardeşim."

Gözlerimi kırıştırdım ve Faolan'a, Kallik'in arkadaşı ve şimdi de kayınbiraderime döndüm. Kardeş. Aile.

Her ne kadar kaybetmiş olsam da, dengeyi yöneten güçler bana yedekler vererek bunu düzeltmeye çalışmışlardı. Annemi kaybetmiştim ve bu güçler bana onun gücünü ya da daha zayıf bir benzerini vermişti. Kardeşim ve gerçek ailem olan Kik'i kaybetmiştim ve bu güçler bana Faolan, Kallik ve Cinth'i vermişti. Ama hiç kimse Kik'in yerini alamazdı ve hiç kimse annemin yerini dolduramazdı. Özellikle de ben.

Ve ortaya çıktığı üzere, diyarlardaki hiçbir güç Cormac ve Aaden'in yerini alamazdı.

"Bir fikrin var," dedi Faolan bana sessizce. "Bunu yüzünde görebiliyorum." Grubun en sakın kişisiydi, bu kesindi. Kallik için iyi bir denge.

Bu kelime -denge- bağırsaklarımın sıkışmasına neden oldu.

Çeşitli diyarlardan gelen yaratıklar annemin işini üstlenmemi ve onlara bu dengeyi sağlamamı bekliyorlardı ama bir gün onların inancını hak etmediğimi anlayacaklardı.

"Evet."

Gözleri benimkileri aradı. "O zaman onlara anlatmalısın. Daha önce hiç kendini tutmadın Silver, ama son bir aydır tek yaptığın bu."

"Bunu nereden biliyorsun?" Yine de sinirlenmedim ve onu itmedim. Çok yorulmuştum. Gözyaşları, keder ve kayıp, hayatım boyunca ruhumda yanan ateşi söndürmüştü.

"Çünkü birçok yönden Kallik'in aynası ve ben onu herkesten daha iyi tanıyorum." Gözlerini yüzümden ayırmadı. "Bu da seni ve duygularını okumayı önemli ölçüde kolaylaştırıyor. Mükemmel olmaktan uzak ama... daha kolay."

Sertçe yutkundum. Yarın koca bir yaratık diyarını yerinden oynatmamız gerekiyordu. Faolan haklıydı, şimdi konuşmalıydım yoksa hepsini kurtaramazdık.

Underhill yok edilirken herhangi bir yarattığı Dengesizlik'in zulmüne maruz kalması için geride bırakmak yaşayabileceğim bir seçenek değildi. Ejderha Yaşlı Adam'dan naga'ya, sluagh'ı yenmeye yardım eden gökkuşağı sürüsüne ve aradaki herkese, hatta katran canavarlarına kadar oradaki yaratıklar ailemdi.

Onların koruyucusu ilan edilmiştim ve bu unvanı istesem de istemesem de bu rolü en iyi şekilde yerine getirmek benim sorumluluğumdu.

Yerine uygun biri bulunana kadar.

Masaya döndüm ve kendimi çelikleştirdim. "İstedikleri gibi asimile olmalarına izin vermeliyiz. Onları zapt edemezsiniz."

Cinth ve Kallik bana bakıp tüm türlerin dörtte birini kurtarmak ve geri kalanını Andas'ın kölesi olmaları için Tepe Altı'nda bırakmakla ilgili konuşmalarını kestiklerinde sözlerimi sessizlik karşıladı. Hyacinth çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum Silver, ama bu mümkün değil. Rubezahl'ın saldırılarından sonra insan ve fae ilişkileri en iyi ihtimalle zayıf. Eğer bu fae yaratıklarını Dünya'ya salarsak-"

"Eğer bunu yapmazsak, bir diyardaki fae varlıkları ölecek. Underhill'in yaratıkları için herhangi bir sarayda yeterli yer, yiyecek veya barınak yok. Diğer saraylar Underhill'in yaratıklarından bazılarını kabul etse bile, yine de herkes için yeterli yer yok ve ben halkımın dörtte üçünü ölüme terk etmeyeceğim. İnsanlar hayatta kalacak. Tepealtı'ndan gelen yaratıklara mümkün olduğunca gizli kalmaları ve savunma dışında hiçbir insana saldırmamaları talimatını vereceğim."

Bu, sadece öldür ya da öldürül dünyasında var olmuş yaratıklar için büyük bir istek olurdu. Cinth,

"Hiç saldıramazlar," diye homurdandı.

Panik halindeki bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladım: "Yaşamın ve ölümün yolu budur Kraliçe Sümbül ve eğer Dünya alemindeki insanlar ve fae'ler bunu unuttuysa, uzun vadede yararlarına olacak şekilde hatırlatılacaktır. Hiçbir yaratığa yatıp ölmesini emretmeyeceğim. Korumaları gereken yavruları ya da bir sürüleri olabilir. Ayrıca savunma büyülerini ve yeteneklerini durduramayabilirler."

İnsanlar bir diyarda yaşayan hayvanlar olduklarını unutmuşlardı. Dünya onlara ait değildi ve onlar da diğer canlılar gibi yaşam alanlarındaki bir değişikliğe uyum sağlamak zorundaydılar. Ya da uyum sağlamak onları aşarsa yok olacaktı.

Diğer seçenek ise dünya eşdeğeri bir fae yaratığını öldürmektir. Bu da kararı çok basitleştirdi. En azından benim için.

Kallik bana şüpheli bir bakış attı. "Sence Yaşlı Piç gizli kalabilir mi?"

Yaşlı Piç, Underhill'deki ejderhaların en büyüğüydü. Başka ejderhalar da vardı ama hiçbiri onun boyutunda değildi. Onu herkesten daha çok severdim ve annemin hükümdarlığı sırasında da nadiren saygı kazanmıştı.

"İhtiyar burada, Alaska Sarayı'nda ikamet edecek," dedim, konuşurken bana kesinlik geliyordu. "Hamağızlar da öyle.

Sen ve Cinth'in onları izleyebileceği yakınlıkta kalacaklar."

Sümbül tekrar başını salladı. "İnsanlar onlara karşı savaştığımızı inanacaklar. Topraklarımızı ve büyümüzü ele geçirmek için bekledikleri bahane bu. Silver, sayıları çok fazla ve silahları da çok güçlü. Onların dünyasında daha fazla varlık göstermememizin bir nedeni var."

"Onları başka türlü ikna et," dedim. "Başka yolu yok."

Kallik'in leylak rengi gözleri kapandı ve geçmişin, bugünün ve geleceğin büyük bir kısmını incelemesini sağlayan eşsiz kehanet büyüsüne erişirken özü titreşti. "Yol temizlendi. Gümüş'ü takip etmeliyiz, yoksa daha kötü bir felaketle karşılaşacağız."

"Ah, beni bir pancar gıdıklamasıyla becer," diye mırıldandı Sümbül.

Kallik'in dudakları seğirdi. "Bu iyi bir pancar gıdıklaması için aşırı bir israf olurdu."

Bu noktada ona katılmak zorundaydım.

En iyi arkadaşı bir el salladı ve bir sandalyeye yığıldı, etekleri lezzetli puf böreklerinden biri gibi etrafında kabardı. "Biliyor musun, bazen beni kraliçe yapmandan nefret ediyorum, Kallik. Bu... hayatım için istediğim şey asla bu değildi. Geçici olması gerekiyordu."

Kallik'in gülümsemesi soldu. "Biliyorum dostum, biliyorum."

Eğer Andas-Dengesizlik bize karşı başarılı olursa, Cinth'in Tüm Fae'lerin Kraliçesi olma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Ölü Fae'ler pek bir şey için endişelenmezler.

Önümüzdeki dünya haritasına bakarken sessizlik çöktü. Seçim basitti ama sonuçları öyle olmayacaktı. Hayatım için savaşarak büyümüşüm ve eğer benim vahşi, amansız hayatta kalma dürtüm, insanların hayatta kalmaları tehdit altında olduğunda nasıl tepki vereceklerinin bir göstergesiye, o zaman başka bir cephede acımasız bir savaşla karşı karşıya kalacaktık.

"İnsan elçilere neler olduğunu haber vereceğim. Onlara bunun geçici olduğunu ve yaratıkların uslu duracağını söyleyeceğim." Sümbül sandalyesinde doğruldu ve söylediklerine rağmen, onun Tüm Fae'lerin Kraliçesi için en iyi seçim olduğuna inandım - sadece diplomasisi bile naga hazinesindeki ağırlığına değerdi.

Bu geçici bir durumdu ama sandığı gibi değildi. Andas Tepealtı'nı yok ettiğinde, Tepealtı'ndaki yaratıkların geri dönebileceği bir yuva kalmayacaktı. Daha da kötüsü, Fae'ler ve insanlar arasındaki olası bir savaş Andas'ın gücüne güç katacaktı.

Andas şu anda ölçek aleminde oturuyor olmalı, hepimiz kargaşa ve kaosa sürüklenirken kahkahalarla kükrüyordur. *Onu besliyorum.*

Kapıyı arkamdan kapatarak savaş odasından çıktım. Underhill ve yaratıkları için daha fazla tartışmama gerek yoktu. Cinth dediğimi yapacaktı çünkü ben Tepe Altı'nın Sahibi'ydim ve Kallik bize daha iyi bir yol olmadığını söylemişti.

Onu ikna etmek, Underhill'in yaratıkları evlerinden kaçtıktan sonra olacaklar konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. *Benim evimden.*

Diğer kalabalık fae'leri, savaşçı yarı-fe'leri ve itaatkâr tam kanlı insanları görmezden gelerek sarayda ilerledim. Odama kaçmak pek teselli sayılmazdı ama oda son yirmi dokuz gün içinde birden fazla kez saklandığım sessiz bir yerdi.

"Oh! Çok geç olmadan dönmezsin sanıyordum."

Gümüş yarasa arkadaşım Orry, soluk kanatlarını açmış, tavandan aşağı süzülürken yukarı baktım. Arkasında bir çiçek karmaşası vardı.

"Orry, ne yapıyordun?" Bilmek istediğimden emin değildim.

"Sana sürpriz yapmaya çalışıyordum. Saray bahçelerinde saçını tamamlayan bu çiçekleri buldum. Onları bir örgüyle örmeyi umuyordum?" Uzattığım elime kondu.

"Elbette," dedim, yalnız kalmaktan başka bir şey istemeyen içimdeki ağırlığa rağmen.

Orry beni yatağın kenarına oturmaya yönlendirdi, sonra arkamda kanat çırpıtı, uzun telleri karmaşık bir örgü haline getirirken minik pençelerini saçlarımda gezdirdi, ilerledikçe çiçekler ekledi. Gümüş rengi saçlarla doğmuştum ve bir süre sarı kaldıktan sonra annemin altın rengi saçları kadar metalik, ısıltılı gümüş rengi saçlara dönüşmüştü. Geriye dönüp baktığımda, saçlarımin annemin diyarları terk etmeye hazırlandığının işaretlerini gösterdiğini görebiliyordum.

"Ne olacak?" diye sordu sessizce. "Underhill'e ve yaratıklarına mı?" "Kraliçe istediğimi yapacak."

"Onları serbest bırakacaksın, değil mi?"

Uzun, yavaş bir nefes aldım. Bu görev neden bana düşmüştü? *Anne, neden beni bu karmaşanın içinde yalnız bıraktın?* "Nereden biliyorsun?"

"Geçen haftadan beri uykunda mırıldanıp duruyorsun." Orry örgüyü bitirdi ve omzuma sürünerek boynuma sarıldı. Bir elimi minik bedenine götürdüm ve onu nazikçe tuttum.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim

Orlaith." "Böyle konuşma," diye fısıldadı.

"Ne gibi?"

"Sanki ölecekmişsin gibi. İstiyormuşsun gibi."

"Plan bu değil." Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm nasıl gülümseyeceğini bilemiyordu. Çok fazla kayıp olmuştu. *Annemi. Kik. Cormac. Aaden.* Adamlarım Andas'ın içinde sıkışıp kalmış olabilirdi ama onları bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Eskiden oldukları gibi değiller. Annem onlara ulaşmamı emrettiğinde bana imkansız bir görev vermişti.

Sözleri hafızama kazındı. *Sevdiğin adamların ruhlarını taşıyor. Onlara ulaşmak için bir şansın var.*

Onlara ulaşırsanız Dengesizliği durdurabilirler.

Artık fae yaratıklarını yaklaşan sonlarından kurtarma sorunu çözüldüğüne göre, 'ona ulaşmak' için verdiği son emri yerine getirmeyi geciktirmek için başka bir nedenim yoktu - bu her ne anlama geliyorsa.

Ayağa kalktım ve açık balkon kapılarına doğru yürüdüm.

Alaska yazı hızla soluyor ve kış sırasını savmak için sabırsızlanırken geceler soğuktan yanıyordu. Korkulukları kavradım ve avlu ile Unimak'ın ötesindeki okyanusa baktım. Rüzgâr, tuz, çiçek ve büyü kokularını getirerek duyularımı harekete geçirdi. Gece gökyüzünde bir iğne ucu kadar beyazlık yaklaştı.

"Sana inanmıyorum," dedi Orry, neredeyse ağlamak üzereydi.

Ciğerlerimi doldurmayan bir nefes aldım. "Andas'ın artık olgun ve güçlü uşakları yok. Tek başına ve ben bir şekilde içindeki Cormac ve Aaden'e ulaşarak onu yenmekle görevlendirildim. Gücünün kaynağı onlar olmalı. Dengesizliği yenemezsem, beni ve sevdiğim herkesi öldürecek. Ama onu öldürmenin benden ne götüreceğini biliyorum. Bu yüzden ölecekmişim gibi konuşuyorum. Çünkü adamlarımı öldürürsem ya ruhen ve kalben öleceğim ya da bunu yapacak gücü bulamazsam bedenim öleceğim."

Uzaktaki beyaz lekenin boyutu büyüdü ve yaklaştıkça geniş kanatları ve uzun bacakları şekillendi. Varlık bana doğru koştu, hiçbir şey söylemediğim halde bir şekilde ihtiyacımı hissetti.

Bu, Underhill'in seçilmiş koruyucusu olmanın bir parçası mıydı?

Orry beni bıraktı ve Peggy balkona zarifçe inerken burnuna vurmak için ileri uçtu.

Pegasus türünün son örneğiydi. Kik'i sevmiştii, son kara kelpini ve o da onu sevmiştii. En azından arkadaşım ve kardeşim, Sluagh onu öldürmeden önce gerçek aşkı tatmıştı.

"Peggy," diye mırıldandım.

"Atla. Uçmamız gerek. Bat, sen burada kal." Emri keskindi ve Orry ile ben ikimiz de sorgulamadan itaat ettik.

Peggy'nin sırtına atlar atlamaz havaya fırladı, kanatları kışın öptüğü rüzgârın akımına kapılırken güçlü kalçaları bizi doğruca yukarı fırlattı. Peggy yükseklerle doğru süzülürken keskin soğuk yüzüme bir tokat gibi çarpıtı, yıldızlara o kadar yakındım ki ulaşabileceğime yemin edebilirdim. Bu kadar yüksekte sıcaklık dondurucuydu. Derim ve kemiklerim mor denizin buzlu ucuna dalmışım gibi ağrıyordu.

"Ne oldu?" Peggy kanatlarını iki yana açmış bir şekilde düzleşirken dişlerim takırdadı.

"Bu çok uzun bir süre için sahip olacağınız son huzur anı," diye fısıldadı Peggy. "Underhill'in yaratıkları buraya geldiklerinde, Dengesizlik, fae büyüünün kaynağı olan Underhill'i ele geçirmeye çalışacak. Sen bizimle bu gelecek arasında duruyorsun.

Beni tekrar sarmak isteyen soğuktan olmasa da titredim. "Huzur geçicidir," diye cevap verdim, hediyesini kabul etmeye istekliydim.

"Doğru ve kalbimize dokunduğu an daha da tatlı oluyor." Peggy bir bulutun içinden geçti ve nem

küçük buz damlacıkları halinde donuyor.

Kendimi ısıtmak ve buzları eritmek için yıldızlardan kırmızı öz çekebilirdim ama damlacıkların kalmasına izin verdim. Belki duygularımı ve kalp ağrımı da dondurmaya yardımcı olurlardı.

"Sana seslendim mi?" Ben sordum. "Nereden bildin..."

"Arkadaşın Orlaith'in sağlayabileceğinden daha fazlasına ihtiyacın olduğunu mu? Pegasi'nin binicilerimizi neden sınırladığını biliyor musun?"

Underhill'de büyümüş olmama rağmen cevabı bilmiyordum. Kik beni ona götürmeden önce Peggy'nin adını duymuştum ve herkes bir Pegasus'a binmeye çalışmanın bir ölüm dileği olduğunu biliyordu ama bunun daha derin bir nedeni olduğunu fark etmemiştim. "Hayır." "Binicilerimiz ailemizin bir parçası haline geliyor ve ailemizin bir parçası olarak birbirimizi uzaktan hissedebiliyoruz. Neredeyse homing gibi

İşaretler. Bundan da öte, güçlü duyguları hissedebiliyoruz. Senin sıkıntın beni çağırdı."

Kelimeler içimden döküldü, böyle şeyleri konuşmanın daha güvenli geldiği dünyanın üzerinde. "Her şey ters gidebilir Peggy. Her şey ters gidiyor, tam da Andas'ın istediği gibi. Underhill onun gücü altında olacak ve bizim için yok olacak."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kendime bile itiraf etmek istemediğim bir şeyi itiraf ettim. "Fae'ler Underhill ile bağlantıları olmadan zayıflarlar. Büyülerini kaybedecekler ve yeterince zaman verilirse ölecekler. Sonunda Andas ne isterse onu yapmaktan başka seçenekleri kalmayacak. Tabii yarın geçebilecekleri kadar büyük bir geçit yapabilirsek. Yaşlı Adam'ın büyüklüğünü gördün. Her şey... başarısızlığa mahkum. Bir çıkış yolu göremiyorum."

"Kendine çok az güveniyorsun, genç adam." Peggy, bacakları okyanusu sıyrana ve kanat uçları tuzlu su püskürtene kadar alçaldı. "Underhill senin Dengesizlik'le yüzleşip kazanabileceğine inanıyordu. Underhill'deki her yaratık senin arkada. Kraliçe ve kahin bile senin emirlerine uyuyor. Sence bir insana hak etmeden bu kadar saygı ve güven gösterilir mi?"

Ben bir avcıydım, Dünya standartlarına göre vahşi bir şeydim ve Underhill'in kızıydım. Tüm hayatımı hepimiz gibi Underhill'in emirlerini yerine getirerek geçirdim. Başkalarına teklifte bulunmadım. Asla annem kadar güçlü ve kendinden emin olamadım.

"Peggy, eğer başarısız olursam, bana bağlı olan her ruhu mahvederim. Her fae. Her ejderhayı.

Her naga." Peggy kısa bir süre durdu ve küçük bir kaya parçasının üzerine indi. "Attan in."

Sırtından kaydım ve ayaklarım temas eder etmez havada bana doğru döndü, kanatları zar zor atıyordu ama yine de onu havada tutuyordu. "Sen seçilmiş kişisin Silver, Underhill'in Sahibi. Fae alemi senin özünle parlıyor. Bu görev sadece ve sadece sana verildi. Genç olan, kaderini tüm diyarlarda tanınan korkusuzluğuyla karşılamak için gereken tüm bilgi ve güce sahipsin."

Bununla birlikte döndü ve uçup gitti, beni lanet okyanusun ortasında bir kayanın üzerinde bıraktı. "Peggy!"

"Ateşten kalbini yeniden kazan Silver," diye seslendi omzunun üzerinden, "Kendini hatırla. Bildiğin her şeyi bul, çünkü yaklaşan karanlıkla yüzleşmek için her şeye ihtiyacın olacak."

Geri çekilen formunun ardından bakakaldım. Son yirmi dokuz gündür özümde ya da beni Underhill'e bağlayan büyüye bir kez bile dokunmamıştım. Başka kimse fark etmemişti.

O kayanın üzerinde donarak durdum. O kayanın üzerinde acımın yükselmesine ve beni tüketmesine izin verdim, çünkü kalbim yaklaşık bir ay boyunca mücadele ettiğim her şeyi hissetmeyi hak ediyordu. Yirmi bir yaşında ilk kez, acımla ilerleyemiyordum, bu yüzden devam etmek için başka bir yol bulmalıydım.

Acı çekmeli ve bundan korkmamalıydım. Acı çekerken de bilinmeyen bir yırtıcıya karşı olduğu kadar korkusuz olmalıydım. Hayatta kalabilmek için bu yırtıcının zayıflıklarını öğrenmeliydim.

Otuzuncu günde güneş yavaş yavaş yükselirken, cevabımla ödüllendirildim.

Acı çekmek bir zehirdi - zamanla insanı yiyip bitiren bir zehir. Bu yüzden, kendimi bazen diğer zehirlere karşı duyarsızlaştırdığım gibi bu acıya karşı da duyarsızlaştırdım. Zamanla, acı çekerken donup kalmayacaktım.

Sonunda Dengesizlik'e ne yapabileceğimi söyleyemezdim ama henüz bunun için endişelenmeme gerek yoktu. Zamanı geldiğinde gerekeni yapabileceğimi umarak acıyı yavaş yavaş içime çekmeye odaklanmalıydım.

Etrafımı saran dalgalar kayanın üzerinde kabarıp beni sırlıslam ederken ve tekrar ürpertirken gözlerimi kapattım. Soğuktu, karanlık soğuktu. Andas, Dengesizlik de soğuktu.

Ama Underhill'in büyüü hafif ve sıcaktı.

Underhill ateşti.

Ateş gibiydim.

İçimde bir kıvılcım büyüdü ve ellerimi kaldırdım, gümüş büyü bedenimden akıyordu, hapsedildikten sonra neşeli ve canlı. Özümün hiç bu kadar parladığını görmemişim. Ateş damarlarımdan, kalbimden ve ruhumdan akıyordu. Ateş, içeri girmesine izin verdiğim acının etrafında bir yol açarak zehri kordon altına aldı.

Herkesin düşündüğü gibi biri olmayabilirdim ama ailem olarak gördüklerim için bir şey yapabilecek güce sahiptim.

Underhill'deki yaratıkların bir geçide ihtiyacı vardı.

Her seferinde bir adım, bir ayak diğerinin önünde yolda.

Gümüş parmak uçlarıma doldu. "İşte

başlıyoruz," diye fısıldadım.

C H A P T E R 2

I Portal açma gücüne sahip birkaç varlık tanıyordu.

İstediği yere giden annem.

Kik, diyarlara erişmek için sadece bir ön ayağını kaldırması gereken son kara kelpiydi.

Bu konuda hiç konuşmadığım Kahin. Andas geçit açabiliyordu ve Sigella da benim bunu yaptığıma şahit olarak geçit açmayı öğrenmişti.

Belki de hepsi için farklıydı. Tek bildiğim, büyüm serbest kalır kalmaz nasıl portallar yaratabileceğimi bildiğimdi.

Okyanus havasından aldığım her nefeste, içimde neredeyse varlığım kadar büyük olan muazzam bir varlık hissediyordum.

Bu varlık sadece benim içimde değildi, her tarafımdaydı. Varlığı en güçlü şekilde ana diyarlar olan Dünya ve Tepe Altı'nda hissedebiliyordum. Ayrıca ölçek aleminde daha az bir varlık hissedebiliyordum. Bacaklarımı kesen siyah şerit yığınının hatırlayınca yüzümü buruşturdum. En sevdiğim diyar değildi. Ayrıca dört diyarın en küçüğünde, ölçek diyarının içinde yer alan ve kalplerine çok fazla karanlığın girmesine izin veren fae'leri barındıran hapishane diyarında da daha küçük bir varlık hissedebiliyordum.

Bu iş muhtemelen incelik gerektiriyordu ama ben kendimi incelik için donanımlı hissetmiyordum. Bugünlerde kendimi pek bir şey için donanımlı hissetmiyordum.

Siktir et.

Fae diyarına bir portal açtım ve diğer taraftaki mor su görüntüsünden duyduğum sevinci özümsemek için bir saniye durakladım. Okyanus yaratıklarıyla başlayacağım.

Hissettiğim en büyük varlığa doğru gümüş bir kement attım - son günlerde birkaç kez pratik yaptığım bir şey. En azından bu konuda hazırlıklıydım.

Bir ham ağza kanca attım ve devasa su perisinin bana doğru hızlanmak için herhangi bir teşvike ihtiyacı yoktu. Açtığım geçidi büyük bir göz doldurdu.

"Merhaba Bawth," diye geldi sesi.

Selam, patron.

Başımı eğdim. "Rawmouth. Türünü çağır. Underhill'i yıkıma terk etme vakti geldi." "Yıkım için mi, bawth?" dedi hüzünle.

"Yıkım için," diye tekrarladım. "Şimdi yap. Geciktirmeyin."

Burada bulunmamdan ya da gelecekteki kölelerini çalma niyetimden hoşlanmayacak bir başkası daha vardı.

Yaklaşan hamağızların dalgasını hissettim. Underhill'e giden portalı tutarak, Unimak'ta hamağızları tutacak kadar büyük olacağını umduğum bir göle ikinci bir portal açtım.

"Hazır bawth," dedi.

Başımı salladım ve iki portalı da sonuna kadar açtım. Özümün boşalması önemli değildi ama iş daha yeni başlamıştı. "Şimdi gel."

Hamağızlar önümdeki soğuk denize daldılar ve beni ölüm korkusu olmadan nefes aldığım sonsuz gibi görünen bir su dalgasıyla kapladılar. Göle açılan ikinci kapıdan geçmek için ikinci bir dalışla yükseldiler.

Son yüzgeç de nispeten güvenli bir yere geçene kadar bekledim ve sonra Unimak'a açılan portalı kapattım.

Şimdi daha zor bir görev geliyordu. Andas henüz beni fark etmemişti ve mor okyanusa büyümün bir darbesini göndererek onu uyarma riskini göze alamazdım. Büyümün en küçük zerresini fırlattım ve hedefimi bulduğumda bir ağ attım.

Hamağız gibi, o da büyümle kendi isteğiyle geldi. Çok geçmeden Underhill'e açılan portalda küçük bir bulut belirdi.

Konuşmadı ama beni görünce gümüş rengi bir mutlulukla parladı.

Arkasındaki ikiz güneşlerin gökyüzündeki konumlarına dikkat ettim.

"Küçüğüm," dedim ona. "Sen ve ailen benim için Underhill'deki diğer yaratıklara bir mesaj iletmelisiniz. Bunu yapmalısınız."

Bunu olabildiğince çabuk ve sessizce yapın ki karanlık güçler olan b i t e n d e n şüphelenmesin. Tüm kara yaratıkları gecikmeden Ejderha Dağı'nı d a toplanmalı. Güneş batarken orada olmayanlar tehlikede olacak."

Küçük bulut yağmur yağdırmaya başladı.

"Evet," dedim. "Keşke iş bu noktaya gelmeseydi. Sana yardım edeceğim."

Minik bulutu, Peggy'nin yakın zamana kadar yaşadığı bulut ormanında onu bulduğum yere geri bıraktım. Sonra lanet parmaklarımı kırdım.

Sağımdan biri, "Bu da sende gördüğüm kötü huylardan biriydi," dedi.

Dişlerimi gösterdim ve annemi öldüren -tüm yaratıkların anasını öldüren- çay içen haine doğru döndüm. "Sigella."

Elini havada salladı. "Evet, evet, beni öldürmek istiyorsun." "Sen benim annemi öldürdün."

"Bildğin gibi anneni korkunç bir sondan kurtarmak için öldürdüm."

İçimde öfke birikti ama yine de... "Bunun için zamanım yok Sigella."

"Underhill'den ayrılmak için neden tam da bu anı seçtiğini sanıyorsunuz? Artık özgür olduğuma göre ölmek gibi bir arzum yok." "Git özgür ol o zaman," dedim ona. "Seninle daha fazla işim olmaz."

Geçide tekrar baktım, sonra küçük parmağımı mor suya daldırmak için uzattım. Geri çektim, sonra ıslak parmağıma baktım.

"Orada olduğunuzu biliyorum, mor okyanusu ve tüm yaratıklarını birbirine bağlayanlar." Hamağızlar hariç. Kendilerini yenemeyenleri dinlemezlerdi, bu yüzden önce onlarla uğraşmışım.

Mikroskobik benekler parmağımın üzerinde mor renkte parlıyordu. Hafif asidik planktonlar büyüme ve dokunuşuma tepki olarak titreşti. Diyarların kaderinin ne kadar sık en küçük varlıklara bağlı olduğu beni şaşırttı. "Okyanus fae'lerinin yardımına ihtiyacı var," dedim planktona. "Herkes Dünya âlemine açılan bu geçide gitmeleri için bir mesaj iletmelisin. Güneş batmadan önce burada olmalılar. Bu mesajı hiçbir karanlık yaratığa söylemeyin, beni duyuyor musunuz?"

Yaratıklar nabız gibi atıyor, yaralandığı kadar çabuk iyileşen derimi yakıyordu.

Parmağımı tekrar geçide daldırdım ve onları serbest bıraktım. Underhill'e açılan pencereden, mor okyanusun parlak-mor planktonların ışıltısı gözlerimin görebileceğinden daha uzağa yayılana kadar dalga dalga aydınlanmasını izledim.

"Çok zekice," dedi Sigella. "Gerçi hayatta kalma konusunda her zaman iyiydin. Can sıkıcı, iğrenç alışkanlıkların bir yana, daha iyi bir hapisane isteyemezdim."

"Annemi ve tüm yaratıkların anasını öldüren biri için çok konuşuyorsun." Ona bir bakış fırlattım ve omuz silkişini yakaladım.

"Söylediklerimde ciddiydim," diye tekrarladım. "Seninle artık hiçbir şey yapmayacağım." "Hiç kimse, sen bile, benim hayatımı belirleyemez," diye cevap verdi.

Gülümsedim. "Uzun zamandır özgürlük istiyorsun Sigella. Saygı duyulan ve sevilen Underhill'i nasıl öldürdüğün duyulursa ne yazık olur. Zamanın geri kalanı boyunca avlanır ve takip edilirdin."

Cevap vermedi.

"Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?" Ben sordum.

"İyilik yapma kararlılığınıza inanıyorum."

Bu yönüme her zaman inanmışımdır. Dünya standartlarına göre vahşi olabilirdim ama zalim değildim. Tüm canlıları severdim ve dengede oynadıkları role saygı duymak neredeyse doğduğumdan beri içime kazınmıştı. "Kendini affetmiş gibi görüldüğün kadar kolay bir şekilde seni affetmemi istiyorsun."

"Yaptığım şey bir merhametti."

"Yaptığın şey çok aceleciydi," dedim tanımadığım sakın bir sesle. Belki de çoktan acıya karşı duyarsızlaşmışım, çünkü geçmişte hissettiğim öfke Sigella'nın kırışmış boğazını pençelememe neden olurdu.

Sigella'nın bakışları yüzüme odaklandı. "Bir şeyler yapmak için zaman olduğuna inanıyor musun?"

"Deneme hakkı bana ait olmalıydı ve sen bunu benden çaldın. Sanırım kimseye hesap vermek zorunda kalmadan o kadar uzun süre geçirdin ki, kendinden başka kimseyi düşünmek aklına gelmedi."

Alay etti. "Kaç kere hayatını kurtardım?"

"Hapishaneni kurtarmak için," dedim sertçe. "Yeni özgürlüğünüzü korumak için."

Sözlerinde tam olarak doğru olmadıklarını söyleyen hafif bir ekşilik vardı. Başımı eğdim ve mor gelgit dalgasının değişerek geçide doğru ilerlemesini izledim. Yakında okyanus yaratıkları toplanacaktı. Andas bunu fark etmemiş olamazdı. Sonra ne oldu?

"Dengesizlik geldiğinde ne yapacaksın?" Sigella sordu.

Ona baktım. "Belki sen de ona bir ok atabilirsin."

"Memnuniyetle."

Sigella'ya bağırıp çağırmak istedim. Ona zarar vermek istedim. Yine de bu yanlarım, inkar edemediğim can sıkıcı ve ısrarcı bir gerçek tarafından dengeleniyordu.

Derin bir iç çektim. "Andas onu almayı başarsaydı annemin korkunç bir kaderi olabileceğini kabul edebilirim."

Kadim fae gözlerini kırptırdı.

"Andas'ın başarılı olup olamayacağını asla bilemeyeceğim. Belki de onu engellemenin bir yolunu bulabilirdim. Bu yüzden onunla daha fazla zaman geçirme ihtimalini benden çaldığın için seni affedemem," dedim Sigella'ya bir sonraki nefeste. Annem, onun bilgisi ve deneyimi yanımda olsaydı Dengesizliğe karşı verdiğimiz bu savaş ne kadar farklı olurdu. "Defol, Sigella. Seninle ve lanet çay fincanlarıyla işim bitti."

Kıpırdamadı ama portalıma doğru yaklaşan gelgit dalgasında her şekil ve büyüklükte fae görülebiliyordu. Saklanma zamanı sona ermişti.

Kapıyı zihnimin kavrayabileceğinden daha geniş açtım. Belki de Alaska'nın tamamı bu sınırların içine sığabilirdi, bilemiyorum. Sadece bazı şanssız insan balıkçıların, Dünya okyanuslarındaki deniz yaşamıyla birlikte hayatlarının şokunu yaşamak üzere olduklarını biliyordum.

Gelgit dalgası her iki yanımdan ayrılarak Sigella'yı selinde toplamayı umuyordu ve ben devasa boyutlardaki geçidi açık tutarken, kendi yarattıkları güçlü dalgayla taşınan ve suyla kaplanan binlerce fae varlığı yanımdan geçti.

Onlar bana bakabildikleri kadar kısa bir süre baktılar, ben de onlara baktım. Yüzgeçlerini ve dikenlerini, solungaçlarını, dişlerini gördüm. Mor tuvale karşı gökkuşağı çizgileri gibi renklerini gördüm. Huşularını, korkularını ve umutlarını hissettim. Bu umudu içimde sakladılar.

Ben, tüm insanlar.

Her ne kadar geçidi yaymaya çalışmış olsam da, bu kadar çok sayıda fae'nin bir araya gelmesiyle su dövüldü ve yeni gelgit dalgaları oluştu. Fae'lerin bazıları ceset yığınları arasında ezilecekti. İnsanlar ve diğer hayvanlar da oluşan gelgit dalgalarında ölebilirdi.

Koşuşturma yavaşlıyordu. Güneş, geçitten geçerek Underhill'in ufkunda sadece bir şerit halindeydi.

Omzuma bir dokunuş oldu ve Sigella'ya baktım.

Sesini duymak imkânsızdı ama dudaklarını okudum. "O geliyor."

Başımı salladım, son yaratıklar kendilerini Dünya âlemine atarken portalı hızla küçülttüm. Bedenimin boyutuna kadar küçülttükten sonra ikinci ve daha büyük bir geçit açtım.

Andas ortaya çıktı ve ben de büyük geçidi ona fırlattım, hemen ardından da Tepe Altı'nın girişini kapattım. Sigella ıslık çaldı. "Güzel hareket. İkinci geçit nereye gitti?"

"Hapishane diyarındaki su kuyusu. Umarım yakın zamanda biri oraya sıçmıştır."

Güldü ama sonra "Bu onu tutmaz" dedi.

"Hadi canım Sigella."

Görebildiğim yüz binlercesi ve göremediğim milyonlarcası olan gerçek bir Fae deniziyle yüzleşmek için döndüm. "İyi dinle. Underhill'in kızı seni bir süreliğine Dünya âlemine getirdi. Saklı kalın. İnsanlara sebepsiz yere saldıran olursa benimle hesaplaşmak zorunda kalır. Biz burada misafiriz ve bunu hatırlamanız akıllıca olur. Dağılın. Güvende olun."

Underhill'de güneş batmıştı ve benim daha uzun bir uyarı yapma lüksüm yoktu. Eğer onların yeryüzündeki benzerlerini kurtarmak istiyorsam. Bu fae'leri evlerinden alıp bu yabancı dünyaya getirmiştım ve şimdi onları zalimce, öğrenmeleri ve ellerinden geldiğince hayatta kalmaları için bırakacaktım.

Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti ve bacaklarım kıvrılmak istese de, böyle bir başarıdan sonra daha fazla tükenme hissetmediğime şaşırdım. "Sırada ne var?" Fae'ler saklanmak için her yöne kaçışırken Sigella dalgaların çarpışması üzerine bağırdı.

Geçitle uzaklaştım.

Unimak'ın çorak bir bölgesi olduğunu fark etmiştim, saray fae'lerinin gitme eğiliminde olmadığı bir yerdi. Kallik ve Faolan oraya en yakın yerde yaşıyorlardı. Yeni komşuları hakkında söyleyecek bir şeyleri olacağından emindim, ama olsun.

Çorak topraklar ayaklarımın altındaydı, Ejderha Dağı'na bir geçit açtım ve bu kez Tepenin Altına adım attım. "İhtiyar," dedim. "Önce sen."

"İnsanları tanıyorum," diye cevap verdi deliğinin derinliklerinden. "Benden korkacaklarını ve korkularının kölesi olduklarını biliyorum."

Benim varlığım yüzünden Fae'lere karşı savaşacaklar. Gidemem, Underhill'in Sahibesi."

Bunun için zamanım yoktu. "Gideceksin çünkü Dengesizliğin eline düşmene izin veremeyeceğim kadar güçlüsün." Sessizlik oldu. "Etrafında hiçbir yol göremediğim bir bilgelik."

"Hayır," dedim ona. "İhtiyar da öyle, birlikte savaşmamız gereken savaflara katılacağız."

Daha fazla tartışmaya gerek yoktu. Kapıyı ardına kadar açtım ve görkemli ejderha dağın yamacındaki devasa ininden kayarak, cüssesine göre sadece bir fısıltıdan ibaret olan süzülüşiyle jilet gibi keskin kiremitleri yerinden oynattı.

"Etkileyici." Ses toprakta ve bedenimde yankılandı. Kalbimdeki acıyı deşti.

Omzumun üzerinden baktım ve Andas'ın gökyüzünde süzüldüğünü gördüm. Sluagh'ın bindiğini hatırladığım kafataslarından yapılmış bir atın üzerinde oturuyordu. Küheylan kendine uygun yeni bir efendi bulmuştu.

"Andas," diye karşılık verdim. "Adının 'Anus'a ne kadar benzediğini sana söyleyen oldu mu?"

"Çocukça laflar sana yakışmıyor, Underhill."

Dili bir gökkuşağı sürüsünden daha renkli olan bir kara kelpiyle büyümüştüm. Çocukça bir iki yorum insanın kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olabiliyordu.

İhtiyar'ın ardından geçidi kapattım. "Meşgul müydün?" "Ama tabii ki," dedi. "Beni özledin mi?"

"Seni mi? Hayır. Cormac ve Aaden, evet."

"Hâlâ onların benim içimde olduğu yanılısamıyla yaşıyorsun. Onlar benim, seni aptal. Bana dönüşmek üzere birleştiler ve artık birey olarak var olmuyorlar."

Yine de annem adamlarıma ulaşabileceğimi ve Dengesizliğin karanlığını yok edebileceğimi söylemişti. "Onlar senin içindeler ve umarım onları ne kadar özlediğimi biliyorlardır. Sahip olduğumuz şey çok erken elimizden alındı, yine de biliyorum ki onlar benim içindi ve ben de onlar içindim. Birlikte daha fazla zaman geçiremediğimiz için yas tutarken bile bunun güzelliğini kalbimde taşıyorum."

Üçümüzü birbirimize bağlayan şeyin ne olduğunu tam olarak ifade edemiyordum ama yine de kollarımın kollarım, beynimin beynim olduğu gibi onların da benim bir parçam olduğunu biliyordum.

Andas sırtıttı. "Geçen ayı onlar için ağlayarak geçirdin, değil mi? Sen, Underhill'in seçilmiş, fae aleminin soğuk karnında yetişmiş vahşi bir yaratık, sana zar zor tahammül eden iki adam için küçük bir kız gibi gözyaşlarına boğuldun."

Acı çekmek bir zehirdi.

Sözlerinin darbesini içime çektim çünkü bunlar bir darbeydi. Korkularımı tırmaladılar. Cormac ve ben, hayat ağacı onu -en azından bedenini- öldürmeden kısa bir süre önce ortak bir zemin bulmuştuk. Ağaç Cormac'ın ruhunu Aaden'e enjekte ettikten sonra, Aaden de bana çoğunlukla 'zar zor tahammül etmişti'.

Yine de kollarımın kollarım, beynimin beynim olduğu gibi onlar da benimdi.

Sözlerinin uyandırdığı acıyı hissetmeme izin verdim ama bunun Unimak'taki çorak bölgeye bir geçit açmamı engellemesine izin vermedim. Diyarlar arasındaki açıklığı bir kez daha bir ülke boyutlarına getirdim.

"Underhill'in yaratıkları, burayı terk etme vakti geldi."

Hiç tereddüt etmediler, en hızlıları diğerlerinin önünde portaldan geçip gitti. Gökyüzü, yüzeyde ve altında olduğu kadar büyük bir izdihamla doluydu.

Andas'ın kahkahası korkunçtu, daha da korkunçtu çünkü içinde Cormac'ın alçak gürültüsünü ve Aaden'in hafif mizahını duyabiliyordum. "Deneklerimi almana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Denekler, onlarla ne yapmak istediğinizi anlatan gevşek bir terim." Kendimi onun saldırısına hazırladım, Andas'ın benden daha güçlü olduğunu zaten biliyordum.

Küheylanı gökyüzünde bana doğru tırıs gidiyordu ve ay ışıkları onu oluşturan çatlak kafataslarının açıklarına takılıyordu. "Tıpkı senin kendi tebaana ihtiyacın olduğu gibi benim de tebaama ihtiyacım var. Sen de benden farklı değilsin."

"Benimle birlikte yaşayabilir ve gelişebilirler. Onlara nasıl bir hayat sunuyorsun, Dengesiz?"

"Onlara beni güçlü kılan yaşamı sunuyorum. Güçle, ne için yaratıldıysam onu daha iyi yapabiliyorum."

Garip bir şekilde, sözleri bana mantıklı geldi. "Seni anlıyorum."

Aramızdaki havada bir nabız vardı. Gözlerinde bir titreşim ve göğsümde bir sıkışma.

Varlık sebebi olan karanlığı olmasa da onu anlıyordum. Ama amacını gerçekleştirmeye yönelik inkar edilemez dürtüsünü anladım. Bunu ben de hissettim. Sadece tamamen zıt amaçlarımız vardı ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

"Bu yüzden şimdi savaşacağız" dedi.

Büyümü büyük dalgalar halinde topladım ama bordo özlü hançerler havada şarkı söyledi. Bir tanesi kafataslı ata saplandı ve çığlığı Ejderha Dağı'nda sekti. Andas küheylanın sırtından fırladı ve ben de gümüş gücümü kullanarak onu ortasından kavradım, sonra da ejderhanın dağdaki ininin en derin yerine fırlattım.

Hiç vakit kaybetmeden dağı onun üzerine yıktım.

Underhill'in bir bölümü daha yok edildi ve bu kez bunu yapan bendim.

Terimi sildim ve geçidi korumanın verdiği yorgunluğun beni dizlerimin üzerine çökerttiğini fark ettim. Yaratıklara kükreyerek "Kıınıldayın!" diye emrettim.

Onlardan çok fazla kalmıştı.

Gözlerimi terden kırıştıtırırken cilalı, tokalı topuklar göründü.

"Hançerleri *sen* mi fırlattın?" Sigella'ya homurdandım.

"Bir şey değil."

Yanımdan geçip kiremitlerin üzerinden yürüdü ve Andas tehditkâr bir böğürmeyle yıkılan dağdan fırladığında havada kayboldu.

"Sakin ol, Dengesiz. Tanrım, o sadece beceriksiz bir çocuk. Sakın bana senden daha iyi olduğunu söyleme." Andas siyah gözlerini ona çevirdi. "Sigella, özgürsün."

"Bildiginiz gibi."

"Elbette. Yanlış hatırlamıyorsam, Underhill'in bu çocuğuna sluagh'ımı yenmenin anahtarını vermişsiniz."

Sigella daha fazla bordo büyü yaptı ve bir masa ile iki sandalye ortaya çıktı. "Underhill'i de ben öldürdüm. Sen daha iyi bilirsın

dengeşizliğı tek bir eylemle tartmak için."

Andas bana bir bakış attı, sonra aşağıda kaybolan fae'lere baktı. Yaklaşık yarısı geçmeyi başarmıştı. "Beni geciktirmeye çalışıyorsun."

"Ve ben bazı şeyleri ertelemeye değerim, aksi takdirde hala benimle konuşuyor olmazdınız. Çay?"

Andas ona odaklandı ve siyah gözlerinde Cormac ve Aaden'in ayrı ayrı asla sahip olmadıkları hesaplamayı gördüm.

Bir araya geldiklerinde kadim bir varlık yaratmışlardı -ya da eğer anneye inanılacaksa, bir varlığın taşıyıcısı olmuşlardı.

Sigella masaya oturdu ve bir çaydanlık ile iki çay fincanı ortaya çıktı.

Katran canavarları yeryüzüne doğru hızla ilerlerken vücudum titremeye başladı. Alikornlar onların arkasındaydı. Başımı daha fazla dik tutamayarak ellerimin üzerinde doğruldum.

Onun yerine dinledim.

Andas, "Dürüstçe iş yaptığına inanmamı bekliyorsun," diye alay etti.

"Her şey en az iki ışıktaki görülebilir. Silver'ın Sluagh'ını öldürmesine yardım ettim. Ve şimdi karanlığın askerlerinden yoksunsun. Belki de kendim için bir iş fırsatı yaratıyordum."

"Karanlığın askerlerinden yoksun değilim," diye cevap verdi. "Ama ikisi yine emekleme döneminde."

İkisi emekleme döneminde. Ya tek olgun uşak olarak kendisinden bahsediyordu ya da bilmediğim bir üçüncüsü vardı. *Lanet olsun.* Andas'ın sonuncusu olduğunu sanmıştım.

"Bebekler pek işe yaramaz. Eğer Silver Underhill'in çocuğuysa, kendisinin de tecrübeli uşakları vardır." Yardakçılar. Arkadaşlarımı hiç bu şekilde düşünmemiştim.

"Saç örmeyi tercih eden bir yarasa ve-oh, bekle, sanırım sluagh'ım kara kelpini öldürdü."

Bir keder dalgasına karşı gözlerimi kapattım ve alnımı sivri kiremitlere dayadım. Fae yaratıklarının hareketiyle yer sarsıldı. Bu onların geçişi için benim güvencem olmalıydı.

Sigella homurdandı. "İyi ki kurtulduk, ama bilmelisin ki ben onu öldürmeden önce bir önceki Underhill onun yerini almıştı." Ağır bir duraklama oldu. "Onun yerine kim geçti?"

"Çaya oturmayacak mısınız?" Sigella'nın sesine çelik girdi.

"Bana katılmakla ilgileniyor olsaydınız, aşağıdaki tebaamı güvence altına almakla arama girmezsiniz."

"Kararımı verene kadar seçeneklerimi açık tutacağım ve zaten hepsinin gitmesine yetecek kadar uzun süre yollarında durabilecek kadar güçlü olduğumu biliyorsun." Durakladı. "İster burada ister Dünya'da olsunlar, eninde sonunda onlara sahip olacağınızı da biliyorsunuz."

"Evet," dedi. "Ama bekleme fikri rahatsız edici... Silver'ın dengenin efendisi olduğu gibi benim de dengeşizliğin efendisi olduğumu unutuyorsun. Senin yolunu görüyorum ve o yol benimkiyle birleşmiyor. Beni kandırmaya geldin ve bunun için canını alacağım."

Bir çay fincanı tabağa çarparak çınladı.

"Çay içmeyi tercih etmeliydin, Andas. Biraz melisa seni sakinleştirebilirdi."

Bunu daha fazla sürdüremezdim. Gücümü harcamaktan neredeyse sarhoş olmuşum.

Birdenbire, ellerimin altından çaprazlama labirentler halinde yollar fışkırdı. *Sihrim.* Onu çağırmak için ne yapmıştım? Yoksa kendi kendine mi patlamıştı? Bu Underhill'in büyüsüydü, annemin sahip olduğu büyü ve ben bu labirenti nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Ama ben bile yolların kime ait olduğunu hissedebiliyordum.

Üç tanesi parlak gümüş renginde parlıyordu ve benim olduğunu hissedebildiğim yola paralel uzanıyordu. Yollardan bir diğeri toprak alemindeki Orry'ye bağlıydı. Bir tanesi Peggy'ye aitti ve onun yolu, Kik'e ait olan solmuş başka bir yolun etrafından dolanıyordu.

Üçüncü yol doğrudan Sigella'ya çıkıyordu.

İnledim. Gerçekten de bir uyarı. Sigella benim lanet uşaklarımdan biriydi. Büyüm beni onun yaşaması gerektiği konusunda uyarıyordu. Andas saldırmak için ileri atılırken siyah patladı.

Sigella bordo renkli bir duvar ördü ama yıkılan dağın yamacından aşağıya bir anda yuvarlandı. Hiç şansı yoktu ve bunu biliyordu.

Yine de yapmıştı.

Annemi kurtarmaya fırsat bulamadan öldürdüğü için ondan hâlâ nefret ediyordum.

Yer gümbürdemeye devam etti ve portalıma doğru gürleyen yaratık yığının bulanıklaşıp odaktan çıktı. Kaç kişi kaldıklarını söyleyemiyordum. Belki üçte birinden daha az.

Yine de şimdi kendimi Andas'la aynı konumda buldum, bir uşağın değeriyle onları kurtarmam için bana güvenenlerin hayatlarını tartıyordum. Sadece birini ya da diğerini kurtarabilirdim.

Sigella'nın aşağıdaki kırık formuna giden yol gümüş renginde parlıyordu.

Geleceğe doğru onun yolunu takip ettim ve yolumun bazı noktalarda destek için neredeyse onunkine yaslandığını gördüm. Onun amacı beni güçlendirmektir. Onun yardımına ihtiyacım olacaktı... eğer kendime izin verebilirsem.

Bakışlarım Kik'in solmuş yoluna sabitlendi. Eğer harekete geçmezsem Sigella'nın kaderi bu olacaktı. Dahası, eğer üç adamım varsa, Andas'ın da üçüncü bir yardımcısı olabileceğini varsayabilirdim. *Harika.*

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım büyüme, yolların karmaşası görüş alanımdan kaybolurken.

Bugün ölüm olacaktı ama bu Sigella'nınki değildi. Onun önemi o kadar büyüktü ki, denge talebi korkunç bir talepti. Hayal bile edilemeyecek bir şey.

Onun yolu devam etmeli, binlercesine ait olan bir başkasının ki ise devam etmemeli.

Acı çekmek.

Ne kadarına dayanabilirim?

Kalan gücümü topladım ve devasa portalı kapattım. "Özür dilerim," dedim kısık sesle.

Geçit kaybolurken çılılıklarını duydum. Kendimi Sigella'ya doğru bir kurşun gibi fırlatırken yaşadıkları şaşkınlığı duydum.

Andas yakında onları karanlığın kölesi yapacaktı ve şu andan itibaren, seçtikleri Underhill'in kendi derisini kurtarmak için onları terk ettiğine inanacaklardı.

Sigella'nın bileğine tutunarak önümüzde daha küçük bir geçit açtım ve Andas'ın gücünün beni yakalamaya çalıştığını hissettim. Arkamda kimseyi bırakmamı beklemiyordu. Çünkü Silver bırakmazdı.

Ama artık kim olduğumu bilmiyordum ve geçitten bilinmeyenin ötesine geçerken, hiçbir şey bilmiyordum.

C H A P T E R 3

Suffering benim için yeni bir şey değildi ama bu seviyede, bu büyüklükte bir his İhtiyar'ın altında ezilmek gibiydi ve az önce yaptığım şeyin ağırlığı altında hiçbir kemiğimin kırılmamasına şaşırdım.

Yaptığım seçim *annemin* verebileceği türden bir karardı. Yine de Andas'la savaşıacak ve geçidi açık tutacak güce sahip olabiliirdi.

Sigella'nın bileğini bırakıp dizlerimin üzerine çöktüğümde nefesim büyük yudumlar halinde geldi, küçük geçit arkamızdan kapandı. Sigella yanımda durdu.

Acı ve suçluluk duygusuyla savaşıarak nefes almak için yutkundum... çünkü öldüklerini *hissedebiliyordum*. Andas'tan kaçarken duydukları korkuyu hissedebiliyordum. "Vücudunun kırıldığını sanıyordum."

"Bazen avcı, avın ölü taklidi yapmaktan başka bir şey yapamayacağı kadar güçlüdür," diye yanıtladı.

Binlercesinin acısı dalga dalga bana çarparken çılgılık attım ve bir topun içinde kıvrıldım. Geri dönüş yoktu. Nefes alacak bir yüzey bulamıyordum.

"Kendini kapatmalısın, Silver. Bu fae'ler artık ona ait. Onlar seni kırmadan önce kendini kapat." Sigella'nın sözleri çenemi kaldırıp ona bakabilmemi sağladı.

"Onlar onun değil." Kemiklerimdeki ve kalbimdeki sızı onun haklı olduğunu doğrulasa da dişlerimi sıktım. Dengesizlik yüzünden ailemden bazılarını kaybetmiştim. Onları feda etmiştim. Ama şimdi onlar için savaşırsam, onları bir süre daha karanlıktan kurtarabilirdim. Belki onları hâlâ kurtarabilirdim.

Sigella içini çekti. "Kesin onları."

Titreyerek sendeledim ve etrafıma bakındım. İçgüdüsel olarak bizi İrlanda sarayına, dünyaya ilk geldiğim yere getirmiştim. Cormac ve Aaden'le birlikte Dengesizlik'in ilk uşağı çocuk hırsızla savaştığım mağaranın önüne gelmiştik. Burada kehribar gözlü kurdumu kaybetmiştim. Burada yeşil gözlü, iyi kalpli Aaden'ımı kaybetmeye başlamıştım.

"Bizi neden buraya getirdin?" Sigella sordu. "Sizin için bu kadar acı dolu bir yere mi?"

"Acı acıyı doğurur, sanırım." Gözlerimi kapattım ve beni geride bıraktığım yaratıklara bağlayan binlerce küçük ipliğin havada örümcek ipeği gibi uçtuğunu gördüm. Elimini kaldırdım ve etrafımdaki dünyadan güç çekerek, iplikçikleri küle çeviren bir alev patlaması çıkardım ve kayıp yaratıkları benden ayırdım.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bana çarpan tepki o değildi. Binlerce ruh aynı anda haykırıyor, bir anne ve koruyucu için çılgılık atıyordu. Acılarının gücü yüzüme tokat gibi çarptı ve devrilmiş bir ağaç beni kısa sürede durdurana kadar kayalık zemin boyunca fırlatıldım.

Yerde titreyerek, ağaç arkamda, korkularının, şaşkınlıklarının ve paniklerinin içimden geçmesine izin verdim, bir tepeden uşağı su aktı ve yavaşça, yavaşça çılgınlıkları soldu.

Ama az önce hissettiklerimi ya da bu hisleri uyandırmak için yaptıklarımı asla -ne kadar günüm kalmış olursa olsun- unutmuyacaktım. Sigella bana doğru yürüdü ve yanıma çömeldi. "Güzel."

"Ben olsam iyi kelimesini kullanmazdım." Ayağa kalkmaya çalıştım, vücudum katran canavarlarıyla gürleşmişim gibi ağrıyordu.

Sigella omuz silkti. "Olan oldu. Hepsini kurtaramazsınız, hiçbir zaman da kurtaramayacaksınız. Dengesizlik her zaman var olacak ve ulaşamayacağınız kişilerin hayatlarını ellerinden alacak."

"Gitmelerine izin verdim ama Underhill'i yok etmedi... henüz değil." Bunu kesinlikle hissederdim.

Sigella'nın sorusu aklıma gelince bir elimi gümüş örgümün üzerinde gezdirdim ve etrafıma bakındım. Kayıp fae'lerin çılgınlıkları beni hırpalamadan, daha iyi bir bakış açısına sahiptim ve buraya gelme içgüdümün en hafif tabirle garip olduğu konusunda onunla aynı fikirdeydim. *Acı acıyı doğurur.*

Bu yerle ilgili bir şey beni kör bir içgüdüyle geri çağırıyordu. Gerçi içgüdülerimi takip ettiğim için hiç pişman olmamıştım ve etmediğimde de *hep* pişman olmuşum.

Kayaların üzerinden mağaranın girişine doğru ilerledim. "Burada bir şey var."

"Söylemiyorsun. Asıl soru ne?" Sigella yarım adım geriden çekildi.

Zor ruhların bana çekilmesinin sebebi neydi? Sigella, Kik, hatta bazen Orry ve Peggy. Benim uşaklarım olmaları gerekiyordu. Alaycı karşılıklar ve kötü tavırlar olmadan emirlerime itaat etme kısmını kaçırmış olmalılar. Andas'ın uşaklarına hiç benzemiyorlardı. Daha çok yardımcı gibiydiler.

Yardım arkadaşları. Onlar ailedendi... ve aile emirlere uymazdı. Daha çok tam tersi, bu da yakın zamanda onları kontrol edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Sigella, "İçinde bir kahkaha kıvılcımı hissedebiliyorum," dedi.

Gözlerimi ileriye diktim, mağarada bir şeyler arıyordum... "Tuhaf bir şekilde aileden olduğunuzu fark ettim. Bu yüzden kafalarımızı tokmaklayan keçiler gibi tokuşturuyoruz."

Annemi öldürme eylemini 'kafa tokuşturmamıza' indirgemiştım ve bu benim berbat varoluşumun ölçeğinde neredeyse normaldi.

Mağaraya adım attığımızda kahkahası yankılandı. "Bildiğinden çok daha fazlası, Silver. Bildiğinden çok daha fazlası."

Karanlık etrafımızı sararken avucumu kaldırdım ve güneşin sıcaklığını çekerek içinde bir alev yarattım. Ayaklarımın dibinde ipliklerden oluşan bir yıldız patlaması gördüm... hayır, iplik değil, kökler. Durduğum yerden fışkırarak yer yüzeyine tırmandılar.

"Bunlar da ne?" Titreşen kabloları bakarak fısıldadım.

"Hayat ağacının kökleri," dedi Sigella. Sanki bu bilinen bir şeymiş gibi. Çarparak durdum ve Sigella kenara çekildi.

"Hayat ağacı ölümden yapılmıştır," diye ağzımdan kaçırđım.

"Bu biraz dramatik değil mi sence de?" Elini kaldırdı ve boşluğu aydınlatmama yardım etti. Aşağıdaki manzaraya açılan bir yamacın tepesinde durmuştuk - çocuk hırsızla savaştığım mağara.

Cormac tam orada ölmüştü. O anı kafamda kaç kez tekrar etmişim? Daha hızlı olsaydım... Boynuzsuz tek boynuzlu atın fedakârlık konusundaki uyarısını daha ciddiye alsaydım... Birçok şeyi farklı yapsaydım, Cormac hayatta olurdu ve Aaden değişmezdi. Dengesizlik'in onu taşıyacak kadar güçlü bir kap bulması yüzyıllar sürebilirdi.

"Buraya son geldiğimden beri mağara değişmiş," dedim ona.

"Burası canlı bir yer. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Mağara neden aynı kalsın ki?"

Kenara yaklaştım ve baktım. Mağaranın dibinde, zeminin tam ortasında beklenmedik bir manzara vardı.

"Bir fidan," diye nefes aldım.

Mağaranın tepesinden sıçradım ve fidanın yirmi metre ötesine çömelerek indim. Genç ağaç mükemmel bir yeşildi ve kırılğan, ince dalları boyunca minik beyaz çiçekler açmıştı. Neredeyse şeffaf olan kabuğun altında damarlar uzanıyordu. Karanlığın damarları mı? "Bu fidan yeni bir başlangıç. Ama onda yanlış olan bir şey var. İçinde karanlık var."

Sigella yamacın tepesinden tısladı. "Yalnız değiliz."

Döndüm ve tek bir yumuşak hareketle uyluk kılıfımdan bir bıçak çıkardım.

Mağaranın derinliklerindeki gölgelerden bir adam çıktı. Fae. İki elini kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü. "Barış, genç dostum, ağacın çekiciliğini hissettim. Bir süredir onu izliyordum, onu bir zamanlar annesinin ikamet ettiği İrlanda Sarayı'na nasıl taşıyabileceğimi düşünüyordum." Sesi ağır ağır çıkıyordu ve aksanını çıkaramıyordum. Sesi Cormac ve Aaden'e benziyordu ama tam olarak değil.

Sigella arkamdaki yüksek yeri tuttu. "Bir adım daha atmazsan seni öldürürüz."

Bir adımla diğeri arasında dondu kaldı, ayağı havada asılı kaldı. "Geri adım atabilir miyim, yoksa adım atma ultimatomonuz sadece size doğru attıklarım için mi? Gördüğünüz gibi ortada dengede durmamayı tercih ederim. Bu sabah biraz içmiş olabilirim ve kendimi biraz sallantıda buluyorum." Sigella'ya göz kırptı ve bunu yaparken hıçkırdı.

Sanki bu onun üzerinde işe yarayacakmış gibi.

Yani Fae sarhoştı, ki bu kendi başına etkileyici bir başarıydı. Fae'ler kolay kolay bu hale gelemmez.

Kadın homurdandı. "O zaman bir büyücü. Üç adım geri git ve ellerini başının üzerine kaldırarak yavaşça dön."

Dediğini yaptı, benden ve ağaçtan üç adım geri çekildi ve sonra yavaşça geri dönüp ellerini kaldırdı. "Tatmin oldun mu?"

"Pek sayılmaz," dedi.

Komikti. Erkek fae'nin gözleri Sigella'ya kilitlenmişti ve benim burada olduğumu bile unutmuş gibiydi. Ağzının kıvrımı onu daha yakından tanımak istediğini gösteriyordu ve Kik'in bu eşleşme hakkında söyleyeceği şeyleri hayal edebiliyordum. Muhtemelen adamın zayıf boynu ve uzun, siyah yelesindeki düğümler hakkında bir şeyler. Yine de fae'nin sarhoşluğunu onaylardı. Akıl hocam ve en iyi arkadaşımı düşündüğümde kalbimi yumuşak bir sızı sardı, ardından bir keder dalgası geldi.

Parmaklarımı şıklatarak dikkatini tekrar bana çektim. "Senin adın ne?" Başını

eğdi. "Keefe. Ya sen?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Sigella. "Burayı terk etmelisin, burası sana göre

değil." Ona güldü ve ben de onu Alaska'ya kadar patlatmasını bekleyerek gerildim.

"Eğer burası benim için değilse, senin için olduğunu düşündüren nedir? Güzel tanrıça ya da değil, burası sadece Underhill'in kendisi için kutsal bir yerdir."

Sigella sıçradı... sanki tanrıça iltifatıyla onu kızdırmış gibi *sıçradı*. Bu olabilir miydi? Emin değildim ama bir adamın önce bir arpın içine, sonra da bir başkasının bedenine ve zihnine hapsettiği bir kadının böyle bir iltifattan etkilenmesini beklemezdim.

Sonra tekrar, ilişkiler benim güçlü bir yönüm değildi.

Yine de minik fidanın benimle işi bitmemiştii. Karanlıkta damarlı kırılgan uzuvlar, gözlerimin takip edemediği ve reflekslerimin kaçamadığı bir hızla uçümüze doğru fırladı. İnce dallar bir yağmur yılanı gibi etrafımı sararak kollarımı iki yanıma sıkıştırdı. Kaburgalarım çatladı ve nefesim kesildi ama asıl can alıcı olan etime batan minik dikenlerdi. Gittikçe daha derine batıyor, nabız gibi atıyorlardı.

Odanın içinde bir ses yankılandı, ağacın kalp atışlarıyla birlikte yükselip alçaldı.

Sizi gitmeniz gereken yere götürüyorum.

Diğerleri de duyabilir mi?

Ses anneme değil, çok daha yaşlı bir kadına aitti. Buraya gelme dürtüsünün bana ait olmadığını fark ettim; kadim tanrılar, diyarları çoktan terk etmiş tanrıçalar beni çağırıyordu. Yanılmıyorsam, bir tanrıçayla konuşuyordum, belki Gaia'nın kendisiyle bile.

"Nereye?" Ben sordum.

Her şeye karar verilmesi gereken diyara. Dünyalar arasındaki güç diyarına.

Sigella bana seslendi, sesi hiç duymadığım kadar paniğe yakındı.

"Ölçek diyarı için mi savaşmalıyım?" Kalbim dikenlerin nabız atışlarının ritmine uyum sağladı ve onlar senkronize olurken bir güç patlaması hissettim. Bu varlık bana ağacın hem aydınlık hem de karanlık büyüsünü pompalıyordu. Ağaç beni öldürmeye çalışmıyordu, ne Cormac'a yaptığı gibi, ne de Aaden'e olduğu gibi başka bir varlığın beni ele geçirmeye çalıştığını hissediyordum. Ama ben karanlık için yaratılmamıştım. Bununla ne demek istedi?

Fidan beni güçlendiriyordu, hem de sadece annemin varlığında büyüdüğüm ışığın gücüyle değil.

Dengeyi *sağlamak için*, dedi ses.

Göz açıp kapayıncaya kadar mağaranın kaya duvarları yok oldu ve yerini siyah şeritler aldı.

Kurdelelerin ne anlama geldiğini yeterince iyi biliyordum. Ölçek âleminin içindeydim. Vücudumun hâlâ mağaranın içinde olduğunu fark etmeden önce kurdelelerin kesici saldırısı için gerildim.

Özündeki karanlıkla seni burada göremez, dedi ses. *Yapman gerekeni yap, dengenin sahibesi. Yapman gerekeni yap.*

Beni kamufle etmişti.

"Ne kadar süre için?" Seslendim ama kadim ses cevap vermedi.

"Bu an için daha ayık olacağımı düşünmüştüm."

Keefe'yi mağara duvarının siyah şeritlerine yaslanmış halde bulmak için arkamı

döndüm. "Burada ne halt ediyorsun?" Ona baktım ve sıçrama sırası bendeydi.

"Dengesizliğin hüküm sürdüğü bu yerde herhangi birimizin ne işi var?"

Sigella'yı diğer tarafımda görmek için döndüm. "Siz ikiniz de çekildiniz. Anlamıyorum." "Burası da

neresi?" Keefe elini havada salladı. "Açıklamak ister misin?"

Sigella, "Sınırlı bilişsel yeteneklerin göz önünde bulundurulduğunda, sana öğretmek hak ettiğinden çok daha fazla zaman ve çaba gerektirir," diye alay etti.

Omuz silkti ve bana baktı. "Kısa versiyon, genç olan?"

"Bu diyar hayati önem taşıyor ve onu kötü adamdan geri almamız gerekiyor," dedim.

"Nasil olduğunu biliyor muyuz?" Kısa keçi sakalını çekiştirdi. "Yani, bir planınız var mı?"

"Biz diye bir şey yok," diye araya girdi Sigella.

Onunla aynı fikirdeydim. Bir planım vardı, ama hayır, sarhoş bir fae'ye bunu anlatacak değildim.

Sigella yavaşça mağaranın ortasına kök salmış olan fidanın etrafında yürüdü. "Bu fidan tüm âlemlerin kalbidir. Yeni hayat ağacıdır."

Başımı salladım. "Sesini duydum."

Gözleri benimkilere kaydı. "Underhill'i kastetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Kadim anne. Gaia. Bizim, *benim*, denge için yeniden savaşmamız gerektiğini söyledi. Ölçekler aleminden başlayarak." Soru şuydu: Nasıl? Andas benden daha güçlüydü. Burayı çoktan ele geçirmişti. Kanıtlar etrafımdaydı. Bu kurdeleler eskiden akla gelebilecek her renkle parlardı, her bir kurdele dengede yaşayan bir yaratığı temsil ederdi. Ve şimdi pek çoğu Andas'ın kölesi olmuş, kötülük ve dengesizlik tarafından karartılmıştı.

Keefe'ye bir bakış attım ve Sigella'ya alttan alta, "Ya onu dışarıda bırakabilirsek? Onu Underhill'den dışarı kilitleyemem ama belki..."

Sigella'nın kaşları kalktı. "Nasıl?"

Mağarada küçük ağacın etrafında volta atıyor, içten içe bir yırtıcı gibi soruyu düşünüyordum. Andas'a bağlı duygusal karmaşam, annemi, Kik'i ve adamlarımı kaybetme hızımla birleştiğinde beni sersemletmiş ve uyuşturmuştu.

Duyularım. Ama nasıl dövüşüleceğini biliyordum. Sadece hatırlamam gerekiyordu.

Andas'ın isteyebileceği neyim vardı? Yenilgim dışında. Onun zayıflığı, motivasyonu neydi? Hayatta kalmak için neye *ihtiyacı vardı*?

Bir düşünce oluşmaya başladı ve oluşukça kalbimdeki ateş daha da parladı. Umut bana yüzünü bir kez daha mı gösteriyordu? Gelip giden bir düzenbaz gibi, Umut bir gün sadıktı, ertesi gün kaçıyordu. Belki bu sefer bir süre daha yanımda kalır ve barışın temellerini atardı.

"Andas *beni* istiyor," dedim. "Ama ben ölçek alemini karanlıktan arındırırken onun gözlerine başka bir yerde ihtiyacım var." Sigella'nın kaşları doğrudan saç çizgisine fırladı. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Kim?" Keefe homurdandı ve ardından hıçkırdı. "Üzgünüm, sadece size ayak uydurmaya çalışıyordum hanımlar. Bekle, kötü adamdan mı bahsediyorsun? Onun adı gerçekten Anus mu?"

Sırıttım beni hazırlıksız yakaladı ama Sigella'nın kaşlarını çatması üzerine onu tekrar sakladım.

Keefe omuz silkti. "Bak, burada olmayı ben istemedim. Belki ağaç ekstra yardıma ihtiyacın olduğunu biliyordu. Değil mi?"

Peki ben ne yapabilirim?" "Neden bize yardım edesin ki?" Sigella gözlerini kıstı. "Bundan sizin çıkarınız ne?"

"Güzel bir kadına yardım etmek başlı başına bir hediye, daha fazlasına ihtiyacım yok." Adam kadının elini tuttu ve arkasından öptü. Kadın elini savurdu ve ters ters baktı. "Sanmıyorum."

"Bekle." Aralarına girdim. "Siz ikiniz hapisane alemine gidebilirsiniz."

"Ne dedin sen?" Sigella dikkatini başka yöne çekerek benimle göz göze geldi.

"Onu uzaklaştırmak için," diye açıkladım. Açıklamam gerektiği gerçeği, sarhoş Keefe'nin onu ne kadar etkilediğini gösteriyordu. Bunu bin yıl öncesinden bile tahmin edemezdim. Erkek fae'leri hadım etmek için yüzyıl sürececek bir öfkeye kapılma ihtimali aklıma daha önce gelirdi.

Ayaklarımın dibindeki küçük ağaca baktım. "Buradan başlıyorum, bu fidanın köklerinden karanlığı kazıyorum. Burası kalp. Eğer kalpte hiç karanlık yoksa, Andas'ın hakimiyeti başka yerlerde zayıflayacaktır. Ölçekler alemindeki hakimiyeti gevşeyecek."

Sigella yüzünü buruşturdu. "Ondan gizli kalmayacaksın. Sonsuza dek değil."

Gaia'nın bana verdiği kamuflajı bilmiyordu ama haklıydı. İçimdeki karanlık çoktan kaybolmaya başlamıştı.

Andas eninde sonunda beni fark edecekti ama bu beni avlayacağı anlamına gelmiyordu. İkimiz de zamanın teke tek bir savaş için doğru olmadığını biliyorduk. Andas, karanlığının yüzlerce yıl rakipsiz hüküm sürebilmesi için yerini sağlamlaştırmaya odaklanmak zorundaydı. Ben de bunu önlemek için çabalamaya odaklanmalıydım.

"Onu koruyacağım," dedi Keefe ve ikimiz de ona döndük.

Sırıttı. "Yani, beni burada istemiyorsun, değil mi?"

"Ve seni yanımda istemiyorum." Sigella geri adım attı. Keefe sırık gibi omuzlarını silkti. Aralarındaki tezat hoşuma gitmişti. Biri kılını bile kıpırdatmayan, asil ve düzgün, diğeri ise kirli ve bakımsızdı ama Sigella'nın da keşfettiği gibi yadsınamaz bir çekiciliği vardı.

"Burada patronun sen olmadığını hissediyorum, güzelim. Ama istediğin zaman bana patronluk taslamana izin veririm. İstersen beni düzeltmeye çalışabilirsin. Kadınlar böyle umutsuz projeleri sever." Kaşlarını sallarken ona doğru eğildi.

Homurdandı ve arkasını döndü, ama yanaklarında bir miktar yüksek renk yakaladım.

"Ben gideceğim ve onun da beni takip etmesine izin vereceğim." Sigella uzandı ve başımdan uzun bir gümüş saç tutamını kopardı.

O kadar hızlı hareket etti ki, ipi koparıken oluşan sancıları zar zor hissettim.

Bileğinin bir hareketiyle eterden bir çay fincanı ve demlik çağırdı, demlik çoktan kaynamaya başlamıştı. Saçlarımı kaynayan suyun içine bırakarak aptal erkekler, aptal umutsuz projeler ve aptal cazibe hakkında bir şeyler mırıldandı, sonra fincanına çayı doldurdu ve kana kana içti. Tüylü demliğin bariz sıcaklığına rağmen yutmak için başını geriye attı.

Vücudu benimkini yansıtabilecek şekilde değişirken, "Tüm sahip olduğun bir saat," dedi. Saçları sırtına kadar uzanan metalik bir parıltıya dönüştü. Gözleri de gümüş rengine büründü ve rahatsız edici derecede delici oldu. Parlıyor ve göz kamaştırıyordu ve zayıf vücudunun kaslı hatları beni onun dünyayı ve daha fazlasını ele geçirebileceğine ikna etti.

O bendim.

Diğer insanlar için bunların hepsiydim. Bana baktıklarında güç ve kabiliyet gördüler. Devrilemeyecek bir kadın gördüler. Güvenecekleri, sadakatlerini ve hayatlarını adayacakları birini gördüler.

Kendimi gördüğümde şok geçirdim. Gerçekten o şeyler olabilir miydim? Herkes beni Underhill olarak atayarak ve onları kurtarmam için bana güvenerek büyük bir hata yapmıyor olabilir miydi?

"Ben de tam kıyafetlerimizi değiştirmeyi önerecektim," demeyi başardım. Kıkırdadı. "Biliyorum."

Daha iyi tavırları olan uşaklar istemiştim.

Sigella başka bir şey söylemeden şerit mağaradan girişe doğru aceleyle ilerledi ve Keefe de onu takip etti.

Bu da beni hayat ağacıyla baş başa bıraktı. Yaşadığım şoku daha sonra kullanmak üzere bir kutuya koydum. "Seni köklerinden tutup yukarı çekmeliyim." Bu ağaç bana çok fazla acı ve kafa karışıklığı vermişti.

Ama o zaman dünya, insan ve fae, ölecek, dedi ses.

Diz çöktüm ve ellerimi fidanın etrafında birleştirdim. Mağaradan, ağaçlardan ve kilometrelerce uzanan havadan sihir çekerek, ellerimdeki özleri ördüm ve onları nazikçe kırılğan dallardaki karanlığın damarlarını açmak için kullandım. Yine de karanlık derindi, dalların, gövdenin ve her yaprağın her katmanına dokunmuştu.

Ama ne kadar imkânsız görünürse görünsün, terazi âlemini Dengesizlik'ten bu şekilde geri almam gerekiyordu. "Yavaşça," diye fısıldadım, parmaklarımı yaprakların kenarlarında gezdirdim, karanlığı yüzeye çektim, sonra bir kenara bıraktım. Ağaç titredi ve ilk başta ilerleme kaydettiğimi düşündüm.

İlk dal benim müdahalemlle koptuğunda on dakika geçmişti. Mağara titredi ve kolumdaki kırık uzvun dehşetini kendi kemiğimi kırmışım gibi hissettim.

Yanıma düştüm, zor nefes alıyordum.

Bunu yanlış yapıyorsun, dedi ses.

Hadi canım. "Doğru yapmama yardım et o zaman, göster bana." Bir kez olsun, şifreli bir antik pislik olmayan birinden yardım istedim.

Denge yaratmalısınız.

Elimdeki dal toza dönüştü, parmaklarımı yağlı siyah külle kapladı. Küçük fidana baktım. "Nasıl?"

Sert toprakta bir botun en ufak sürtünmesi beni uyardı ama yeterince hızlı değildim. Bir el enseme gitti ve beni dizlerimin üzerinde sabit tutarak sıktı.

Boynumu kırabilirdi, bundan hiç şüphem yoktu ve sadece bu düşünce bile beni dondurdu.

Dokunuşu tanıdıktı, sanki gerçekte Cormac ya da Aaden'mış gibiydi. Bir yanım başımı çevirip yanağımı koluna sürtmek istiyordu. Bir yanım herkesten vazgeçip onun kötü planlarına uymak istiyordu çünkü tüm bu olasılıklar bana karşı yığılmışken, muhtemelen her şey böyle sona erecekti.

"Nereye saklanabileceğini merak ettim gümüş kuşum. Gerçekten beni kandıracağını mı düşündün?" "Sigella seni kandırdı," diye cevap verdim.

Homurdandı. "O ve o aptal fae... hapisane alemine gittiler." "Evet."

"Beni gönderdiğin yere." Sesindeki kakhaha dikkatimden kaçmamıştı.

Hay sikeyim. Orada oyalanmasını beklemiyordum. Underhill'de kalan fae'leri avlamak için gecikmeden Underhill'e dönmesini bekliyordum. Benim açımdan bir varsayımdı ve aptalca bir varsayımdı. Ölçekler alemindeki iyilik ve kötülük çetelesinin mükemmel görüntüsünden kurban edilmiş yaratıklarını avlayacaktı. Çok daha kolay.

Silver, seni aptal.

Çömelip ağzını kulağımın arkasına dayadı ve tenime değen sıcak nefesiyle ürperdim.

"Seni bulacağımı biliyordun Silver," dedi Dengesizlik bana. "Sanırım seni burada bulmamı çok istedin. Seni kafese koymamı ve evcilleştirilmenin ne kadar lezzetli olabileceğini göstermemi."

Kısmen haklıydı ve ben bu karmaşada utanç duyamayacak kadar ileri gitmiştim.

Sözleri beni kendine çekti. Teslim olmamı ve ona yaslanmamı fısıldadılar. Teninin rahatlığını hissedebilmek için yanağımı çevirdim ve ardından ön kolunu sertçe ısırdım.

Andas uludu ve bıraktı, ama o bundan daha güçlüydü, gerçekten. Beni bırakmayı seçmişti. Ve... bu seçimi yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim. Titreyen bir nefes bıraktım.

Tökezleyerek uzaklaştı, ısırga dokundu ve nefesinin altında küfretti.

Andas, Cormac ve Aaden'in bana zarar vermesini engellediğinin farkında değildi. Mantıklı olan tek açıklama buydu.

İlk kez adamlarıma ulaşmanın gerçekten mümkün olabileceğini hissettim.

Hâlâ beni kolluyorlardı, bu kötü varlığın içinde birlikte çalışıyorlardı ve bu bana daha önce fidanın sahip olduğundan daha fazla güç verdi. Bana bir kesinlik ve güç geri döndü.

Odanın öbür ucuna dik dik baktı. "Bana öyle bakma, gümüş kuş."

"Ne gibi?" Yanlara doğru kayarak, sanki çifte tutulma yaşayan bir yakut kırmızısıymış gibi onu uzakta tutarak sordum. Yüzünün keskin hatlarını ya da koyu renk saçlarının düşüşünü fark etmemeye çalıştım. Andas uzun paltosundan çizmelerine kadar siyah giyinmişti ve bir fae için bile inanılmaz derecede mükemmeldi. Cormac ve Aden, tek bir bedende birleşmek şöyle dursun, kendi başlarına bile yıkıcı derecede yakışıklıydılar.

"Sanki o aptallar hala içimdeymiş gibi. Ama değil." "

Odaklanma eksikliğimi bir gülümsemeyle kapattım ve planımın sonraki adımlarını zihnimde tasarladım. "Hayır mı? O zaman neden bana zarar vermeni engelliyorlar?"

Başını geriye attı ve güldü. Bu elime geçen tek fırsattı.

Hamlemi yaptım ve çıkışa doğru fırladım. Tünellerden geçerek, gücümle ilerleyerek mağaradan çıktım, Andas da hemen arkamdaydı.

Beni yakaladı ve vücutlarımız aynı hizada, bir yığın halinde kiremit kaplı zemine düştük. Kayalık yamaçtan aşağı yuvarlandığımız hızda, duyularımın bulanıklıktan kör olması gerekirdi, ama Cormac ve Aaden'e o kadar dikkatle uyum sağlamıştım ki, uzunluğu bacaklarımın arasına bastırırken bana duyduğu bariz arzuyu fark ettim. Katmanlarımızın arasından teninin sıcaklığını hissettim.

Kıyafet. Gözlerinin vahşi karanlığında boğuldum ve ağzının benimkinin üzerinde gezinmesi karşısında donakaldım.

Aaden'i yakaladığım, Cormac'ı tuttuğum, iki adamın arasında sıkıştığım anları hatırladım. Öpüşmelerinin tadı.

Göz kapaklarım çırpındı. Andas'ı istiyordum çünkü onu istemek diğer iki parçama ulaşabilmemin tek yolu.

Pes etmeyin. Denge sağlanmalı, Gaia sadece benim kulaklarım için gürledi.

Büyümü onun solar plexusuna çarptırdım ve onu doğruca gökyüzüne uçurdum. Siyah şeritler her yerde patlayarak bana nerede olduğumuzu hatırlattı. Öyle sıkı bir kumaş örmüşlerdi ki etrafımızda kıvranan siyahlıktan başka bir şey yoktu.

Dengesizliğin bu diyarı ele geçirdiğine dair ihtiyacım olan tek hatırlatma buydu.

Benden yaklaşık yüz metre uzağa indi, ayaklarının üzerinde hafifçe duruyordu. "Önümde eğilmeye hazır mısınız,

Underhill'in Sahibesi?" Alaycı ses tonuyla içime bir öfke yayıldı. "Pes etmeyeceğim."

Andas bana doğru hamle yaptı ve ben de elimi savurarak toprağı havaya kaldırdım ve etrafımızda süzölmeye başladı. Ölçek alemi artık bir arada durmuyordu.

Kafama doğru bir taş fırlattı ve eğildiğimde beni tekrar yakalamaya çalıştı.

Karnımın üzerine düştüm ve o da tam üzerimden geçti. Geri tekme attım, onu kaburgalarından yakaladım, darbemin altında kemiğın çatırdadığını hissettim. Onu incittiğim için kendimi kötü hissetmeyecektim. İkimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorduk, şimdi ya da sonunda.

Ayak bileklerimden tuttu ve beni kendisine doğru sürükledi. Büyüsü beni yere sabitledi ve tam olarak istediğı yerde tuttu.

"Yapmayacağım," diye bağırdım o üzerimde sürünürken.

"Oh, seni asla o şekilde almam," diye fısıldadı parmağını yüzümün yan tarafında gezdirirken. "Boyun eğişin ve kendinden nefret edişin sana daha fazla güç verecek. Ama işimiz bitmeden önce, sana dokunmam için bana yalvaracaksın Silver. Beni bacaklarının arasına almak için yalvaracaksın."

Titredim, sözleri beni her şeyden daha çok korkuttu, çünkü... çünkü şu anda Aaden ve Cormac'la pek bir şey paylaşmıyordum, ama Andas onların özelliklerinin mükemmel bir birleşimini taşıyordu ve onunla yakınlığı paylaşmak, onlarla paylaşmak gibi hissettirecekti.

"Seni bırakmam için yalvaran sen olacaksın," diye hırladım ona.

Sırıttı. "Bundan çok şüpheliyim."

Etrafımızda, ölçek aleminin dünyası titredi. Hava sallandı ve dans etti, siyah kurdeleler de onunla birlikte dans etti. Andas ayağı fırladı. Büyüsü beni öldürmek yerine üzerimden kaydı ve ben de çabalayarak uzaklaştım, aramıza mesafe koydum.

Öfkesi yüzüne yansiyarak arkasını döndü. "Ne yaptın sen?"

Cevap verecek zaman yoktu, ölçek alemi patladı; sıcak ve soğuk, renk ve ışık ve karanlık... çok fazla karanlık. Fırlatıldım ve ancak çocuk hırsızla savaştığım mağaranın dışına bir kez daha indiğimde ölçek aleminden bedensel olarak fırlatıldığımı fark ettim.

Dünya'ya geri dönmüştüm.

Sigella ve Keefe mağaranın girişinden bana doğru tökezleyerek geldiler.

"Ne oldu?" Darmadağınık hallerine, derilerindeki izlere ve küçük yaralardan damlayan kana baktım. "O..." Sigella

Keefe'ye baktı. "Bu sarhoş fae ölçek alemini kapattı."

Tam da ona ihtiyacımız olduğu anda ortaya çıkan garip fae adama odaklanmak için döndüm. Yandaşlarım olması gerekiyordu... ama gördüğüm kadarıyla yandaşlarım Orry, Peggy ve Sigella'ydı. Underhill olarak geleceğimin çapraz labirentinde Keefe'ye ait benimkine paralel uzanan gümüş bir yol yoktu. Bu işte onun rolü neydi?

"Ölçek alemini kapattınız mı?" diye sordum. Bu fae bir şekilde benim yapamadığımı yapmıştı.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Birden aklıma geldi ve dürüst olmak gerekirse nasıl yaptığımdan bile

emin değilim." Bu tam bir saçmalıktı. Ama zamanla gerçeğı öğrenecektim.

Sigella bakışlarını ondan ayırmadı. "Büyülerimizi birleştirdik Silver. Olanların kontrolünü kaybettik, bu yüzden diyarı kapatmayı nasıl başardığımızı söyleyemem ama diyar kapandı - belki de sonsuza dek. Dengesizlik artık her hareketimizi izlemek ve engellemek için oraya gidemez. Büyük bir avantajını kaybetti."

"Ve sanırım ben de hâlâ ona erişemiyorum." Diyarı artık hissedemiyordum, bu da yeterli bir cevap gibi görünüyordu.

Sigella sonunda bana baktı. "Planladığımız şey bu değildi ama bu bir süreliğine işleri daha güvenli hale getirebilir. O her adımımızı izlemeden hareket edebileceğiz."

Bu bir zaferdi.

Şimdilik bunu kabul ediyorum. Sıyrıklarımı ve çürüklerimi iyileştirmek için çevremden büyü çektim, sonra derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Sıradaki felakete geçelim."

CHAPTE R 4

L Gözlerini kısarak Kraliçe Sümbül'e baktı, sarayın girişi olarak adlandırdıkları parıltılı patlamanın içine henüz girebilmişti. "Çiğ ağızlılar dediğinde *iki tane* bekliyordum. Bir sürü değil." Durakladı ve dudaklarını büzdü. "Aile mi? Sürü mü?" "Sürü," diye ekledim.

Kelimeyi ruhuyla yakaladı. "Pod. Onları koyduğunuz göl yeterince büyük değildi. Onları diğer göllerimize dağıtmak için hamağınız *başına* yirmi fae gerekiyordu. Her fırsatta insanlarımızı yemeye çalıştılar. Eğer ejderha dediğin o uçan şehir onlara saldırı emri vermediğini hatırlatmasaydı, elimizde ölü fae'ler olacaktı."

Bence bu, bir rawmouth'u taşımaya çalıştıkları için onların hatası olurdu.

"Bu hafta sadece çiğ ağızları taşımak zorunda kaldığınız için şükredin," diye sözünü kestim. "Ya da öyle emrettiğine." Sigella'nın hayatını kurtarmak için binlerce fae'yi kurban etmekten Andas'la yüz yüze gelmeye kadar uğraşacak çok şeyim vardı.

"Bir hafta mı? Ben sadece bir günden şikâyetçiyim." Durakladım. "Burada sadece bir gün mü geçti?" "Evet, neden?"

"Çünkü Underhill'de bir gün geçirdiğimde burada genellikle bütün bir hafta geçiyor." Kraliçe bana odaklandı. "Diyarlar... eşitleniyor falan mı?"

Eşitleyici. Bunun için mükemmel bir kelime olabilir. "Dengesizlik güçlendikçe eşitleniyor." O zaman tersine döner mi? Dünya'daki bir gün Underhill'de bir haftaya mı dönüşecekti? Bilemiyordum ama yine de diyarlar arasında zaman farkı olmaması küçük bir rahatlatma sağlıyordu. "Yani sadece bir günden mi şikâyet ediyorsun?"

Cinth burnunu çekti, çenesini eğdi, bu da geniş göğsünün sallanmasına ve yanağındaki yanıkların belirginleşmesine neden oldu. "Ellerimi kirlettim, bunun için endişelenme. Sen o zaman pis kokuları içinde döndükten sonra çiğ ağız pişirmeyi merak ettim. Onlara da söyledim, onlar da kabul ettiler."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi? Bu bir manzara olurdu."

Kraliçe iç çekti. "Yardımcı olmak için, demek istediğim bu."

O zaman ne demek istediğini söylemeliydi. Dünya dilini benimsemeye karar vermiş olsam da, aslında doğru olmayan kelimeleri kullanmayı reddettim. Belki de toprak dilini kullanmak anneme meydan okumak olarak başlamıştı, ama bu şekilde konuşmanın Underhill ve Dünya'daki fae'ler arasında köprüler kuracağını görebiliyordum.

"Herkes yerleşti mi?"

"Yerleşmek mi?" diye bağırdı. "Başkanın, sultanların, büyükelçilerin, aklınıza ne gelirse telefonlarından kaçıyorum. Bizi kurtaran tek şey, içeri aldığınız Fae'lerin büyüklüğü hakkında hiçbir fikirlerinin olmaması. İnsan yetkililer Alaska Üçgeni'ne ulaştığında, içeri aldığınız yaratıkların çoğu dağılmıştı. İnsanların elinde sadece uydu görüntülerinden parçalar var. Ama öğrenecekler Silver. *Lütfen* bana bunun geçici olduğunu söyle."

Andas'ın fae âlemini kapatacağı daha önce kesin gibi görünüyordu ama büyüsünü hâlâ içimde hissedebiliyordum. "Büyük olasılıkla, evet," diye çekindim.

"Büyük olasılıkla mı?!" diye yarı çığlık atarken yanından geçip gittim.

Neyse ki kraliçeden daha hızlı yürüdüm ve onu koridorlarda çabucak kaybettim. Bir sonraki adımımı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Göz önünde bulundurmam gereken çok fazla faktör vardı.

Yardımcılarım. Yardımcılarımı toplamalıyım. Dört beyin bir beyinden daha iyidi.

Sigella, Peggy ve Orry'yi aynı odada toplamayı düşündüm, sonra yüzümü buruşturdum. Belki de onlarla ayrı ayrı toplantılar yapabilirdim. Peggy, Kik'in ölümünden Sigella'yı sorumlu tutuyordu, bu yüzden muhtemelen Sigella'yla ölümüne bir mücadeleye girişeceklerdi. Gerçi Orry sinsi biriydi, galip çıkmak için onları kendi saçlarıyla boğduğunu görebiliyordum.

Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açtığımda yorgun sırtışıma düştü.

Bir kadın balkonda durmuş, ellerini kıvrımlarını örten gümüş rengi elbisesinin üzerinde gezdiriyordu. Kızıl saçları

Omuzlarının üzerinde, Dünya'nın batan güneşi tarafından arkadan aydınlatılmıştı. Mavi gözleri dikkat çekiyordu ve her şey bir yana, bu çekici, güçlü fae'nin şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olabileceğini düşündüm.

"Orlaith?" Sustum. "Sen misin? Nasıl?"

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Bunun içinde beni tanıyıp tanımayacağınızı bilmiyordum."

Yarasaya dönüşmüş iki bacaklı perim, deri pantolon giyer gibi vücudunu işaret etti. "Seni daha önce bir kez görmüştüm, büyülerimiz ilk kez birbirine değdiğinde."

Gavala köküne batırılmış demir uçlara dokunmamaya dikkat ederek bulut yayımı yatağın üzerine fırlattım, ardından sadağımı aldım. "Bedenini geri almak için zararlı anlaşmalar yaptın mı Orlaith?"

Orry lakabı bu kadına pek uymuyordu. Az önce gergin bir şekilde gülümsemiş olabilirdi ama bu haliyle, bu hareketin *beni* güçlü hissettirmek için tasarlandığını söyleyebilirdim. Arkadaşımın geçmişi hakkında yeterince bilgi sahibi olduğumdan, onun bir tür suç şebekesinin beyni olduğunu anlamıştım; bunu da 'ağ kurma konusunda iyi olmak' olarak tanımlıyordu. Bu küçük jestler onu hayatta güçlü kılmak için işe yaramıştı, tıpkı Yaşlı Adam'ın ateşinin onu güçlü kılması gibi. İnce manipülasyonlar beni endişelendirmiyordu. Orlaith'in bu haline zamanla alışacaktım.

"Hayır," diye başını hızla salladı, tıpkı bir yarasa gibi. Gülümsememi gizledim.

"Eğer bir laneti bozmak için imkânsız bir büyü yapmamız gerekirse, bana hemen haber verin."

Orlaith gözlerini kırpıştırdı. "Doğruyu söylüyorum Silver. Bu şekilde uyandım ve o zamandan beri nedenini anlamaya çalışıyorum. Nasıl?"

Parmaklarıyla uzun saçlarını taradı ve aslında *bunu* eski bedeninde uyandığından beri yaptığını anladım.

Annem uzun zaman önce Orlaith'i bir yarasa formuna hapsetmiş ve dengesizliğin karanlığına çok yakın eylemleri nedeniyle onu hapishane diyarına göndermişti. Daha sonra Orry'nin babasından, ben Underhill'den alındıktan saatler sonra altın kız yarasasını bana teslim etmesini istemişti. O zamanlar bir sopa pek silah gibi görünmemişti ama Orlaith kendini defalarca kanıtlamıştı. Ne de olsa o hâlâ ayaktaydı ve hem çocuk hırsız hem de sluagh düşmüştü. Büyüklük her zaman güç anlamına gelmiyordu.

Hançer kılıflarımı çıkardım. "Ölçek alemleri kapatıldı ve hapishane alemleri onun içindeydi, bu yüzden o da kapatıldı. Sanırım bunun değişiminizle bir ilgisi var."

Büyümü kullanmak için duraklayarak kadının etrafındaki, hem önündeki hem de hemen arkasındaki ipleri inceledim ve sonra başımı salladım. "Evet, bu doğru."

Aşağıya baktım. *Naga boku*. Her tarafım pislik içindeydi, bildiğim ve bilmediğim her vücut yarığında küçük taşlar vardı. Bu, akşam yemeği için bir grunga kertenkelesini mızraklamak için mükemmel bir kamuflaj olabilirdi ama bu haliyle belki de banyo yapmalıydım.

Orlaith aradaki mesafeyi kapattı ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Bu konuda geri adım atman gerekecek. Underhill aşkına, örgüne ne oldu? Bu şimdiye kadarki en iyi işimdi."

"Andas ile gürleşti." En hafif tabirle.

Mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Duruşu ve ifadesindeki her şey ona güvenmemi söylüyordu. İnsanlar bu kadından hayatta kalma dersi alabilirlerdi. Yine de yarasa olduğu zamandan bu yana geçirdiği değişim belirgindi ve buna alışmam gerekecekti.

"Çıplak mıydınız?" diye sordu. "Bu sefer değil."

"Bu sefer olmaz! Ne demek istiyorsun?"

Bitişikteki banyo odasına doğru yürüdüm ve su tesisatını kullanarak bir yerden banyoya su getirdim. Bunu henüz çözememiştim. "Erkek bir fae Sigella'nın yüzünü kızarttı."

Orlaith beni takip ederken nefesini içine çekti. "Hayır. Bekle, Sigella'yı soğukkanlılıkla öldürecektin. Ne oldu peki? Ama önce nasıl kızardığını anlat. Hayır, bekle, bana Andas'la yaptığın çıplak gürleşini anlatıyordun. İlk duymak istediğim şey bu."

Köpürerek kokumu maskeleyen sabunu eklememeye karar verdim ve deri yeleşimin bağcıklarını çözmeye koyuldum. Daha sonra pantolonumu indirdim ve bir kenara attım. "Yeniden saçların olması hoşuna gitti mi?"

"Ne zaman senden cevap almaya karar versem, dikkatimi dağıtmak için çok iyi bir soru soruyorsun," dedi kederli bir şekilde. "Bayılıyorum, bayılıyorum, bayılıyorum. Mahkûmlar âlemine gitmek harika değildi, biliyorsun, ama saçlarımı kaybetmek beni tam bacaklarımın arasından vurdu. Demek istediğim, birçok açıdan hapishane diyarı benim hayatımdan çok da farklı değildi. Sadece bir süreliğine CEO değildim - bilirsiniz, apex predator, bu yüzden gerçekten kendim üzerinde çalışmak zorunda kaldım."

Banyoda aşağı indim. "Sen bir suç dehasıydın, Orlaith. Bunu söyleyebilirsin."

Dudaklarını birbirine bastırışını izlemek için arkama baktım.

Bir nefes bıraktı. "Bedenimi geri aldım ve hapishane alemleri kapandı. Pekâlâ, tamam. Ben, Orlaith, bir suç dehasıydım. Ama pezevenkliğe başladığımda niyetim çok temizdi. Sadece etraftaki en çarpıcı kadınlardan birkaçını seçtim."

Fae göğsüne dokundu ve orada gümüş bir mürekkep deseni fark ettim. Yağmur damlaları. Orlaith'in gerçek düşüncelerini bilinçaltı dokunuşlarla açığa vurmak gibi bir alışkanlığı olduğunu hissediyordum. Yüzündeki herhangi bir ifadeden daha çok anlattıklarıydı bunlar. "Göğsündeki işaretler, nedir onlar?"

"Yağmur, dolu ya da güneş," diye cevap verdi, bir elini önünde gezdirerek. "Eğer şanslıysan, yağmuru görürsün. Şanslı ve zenginsen doluyu görürsün." Bir elini karnının üzerine koydu. "Şanslı, zengin ve güçlüysen, o zaman parıltıyı görürdün. Eskiden siyahtı ama sanırım gümüş rengi senin üzerimdeki etkiden kaynaklanıyor. Yine de işime onların adını verdim. Sonra müşterilerimizin çoğunun güzel, anlamlı bir genelev ismini takdir edemeyecek kadar aptal olduğunu fark ettim, bu yüzden Yağmur, Dolu veya Parlaklık için Harlots oldu. Birkaç on yıl sonra herkes Harlots For dedi, bu beni biraz kızdırdı ve sonra erkekler, karıları duymasın diye arkadaşlarına nefeslerinin altında mırıldandıkları için kelimeleri birleştirmeye devam ettiler. Elli yıl sonra iş yerimin adı Hore oldu. Yani 'fahişe' kelimesinin nereden geldiğini merak ettiyseniz, hepsi benim yüzümden. Bir şey değil."

Bunu düşündüm ve ona minnettar olup olmayacağımdan emin olamadım. Yine de geride bırakılacak daha kötü miraslar da vardı. "Suç operasyonlarınızı Yağmur, Dolu ya da Parıltı aracılığıyla yürüttünüz o zaman."

"Suç operasyonları, ne kadar güçlü bir ifade." Güldü, sonra gümüş elbisesini kenara çekerek porselen, yara almamış bacaklarını devasa banyoda sallandırdı.

Soruma cevap vermemişti.

Orlaith içini çekti. "Silver, sence babama ne olmuştur?"

Başımı kaldırdım. "Baban hâlâ hapishane alemindeydi. Onu sormak aklıma bile gelmedi."

"O içerideki binlerce kişiden biriydi," diye azarladı. "Mahkûm olabilirlerdi ama onlar da Fae'ydi."

O anda sanki mor okyanusun derinliklerindeymişim de ne yöne yüzeceğimi bilemiyormuşum gibi bir sürüklenme hissi kapladı içimi. Ne zaman binlerce fae'yi unutabilecek kadar tünel görüşlü olmuştum.

Belki de birkaç bin kurban daha verdiğim sıralarda. İşte bu yüzden yarasa pezevenliğime ihtiyacım vardı. Kararlarımın muazzamlığı gerçeklikle bağımyı kopardığında bana yardımcı olacaktı. Yine de belki de ahlaki pusulam olarak eski bir suç dehasına güvenmemeliydim... "Öğreneceğim. Baban ve diğerleri hakkında. Zaten biliyor olmalıydım ve şimdiye kadar öğrenmeye zahmet etmediğim için üzgünüm."

Orlaith omuz silkti. "Arada sırada gözden kaçırdığın şeyler için affedilebilirsin Silver. İşin başından aşkın." Bakışları saçlarıma kaydı. "Ne dersin? Sen banyodayken saçını yapmaya devam etmem garip olur mu?"

Havada bir çatırtı vardı.

Sigella ortaya çıktığında gümüş büyülü bir hançerim hazırdu. Büyüyü geri yuttum. "Adamın nerede?" diye sordum.

"Benim bir erkeğim

yok." "Henüz yok."

Onun asil ve düzgün formu kayboldu ve vahşi, kirli, yırtık pırtık ikinci kişiliği, keskin dişlerini göstererek bana doğru parladı. Bir anda Sigella'nın çay içen versiyonu geri gelmişti. Vahşi ikinci kişiliğini bir süredir görmemiştım ve onu serbest bıraktığımda karanlık tarafının yok olduğunu düşünmüştüm.

"Hiç de değil."

Cevap olarak sıırttım. "Bu yüzden ona dönmesini ve sonra üç adım geri gitmesini söyledin. Çünkü hiç ilgilenmiyorsun." Sigella sırtını dikleştirdi. "Buna gelince. Malları görmek iyidir. Siz gençler benden çok şey öğrenebilirsiniz."

Orlaith, "Topuklarına kırbaç vurmayı ve onları dans ettirmeyi severdim," dedi. Sigella ilk

kez ona baktı. "Sen... öyle misin?"

"Yarasa Orry." Ayağa kalkıp reverans yaptı ve gümüş elbisesi kıvrımlarını ve... parlaklığını belli etmek için doğru yerlerde sıkılaştı.

"Ah, hapishane alemini kapatmaktan."

Kadım varlığa bir bakış attım. "Hapishane diyarının sakinlerinden ne haber? Nereye gittiler?"

"Sıkıştırıldılar. Ya Underhill'e ya da Dünya'ya."

Sıkıştırılmış. Kaşlarımı kaldırdım, sonra daha büyük bir meseleye geçmeye karar verdim. Binlerce dengesiz fae Dünya'nın etrafında başboş dolaşıyor olabilirdi. Sihrime göz kırptım, zihinsel olarak Unimak'taki tüm fae'lerden kaynaklanan iplik kafesini bir kenara salladım. Yaşlı Adam'ı oluşturan devasa büyü kozalarını ve adanın etrafına yayılmış hamağızları görebiliyordum. Onların ötesindeki milyonlarca ipliğin hissi baş döndürücü ve ezici bir duyuydu. Onlar üzerindeki gücümü hissedebiliyordum. Onlara karşı görevimi hissedebiliyordum.

Ama fae yaratıklarından gelen canlı gümüş ipliklerden başka bir şey hissedemiyordum. Hapishane diyarından gelen bir fae'nin hissedeceği gibi bir şey değildi - siyah ve gümüş büyülerin karışımı.

Gözlerimi açtım. "Onlar Dünya'da değiller."

Sigella konuşur gibi, "O zaman Dengesizlik'in elinde," dedi.

Orlaith'in nefesi kesildi. "Baba." Bedenine sarıldı ve yere yığıldı.

Daha büyük ölçekteki haberlere nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Andas'ın gücündeki bir diyarın tamamının tutsak olması, onların Dünya'yı kasıp kavurması kadar kötüydü. "Üzgünüm, Orlaith. Çok üzgünüm."

Babası hapishane âlemindeydi ve muhtemelen çoktan kaybolmuştu. Ona yardım etmek için çok geçti. Geçmişte fae'lerden karanlığı yakmaya çalışmışım, ama yanlışlıkla onları öldürmüştüm. Karanlığa sahip bir fae kurtarılamazdı, ya da en azından ben kurtaramamışım.

yollarını buldular. Kendilerini kurtarmak zorundaydılar. Hiç şüphe yok ki annem ya da ondan öncekiler hapishane alemini bu yüzden kurmuşlardı. Orry'nin de keşfettiği gibi, ancak doğru koşullar altında bir fae 'kendi üzerinde çalışmaya' meyilli olabilirdi.

Gözyaşları porselen teninin üzerinden süzüldü. "Yapabileceğin bir şey

yok mu?" "Onu aramaya çalışabilirim."

"Kendine gel," diye hırladı Sigella ona. "Underhill'in senin için duygusal küçük görevler yapacak zamanı yok. Bir ebeveynini kaybettin. Sıraya gir."

İşte bu yüzden bireysel toplantılar düzenlemeye karar vermiştim. Kısa bir süre önce bir ebeveynimi kaybetmiştim - zar zor güvenebildiğim, beni geleceğim için yeterince dirençli kılmak amacıyla cehenneme sokan bir ebeveynimi. Eğer ben çocukluğum denen o dumanı tüten bok yığınından sonra onu özlediysem, Orlaith de çok sevdiği ve anlatılanlara göre kendisini de çok seven babasını kaybettiği için paramparça olmuş olmalıydı.

Orlaith ağladı ve ben de kendimi birkaç kez suya batırdım, sonra banyodan çıktım, taş zemine su damlıyordu.

Vücudumu kurutmak için sihrimi çektim, sonra kollarımı ona sarmak için çömeldim. "Keşke her şey farklı olsaydı. Senin için sonuçlarını düşünmek için durmadım, ama durmalıydım. Sen benim sevgili arkadaşısın."

Sigella alay etti. "Hapishane aleminin kapanacağını bile bilmiyordun."

"Beni çok iyi bir arkadaş olarak mı görüyorsun?" Mavi gözleri ellerinin arasından bana bakıyordu.

Bu bakışlarda, Kik'in anneme ne kadar hakaret edeceğini hesaplarken bana bakışını hatırlatan hesaplanmış bir keskinlik vardı.

Yine de Orry'ydi, bu yüzden kolunu ovuşturdum.

"Anlıyorum." Onu bıraktım ve yatak odasına doğru

yürüdüm.

Sigella peşimden geldi. "Kendini suya sokman, yıkandığın anlamına gelmez." Benim için ikisi de

aynıydı ama cevap vermeye zahmet etmedim.

Orlaith solgun yüzünü silerek bizi takip etti. Pencerenin yanındaki küçük kahvaltı masasına doğru ilerleyip otururken hiç konuşmadı.

Gümüş bir sihir beni balkona doğru çekti. Kanat çırpışları Peggy'nin gelişini işaret ettiğinde bir iniltiyi bastırdım. Balkona indi ve kafasını kapıdan içeri uzattı.

O ve Sigella bakışlarını kilitledi.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandım.

"Pegatheoria," dedi Sigella kibarca.

Peggy güzel beyaz başını eğdi. "Leydi Sigella."

Nezaketleri beni bir an bile yanıltmadı. İkisi de diğerinin gücünü ölçüyordu.

Boğazımı temizledim. "Hazır hepiniz buradayken. Dengesizlik aracılığıyla Cormac ve Aaden'e nasıl ulaşip onu zayıflatacağımızı ve mümkün olan en küçük varlığa geri çekeceğimizi bulmalıyız. Ona karşı kullanabileceğimiz bir ölçek âlemimiz yok ama onun da yok. Şimdilik benden daha güçlü. O kadar uzun yaşarsam muhtemelen yüzyıllar boyunca. Ve Underhill'i kapatma ve Underhill ile bağlantılarını kaybederek tüm fae'leri öldürme ya da kontrol etme gücüne sahip. Ne gibi fikirlerimiz var?"

Üç fae bana baktı. "Vücudunu

kullan," dedi Orlaith.

"Bütün onlara ulaşabilir," dedi Sigella.

"Dengesizlik de diğerleri gibi bir avcıdır." Peggy son sözü söyledi. "Böyle şeylerde zekanızı ona karşı kullanın."

Bedenim, gücüm ya da aklım. Çelişkili tavsiyelerden bahsediyoruz.

Sigella'nın ağzı alaycı bir sırıtişla bükülürken Orlaith'in karşısındaki koltuğa oturdu ve beni hâlâ çıplak bir şekilde yatağın üzerinde tünemeye bıraktı.

Peggy parıldayan yelesini salladı ve derin, kehribar rengi gözleri bana Cormac'ı hatırlattı. "Bakış açın değişti. Annenin emirlerini reddetmiştin. Ne değişti?"

Zihnim Andas'ın bana merhamet gösterdiği ana geri döndü. Beni öldürebilirdi ama yapmadı. *Öldüremezdi*. "Cormac ve Aaden'in Dengesizlik üzerinde onun içinden gelen bir güce sahip olduğuna inanıyorum. Andas'ın daha önce beni öldürme ya da ciddi şekilde yaralama şansı vardı ve bunu kullanmadı. Sanırım alamadı. Ama onlara ulaşmak imkansız görünüyor. Ayrıca, bunu yapmak için Andas'ın yanında zaman geçirmem gerekecek ve güç dengesizliği göz önüne alındığında bu büyük bir risk."

"Bütün sana ne söylüyor?" Sigella kim bilir nereden çay doldurmaya başlamıştı bile. Bir fincanı Orlaith'e uzattı, o da -haklı olarak- içindekileri kokladı.

"Hiçbir şey yok. Bu konuda ileriye dönük bir yol göremiyorum, bu da beni tekrar onlara ulaşmanın imkansız

olduğundan şüphelenmeye itiyor." "Bir şey var mı?"

Peggy'nin sesi kapının çalınmasıyla kesildi.

"Girin," diye seslendim.

Keefe içeri girerken Sigella çay fincanını indirdi.

Erkek fae'nin kafası karışmış görünüyordu. İki eliyle sıkmak için şapkasını çıkarmıştı. "Hanımefendi, rahatsız ettiğim için bağışlayın. Buraya çağırıldım."

Çıplaklığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve bu onun lehine bir işaretti. "Kim tarafından?"

"Senin büyüyle."

Keefe'yi tanıdığım kısa süre içinde sık sık olduğu gibi, söylediğinden çok daha fazlasını bildiği hissine kapıldım. Yine de Sigella'nın yardımıyla Dengesizlik'e karşı verdiğim savaşta beni güçlendiren bir diyardı kapatmıştı. "Ayıksın."

"Maalesef hanımefendi. Ve umarım bu kısa sürer, ne demek istediğimi anladıysanız." Bana sevimli bir gülümseme fırlattı ama sonra gözleri Sigella'nın oturduğu yere kaydı. Bir süre Orlaith'e baktı ama dikkati hemen Sigella'ya döndü.

Akıllı adam.

"Keefe," dedim. "Çözmen gereken bir sorunum var. Bir adam var ve diğer iki adamdan oluşuyor. İlk adam bir tür kapı bekçisi ve içerideki iki adama ulaşmak için onu geçmem gerekiyor. Bunu onlara zarar vermeden nasıl yapmamı önerirsiniz?"

Fae ısıklık çaldı ve başparmaklarını kemerine geçirdi. "Bu çok şaşırtıcı, Hanımefendi. Hayatta böyle bir şeyle karşılaştığımı söyleyemem. Önünü göremiyor musun?"

"Yapabilirim, ama bu şekilde değil."

Şakağına vurdu ve göz kırptı. "Geleceği görme konusunda oldukça iyi olan bir başkası daha var. Kahin, Underhill'in bir hizmetkârı. Onu bir araç olarak kullanın."

"Kız kardeşimin bir alet olarak adlandırılmasına nasıl tepki vereceğini merak ediyorum."

Yüzü kızardı ama kapı bir kez daha çalındı ve yardımcılarımı Keefe'nin doğaçlama buluşması yanında kesildi.

"Ne oldu?" Keefe kapıyı açıp salondaki yönetici fae'lere alaycı bir selam verirken tersledim. "İnsanlar geldi. Bir uçak filosuyla geldiler," diye kekeleydi Fae. "Kraliçe Sümbül ona katılmanızı rica ediyor.

acilen."

En azından banyo yaptım.

Sayılır. Kapıya doğru

yürüdüm. "Giysiler," diye

seslendi Sigella.

Kıyafetlerimi büyüyle kendime çekmek için durakladım.

"Hayır. Önce onları temizle. Sihrini kullan. Sadece bir saniye sürecek! Eminim yapmazsın..." Sigella ağzından kaçırıldı, sonra kirli giysileri çekiştirdiğimde kısık sesle inledi. "Eskiden senin içinde yaşadığıma inanamıyorum."

Onları temizlemeye niyetliydim, ama onunla uğraşmak için seve seve kirli kalabilirdim. İşte ben böyle bir insandım. Koridordaki iri gözlü fae'nin yanından geçtim. "Nerede o?"

"Taht odası," diye arkamdan bağırdı, sonra telaşla ağızlığına, "Underhill'in hanımefendisi geliyor. Kod 10-2-8. Beni duyduunuz mu? Kod 10-2-8!"

C H A P T E R 5

I Taht odasına doğru koşmamak için kendimi zor tuttum. Bunu yapma dürtüsü güçlüydü ama koridorlarda sıralanan insanlar -fae ve insan- zaten dehşetle doluydu.

Pis koku üzerlerinden adeta yuvarlanıyordu. Underhill'den gelen yaratıklarla karşılaştıklarında dışarı atmaktan kendilerini alamadıkları bir korku sisi gibi yoğun. Gerçi ben yanlarından geçerken birkaç kişi burunlarını kıstı, belki de tepki gösterdikleri benim pis kokumdu.

Bu tamamen mümkündü.

"Sence neler oluyor?" Orlaith bana yetişti, yürürken saçlarını örmeye çalışıyordu.

"Kafa tokuşturmak," diye mırıldandım. "İnsanlar bu devasa dünyayı fae'lerle paylaşmak istemiyor. Bu kimseyi şaşırtmayacak."

Sözlerim onlara ulaştığında birkaç insanın yüzü kıpkırmızı oldu ama bunu inkâr edemediler. İnsan dünyası her halükarda bencil bir dünyaydı. Tek soru, daha önce ne yaptıkları ve bunu Underhill'in hangi yaratıklarına yaptıklarıydı?

"Acelemiz yoksa sen durabilirsin, ben de bu örgüyü bitirebilirim," dedi Orlaith. Parmağı kaydı ve tüm işi gevşedi. "Kahretsin! Her şey dağıldı."

"Onu rahat bırak," diye tersledi Sigella ve Orlaith yanımdan çekildi. "Bu savaş için bize ihtiyacı yok."

Gelişimi bekleyenlerin niyetini hissediyordum ve beni bekleyen durumu sanki gözlerimle görüyormuşum gibi net bir şekilde hissedebiliyordum. Sigella haklıydı. Bu benim savaşımdı, onların değil.

İnsanlar, toplanan fae yaratıklarına karşı kendilerini savunmak için ciddi bir şey yapmadan önce benim gelmemi beklemeye karar vermişlerdi. Fae kraliçesinin bugün benden bahsetmesinden önce adımı hiç duymamışlardı. Başka ne gibi düşmanlara sahip olabileceklerini görmek istediler. Ayrıca tanık oldukları yaratıklar gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişlerdi ve içgüdüleri -eğer hala sahiplerse- onları dikkatli davranmaları konusunda uyarıyordu.

Taht odasına yaklaştığımda Cinth'in kraliyet nedimelerinden biri bana doğru koşarak geldi, çimen yeşili gözleri vahşi ve yanakları rengarenkti. Saçma sapan bir telaşla ellerini havada salladı. "Acele edin! Onları öldürecekler! Kraliçe Hyacinth bunu istemez."

"Kim kimi öldürüyor?" Tersledim.

"Yarı yılan yaratıklar insanları öldürecek," diye hıçkırdı.

Histerik tavırları karşısında gözlerimi devirmemeyi başardım. "Naga, insanların yaşaması ya da ölmesi konusunda benim karar vermemi bekleyecek."

Yeşil gözlü bekleyen hanım nefes nefese kaldı ve göğsünü tuttu.

Beni acele ettirmek için gelmişti ama sadece daha da geciktirdi. Elimi kaldırdım ve bir büyü patlamasıyla onu sıkıca kenara koydum.

Omuzlarımı yuvarlayarak, taht odasının girişindeki asker kalabalığını geçmek için kendimi hazırladım. Ama emir vermeden benim için ayrıldılar, zırhları ve silahları şıngırdarak aşağıdaki manzarayı görmeme izin verdiler.

Ve nasıl bir sahneydi.

Kraliçe Sümbül tahtının önünde duruyordu. Koyu fuşya rengi elbisesi kıvrımlarını sarıyor, ortasından geçen kalın altın kemer ise geniş göğüslerini vurguluyordu. Narin bir taç, sarmal saçlarına mükemmel bir şekilde yerleşmişti -Orlaith, bu uzman hacimli ve sık...şeyin yanında benimkinin durumu hakkında ekstra mutsuz olurdu. Kraliçenin yüzü gergindi, bakışları odanın ortasındaki harekete kilitlenmişti.

Solunda eşi Ronan, sağında ise Kahin'in kambur ve kukuletalı figürü duruyordu. Kız kardeşim, Kallik.

Kallik'in hemen arkasında, silahları hazır bir şekilde gölgelerin arasında bekleyen Faolan vardı.

"Underhill'in Hanımı, insan ziyaretçilerimiz var ve tehdit ediliyorlar. Bu fae'lerle ilgilenmeniz gerekiyor," dedi Kraliçe Hyacinth. "Naga mantık dinlemez."

Bundan hiç şüphem yoktu. Ama naga kızdıysa, bir nedeni vardı.

"Nesssst dostum."

Gözlerim odanın ortasındaki Naga kralına kaydı. Yılan gibi kıvrılan üst bedenini, keskin, köşeli yakaları olan sert ve boyun eğmez bir giysi giymiş bir insan erkeğinin etrafına sarmıştı. Kralın etrafı birçok kraliçesi ve büyük naga yuvasıyla çevriliydi ama üniformalı insanlardan oluşan kalın bir grup silahlarını kaldırmış naganın etrafını sarmıştı. En az yüz kişiydiler.

Naga'lar hep birlikte sallanıyor, bir zamanlar altın olan ama artık gümüş olan sikkeleri hareketleriyle birlikte tıngırıyor ve şarkı söylüyordu. Birkaç fae ve insan da onlarla birlikte sallanırken gözleri parlıyordu.

Ancak hepsi bu yaratıkların trans büyüüne yenik düşmemişti. Naga'lar sayıca azdı ve büyüleri odadaki yaratıkların hacmini kapsayacak şekilde yayılmıştı.

Naga kralının merhametine kalmış insanın gözleri yarı kapalıydı ve buna havasızlığın mı yoksa trans büyüünün mü neden olduğunu anlayamadım. Adam hiçbir şekilde korku içinde çırpınmıyordu. Sanki o da beni bekliyormuş gibi sessizce duruyordu.

Ya da belki de bu anların son anları olabileceğinin farkındaydı.

Başımı krala doğru eğdim. "Bunun anlamı nedir, Naga Kralı? Neden bu adamı ölüme bu kadar yakın tutuyorsunuz? Saldırı emri vermedim. İnsanlarla savaşılmamasını emrettim."

Alçak sesle tısladı. "Bu insan... naga sikkelerini aldı. Çaldı onları."

Gözlerimi kıptım, biraz şaşırmıştım. Naga sikkelerini çalmak neredeyse imkânsızdı. İnsana daha yakından baktım. İlk bakışta olağanüstü görünmüyordu. Kahverengi saçları gri gözlerinin üzerine düşüyordu. Teninin solgunluğu sık sık güneş görüp görmediğini merak etmeme neden oldu ve vücudunun yumuşaklığı yiyeceklerini kovalamaya ya da yırtıcı hayvanların peşinden koşmaya alışık olmadığını gösteriyordu. Naga'dan başarılı bir şekilde bozuk para çalabilecek biri gibi görünmüyordu.

"Naga'dan çalmayı nerede ve nasıl başardın?" Ona sordum. "Hiçbir şeye dokunmadım," diye ağzından kaçırıldı. "Ben de bir şey almadım!" Bu konuda çok kararlıydı.

"Kralın Kanada Büyükelçisini derhal serbest bırakması gerekiyor," diye hırladı Hyacinth. "Bunun müzakerelere zerre kadar faydası olmayacak. Herhangi bir hırsızlık kanıtı yok, bu taht odasına giden yolun her adımında yanında bir fae vardı."

Bir elimi kaldırdım. "Bekle."

Naga dış çemberlerinden geçmeme izin verdi, ben geçerken beni selamladı, bu da kalabalıktan gürleyen bir mırıltı çıkardı. Naga'nın gümüş sikkelerinin çınlaması kalabalığın içinden ikinci bir gümbürtü gönderdi ama bu daha çok bir iç çekişti. Birkaç insan bedeni yere düştü, uyuyordu.

"Neler oluyor?" diye gürledi benzer şekilde giyinmiş başka bir insan erkek. Beyaz saçları bilgeliği ima ediyor olabilirdi ama... "Siz bir kraliçeyken ya da öyle diyorsunuz *Kraliçe* Sümbül, neden karar vermek için bir kızı bekliyoruz? Fae diyarının hükümdarının geleceğini söylemişsiniz." Sözleri, ses tonu, saygısızlığı... hepsi çok fazlaydı.

Bir elimi dışarı doğru uzattım, etrafımdaki dünyadan güç çektim, belirli bir renk ya da iplikçik seçmedim, daha önce sihrimi hiç çekmediğim kadar hızlı çektim. Parmaklarımı şıklatarak onu bağladım ve yerden kaldırdım.

Bacaklarından asılmış bir tavuk gibi ciyaklıyordu - kelime yok, sadece tiz ciyaklamalar. Homurdanma ya da daha fazla ciyaklamadan başka bir şey konuşmasını engellemek için sihrimi boğazına ördüm. Bu şekilde herkes onun ne kadar aptal olduğunu anlayacaktı. Diğer insanlar ona yardım etmek için hareket etmediler ve bunun yerine geri çekilerek kendileriyle arkadaşları arasında mesafe oluşturdular.

"Kraliçemize saygısızlık etmeyin," dedim onlara. "Asla. Yoksa benimle yüzleşirsiniz, sizi aptal insanlar." Kelimeleri söylemiştim ama sesim daha derin ve daha gür çıkıyordu. Kelimeler odada yankılandı ve hem insanların hem de fae'lerin mırıltılarını susturdu.

Saygısız olanı havada tutarak hırsıza yaklaştım.

Havada asılı duran bir şey hissedebiliyordum, büyümden farklı, Underhill'in yaratıkları ve fae'lerle olan bağlantımdan farklı bir şey. Bu yeni şeye dokunmak istedim, bu yüzden sağ elimi indirdim, parmaklarımı görünmeyen güce doğru uzattım, o da büyük bir kedi gibi bacaklarımın etrafına dolandı.

Büyümle hızlıca bir bakış attığımda, sanki benimle hırsız arasında şeffaf bir kumaş parçası uzanıyormuş gibi garip bir dalgalanma hareketi gördüm. Bunun önemli bir an olduğunu ilan ediyor gibiydi.

Denge. Gerçek dengeyi bulmalısın. Çünkü bu diyarlar topluluğu sarsıcı. Gaia'nın sesi ayaklarımın arasından fısıldayarak beni sakinleştirdi ve bana rehberlik etti.

Dengeyi korumak kolay değildi, ama denge de adalet gibi değil miydi? Birlikte gitmiyorlar mıydı?

Sol elimi hırsızın yüzünün önünde kaldırdım. "Doğruyu söyle ve yaşamana izin vereyim. Yalan söylersen, Fae'lerin zayıf olduğunu düşünenlere ne olacağını ibretle gösteririm. Seçim senin."

Gözleri kısıldı ve etrafında dönüp duran gelecekteki yollar şimdilik ayırt edilemez oldu. Doğruyu söyleyecek miydi? Kıyafetinin iç cebinde saklı gümüş paraları hissedebiliyordum. Beni çağırıyorlardı. Gözlerinde küçümseme gördüm. Burnu kırıştı ve ben de ona gülümsedim - mutlu bir gülümseme değildi bu. Olası yollar henüz netleşmemişti ama her iki durumda da kazanabileceğimi hissediyordum.

"Ben hırsız değilim." Bu yalanı herkesin söyleyebileceği kadar inanarak söylemişti sanırım.

Bu onu daha az yalan yapmadı.

"Silver, elbette insan diyarından gelen elçilerimize inanıyoruz. Onlara zarar verilmemeli," diye yalvardı Cinth bana. Belki de bu büyükelçi garip giysisinin onu koruyacağını düşünüyordu. Ya da insan dostlarının yardımına koşacağını mı düşünmüştü?

Fae'lerden faydalanmak ve bundan kurtulmak istiyordu. Onlara karşı gücünü kullanmayı tercih ederdi.

onlara saygı duymayı öğrenmek.

"Sağ koltuk altınızdaki gizli yerde, taht odasına girerken nagadan çaldığınız yedi gümüş sikke var. Kıyafetinizin böylesine sinsi bir saklanma yeri olmasından etkilenmiş olsam da, sizi hesap vermekten korumak için gücünüze ve statünüze güvenmeyi seçmiş olmanız beni derinden üzdü."

"Genç bir kızdan çalmış," dedi naga kralı. "Kıçını tekmeledi ve kolyesini aldı."

"Silver, bunu durdurmalsın," dedi Kraliçe Hyacinth sert bir sesle. "Biz insanlarla dostuz, özellikle de adamızın *hemen güneyinde*. Onları hırsızlıkla suçlamıyoruz."

Onu duydum. Komşularıyla iyi geçinmek istiyordu. Çoğunlukla büyük silahları olduğu ve pek mantıklı olmadıkları için.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ama hırsızları sorumlu tutmuyor muyuz Kraliçe Hyacinth? Ben tutuyorum. Bu elçi sikkeleri geri vermemeyi tercih etti. Eğer verseydi, naga sikkelerini çalarken gösterdiği güce ve kurnazlığa hayran olabilirdik. Bu zayıflara göre bir görev değil. Bunun yerine, bu adam sikkeleri saklamak niyetinde. Onları dostlarına ve meslektaşlarına, kazanmaya niyetli oldukları bir savaşın ilk ganimetleri olarak sergilemek niyetinde."

Sümbül başını hafifçe salladı ve içinden korku yayıldı. Ama ben Kallik'e baktım, çünkü o da benim gibi dönen yolları görebiliyordu.

"Yolu yalnızca siz seçebilirsiniz, Underhill'in Sahibesi." Kallik cüppeli başını bana doğru eğdi. Cinth dönüp arkadaşına baktı. "Ciddi olamazsın."

Yavaş bir el çırpışı tüm gözleri odanın en sağına çekti. Toplanan kalabalığın arasından bir adam adım attı ve kalabalık onun için de dağıldı. Baştan ayağa siyah giymişti. Botları dizlerine kadar geliyordu, koyu renk saçları arkaya toplanmıştı ve yüzünün keskin hatları bana fazlasıyla tanıdık geliyordu.

Dengesini bozmak.

Bir inilti tuttum. *Harika*.

"Onu öldürmek mi istiyorsun, Silver?" Andas başını eğdi ve etrafıma baktığımda herkesin sustuğunu gördüm; bunun nedeni aralarına bir yaz esintisi gibi rahatça giren canavardan korkmaları değildi.

Hayır, onları hareketsiz tutmak için etraflarına sardığı güç tarafından *dondurulmuşlardı*. Boşlukta ördüğü büyüye odaklandım. Bunu yaptığını hissetmemiştim bile. Ama alandaki herkesin gözleri, kulakları ve ağızları ses çıkarmaktan ya da duymaktan, herhangi bir şey görmekten ya da yapmaktan alıkonulmuştu.

"Onu sorumlu tutmak istiyorum." Andas'ın karşısına geçtim, gözümü ondan ayırmamak için kalabalığın arasından sıyrıldım.

"İlginç," diye mırıldandı ve ses havada yankılandı, kollarımdan aşağıya doğru okşadı, tüylerimi diken diken etti. ayağa kalksınlar.

"Bu seni neden ilgilendirsin ki?" Ben sordum.

Andas buradaysa, bu onun için de çok önemli bir an olmalıydı.

"Şey... benim istediğim de bu. Onu öldürmek insanlarla savaşı başlatacak. Kaos ve dengesizlik yaratacak, gücümü ve saltanatımı çok ama çok uzun bir süre besleyecek bir savaş. O insanlar inanılmaz, acınası kinlere sahipler, en bencil ve zayıf fae'lerden bile daha iyi." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve bu hareketinde içimi burkan bir Cormac parıltısı yakaladım.

"Onu öldürmek bir savaş başlatabilir, ama sen beni bu konuda uyarıyorsun çünkü tam tersini seçmemi istiyorsun." Hırsızın yaşamasına izin verdiğim yolun daha karanlık olduğunu hissediyordum, bir parıltı görüyordum. O gelecekte, fae'ler insanların kölesi haline getirilip hayvanat bahçelerine yerleştiriliyor, hatta evcil hayvanlara dönüştürülüyordu. Bu yolun görünürde bir son noktası yoktu, oysa insanlar ve fae'ler arasındaki bir savaşın vardı ve son aylarda öğrendiğim bir şey varsa, o da imkansızın asla imkansız olmadığı idi. Bir savaşın olmasını engellemenin bir yolunu bulabilirdim.

"Bu raundu her şekilde kaybedeceksin. Yenilgine tanıklık etmek istedim." dedi, taktiğini doğru tahmin ettiğimi anlamamı sağlayan bir duraksamadan sonra. Bundan memnun değildi ama savaş ona çok iyi gelecekti.

"İnsanlara bir mesaj göndermek en doğru yol," dedim. "Fae'lerin saygıya layık olmadıklarına ya da bu dünyada bir yerleri olmadığına inanmalarına izin verilemez. Fae'lerin *evcil hayvan* olmasına izin vermeyeceğim."

Güldü. "Gerçekten, gözümü sana daha önce dikmeliydim. Annen böyle söylemezdi." Kaşlarımı çattım. "O seni korurdu-"

"Fae'leri insanların onlar için yarattığı kurallara tutsak etti. Korkusu onu insanların kontrolünden kaçmanın mümkün olmadığı bir yerde tutuyordu." Omuz silkti. "Aynı fikirde olmamanız benim için ilgi çekici."

Bu onu ikinci kez meraklandıırışımdı. Hadi bakalım. "Demek kına yakmaya geldin."

Artık çok yakındaydı. Daireler çizmesi aramızdaki mesafeyi daraltmıştı. "Ben de kendime böyle söyledim. Yine de, acaba senin de aynı seçimi yaptığını görmeye gelsem, ben de aynı seçimi yapar mıydım? Denge ve Dengesizlik ne sıklıkla aynı fikirde olur?"

Sözlerinde, benim yalnız bir parçama seslenen bir dayanışma vardı.

O da bu yalnızlığı hissetti mi? Biz apeks yırtıcılarıydık. Diyarlardaki hiç kimse bizim sahip olduğumuz büyüye sahip olamazdı.

ya da yükleri ve gücü. Onu sadece ben anlayabilirdim. Sadece o beni anlayabilirdi.

Bana elini uzattı.

Geri adım attım. "Neden bana saldırmıyorsun?"

"Dünyayı benim arzu ettiğim bir eylem rotasına sokmak üzere olduğunuz için, bu bir ateşkesi hak etmiyor mu? Sözlerimin doğruluğunu hissediyorsunuz. Bin yılda bir defadan fazla yaşanamayacak bu birlikteliğe hayranlık duymak için duralım."

Elimi tutmak ve beni kollarına çekmek için şimşek gibi hareket etti. Ağzı hafifçe benimkine bastırdı. "Kendimi oynadığımız bu oyundan zevk alırken buluyorum."

"Oyun mu?" Çığlık attım ve sonra dudakları dudaklarıma yapıştı. Yoksa benim dudaklarım onunkilere mi çarptı? Ondan korktuğumu unutmuştum.

Karşı taraflarda savaştığımızı unutmuşum.

Bahar yağmuru, kışın buz, baharat ve tatlı, ateş ve vahşi rüzgâr... hepsi onun tadına bürünmüştü. Hem Cormac hem de Aaden bu öpücüğün içindeydi ve ben onlara asla doyamadım.

Andas'ı öptüm ve o da inledi. Elleri başımın arkasını kavrayacak şekilde yukarı kaydı, parmakları saçlarımı karıştırdı ve beni güçlü gövdesine sıkıca tuttu. Beni istiyordu ve her ne kadar bu özlemin tek yönlü olduğuna inanmak istesem de, onu Cormac ve Aaden olduğu için de istiyordum.

Alt dudağını ısırdım ve kan tadı aldım. Homurdanarak bana karşılık verdi ve dişlerinin keskin acısıyla irkildim ve zor nefes alarak geri çekildim.

Gözleri yeşil, altın ve siyahın karışımıydı. Sevdiğim iki ruh, Dengesizlik'in karanlığıyla harmanlanmıştı.

"Vazgeçme," diye fısıldadı o kadar sessizdi ki onu doğru duyduğumdan emin değildim.

Sonra elleri kollarımdan aşağı kayıyor, aramıza mesafe koyarken sıcaklığı ve vaatleri takip ediyordu. Dünya hızlanmaya başladı. Gözleri titriyordu, renkler dönüyordu ve sonra tekrar tamamen karanlıktı. "Fikrini değiştirmeye karar verirsen diye."

Belinden kısa bir hançer çıkardı ve kabzasını bana uzattı. Sanki az önce söylediği dört kelimeyi duymamış gibiydi.

Yavaşça nefes verdim.

O bilmiyordu. Cormac ve Aaden görevi yeni devralmıştı ve Andas'ın bundan haberi yoktu.

Umut göğsümü kapladı ve gözümü kırptığımda Andas gitmişti. İnsan ve fae elçiler onun büyüsünden kurtuldukça kıpırdanmaya ve hışırdamaya başladılar.

Hançer elimde ağırlaştı ve silaha baktım, bıçağın bir tarafı gümüşken diğer tarafının nasıl siyah olduğunu fark ettim. Aydınlık ve karanlık, tek bir silaha sarılmıştı.

"Silver, yapma," diye bağırdı Cinth.

Bana doğru bir akın vardı, askerler, fae'ler ve insanlar. Naga çemberi ciddi bir şekilde sallandı ve çoğu insanı birkaç saniye içinde transa soktu.

"Siz bir hırsızsınız, Büyükelçi." Kanada Büyükelçisine baktım ve onu bu seçime iten içindeki karanlığı fark ettim - tekrar tekrar yozlaşmış kararlar vererek davet ettiği bir karanlık. Dengesizlik'in bu insana naga sikkelerini çaldırmak için sadece birkaç ipi koparması gerektiğini düşündüm, çünkü bunun arkasında Dengesizlik'in olduğundan hiç şüphem yoktu.

Büyükelçi, "Efendimin emirlerini yerine getirmek için buradayım," diyerek şüphelerimi doğruladı. "Ve sonra bana anlatılmamış zenginlikler ve onun yanında prestijli bir pozisyon verilecek. Efendim sizin bir katil olmadığınızı biliyor. Bugün beni öldürmeyeceksiniz."

Bir insan olarak, ben onu durduramadan naga kralının hakimiyetini kıramamalı ya da bir silah çekememeliydi ama büyü bana karşı patladı ve sanki boğazıma kadar bir bataklık çukuruna tıklımışım gibi uzuvlarımı ağırlaştırdı.

Büyükelçi garip giysisinin altından uzun ince bir bıçak çıkardı ve Naga kralının koluna sapladı. Elini arkaya doğru savurduğunda bıçağı kralın boynuna gömdü.

Acı bedenimden geçerken sözsüz bir uluma çığlığı attım - naga ile olan bağlantım keder ve öfkeyle alevlendi. Dengesizlik beni dondurmak için hangi gücü kullandıysa -ki bunun da o olduğundan emindim- serbest kaldı. Saldırdım ve yeni hançerimi hırsızın kalbine sapladım, derinlere gömerken bıçağı büküm.

Bana gülümsedi. "Efendim size teşekkür ediyor. Bu ve öpücük için."

Vücudu yere yığıldı, yarasından can kanı akmaya başladı ve göğsü hızla durdu. Naga kralı dikkatimi istedi. Hızla soluyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve sihrimi yarasına akıttım. Etrafımızda kan birikirken büyüm kayarak işe yaramaz bir şekilde havada asılı kaldı. *Ne oldu?*

Tekrar denedim ve büyüm onun özüyle bağlantı kurmayı başaramayınca, ince bıçağı hırsızın gevşek elinden aldım ve inceledim. *Karanlık. Geçilmez.*

Andas buna çok büyük bir güç akıtmıştı. Ama onunki sadece silahı besleyen en üst katmandı. "Birçok karanlık bunu oluşturdu," diye çıkırdı arkamdan bir kraliçe.

Bıçağı indirdim. "Evet."

O haklıydı. Bu silah ölçülemeyecek kadar eskiydi ve var olduğu süre boyunca birden fazla Dengesiz tarafından kullanılmıştı. Ona büyüyle yardım edemezdin.

"Bir insan şifacıya ihtiyacım var," diye kükredim.

Taht odası kaos içindeydi. Cesetler savruluyor, ayaklar gümbürdüyor ve bağırışlar her yönden yankılanıyordu.

Naga kralının yanına çömeldim ve o da elimi tutmaya çalıştı. "Şifacılar yok. Zamanı geldi. Bu olmalı."

"Hayır, hayır, değil." Bir elimi yarasına bastırdım. Bu, ben onun halkıyla sadece alay edip oynarken beni yuvasına davet eden nagaydı. Hiç ailem yokken bana bir aile vermişti. Sigella'yı özgür bırakmamı mümkün kılmıştı. Naga'lar son zamanlarda çok şey kaybetti. Sevgili krallarını kaybetmelerine dayanamazdım. "Senin zamanın değil. Burada şifacılar var."

"Sen en iyiyi savunursun, Gümüş olan. Karanlıkla savaşıyorsun. Naga senin yanında. Tüm yaratıklar senin yanında." Yanındaki bir şeyi karıştırdı. Cormac'ın kılıcı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Onu sana ben verdim." "Şimdi sen al. Kılıca ihtiyacım var. Nesssst mate."

Silahı aldım ama bir elimi yarasına koyabilmek için yere bıraktım.

Kalbimdeki ve zihnimdeki ağır bilgiye rağmen ona "Ailemizle kal," diye yalvardım.

"Zaman," diye fısıldadı kraliçelerinin titreyen okşamalarına sokularak. Diğer naga etrafında dönüyor, sallanıyor, tıslayan çıkırıklar arasında usulca şarkı söylüyordu.

Hessuwa, hessuwa, davishula lisseni ap aw worine, mianana hik la, reginata.

Kralın kesik gözleri bana bakıyordu, ışığı dünyadan kayıp giderken gözlerinin arasından bir gölge süzülüyordu. Ölümü biliyordum, defalarca görmüştüm ama bu kralın ölümünü görmenin şokunu azaltmadı.

Nazik dürtüler beni ayağa kaldırdı. Diğer naga. Etrafıma baktığımda odanın büyük ölçüde boşaltılmış olduğunu gördüm. Sümbül tahtında oturuyordu, yüzü solgundu. Kallik onun yanında oyalanıyordu.

"Bu... bu olabilecek en kötü şey," diye nefes verdi Cinth. "Bunu yapamam. *Bu* her neyse yapamam öyle."

"Bunun olması gerekiyordu," dedi Kallik ona. "Diğer alternatif çok daha kötüydü ve Dengesizlik ona başka seçenek bırakmadı. Sonunda."

"Silver?" Orlaith'in sesi beni kendime getirdi ve naga sanki benim bir uzantımmış gibi onun geçmesine izin verdi. Belki de yardımcılarımdan biri olarak öyleydi. "Ne söylüyorlardı? Şarkı çok güzeldi."

Gözlerimi kapadım ve onlarla birlikte sallandım. "Hatırlıyoruz, hatırlıyoruz, ölüm yuva arkadaşımız için bir son değil, onun ruhu yaşamaya devam ediyor, dediler."

Kallik, "Kimse Naga dili konuşmuyor," dedi.

"Nesssst matesssss do." Naga'lar ölen krallarını alıp götürmek için eğildiklerinde hep bir ağızdan konuştular.

Hyacinth'le yüzleştim. Öfke bekliyordum ama tek gördüğüm üzüntü, acı ve en yakın arkadaşının yerine kraliçe olmayı kabul ettiği için duyduğu pişmanlıktı.

"Gördüğünüz savaş bu, değil mi?" Sorusu Kallik'e yönelikti.

Kız kardeşim içini çekti ve başını salladı. "Evet. Bunun yıllar süreceğini sanıyordum ama bu bir başlangıç oldu. Dengesizlik bugün büyük bir zafer kazandı."

Ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Düşmanını öpecek kadar mutluydu.

Cinth'in rengi soldu, sonra bana odaklandı. "Ama şimdi bizi kurtaracaksın. Denge bunu sona erdirmenin bir yolunu bulacaktır." Kallik de derin, siyah kukuletasının derinliklerinden bana baktı ama tek kelime etmedi.

Benim gibi, o da önünde ne kadar büyük bir sorun olduğunu gördü.

CHAPTE R 6

I Unimak'taki en büyük gölün dondurucu mavi sularında ayaklarımı tekmeledim. Yavru bir hamağız bacaklarımın altında daireler çiziyordu ve ben ona uyarıcı bir bakış attığımda, annesi onu Underhill'in ayak parmaklarını ısırarak koparma hatasından uzaklaştırdı.

Gölün karşı kıyısında, neredeyse karanlıkta madeni paralarının ışıltısıyla görülebilen naga, unutulmaz şarkılarına eşlik ederek salınıyordu. Yaşlı Adam dağın tepesindeki tüneğinden cenazeyi izliyordu ve hamağızların çoğu tamamen başka bir nedenden ötürü naga tarafından kıyıya yakın bir yerde toplanmıştı.

Naga'nın şarkısı feryat tonlarına yükseldi ve sonra aniden kesildi. Kraliçelerden ikisi kralın tacını başından kaldırdı ve pullarında neredeyse hiç leke olmayan genç bir naga erkeği yaklaştı. İnanılmaz derecede genç görünüyordu, bir çocuktan fazlası değildi. Yine de nagaların bir kralı olmalıydı.

Kraliçeler tacı küçük çocuğun yılan gibi kafasına yerleştirdiklerinde, sihirlerini metalin içine ittiler ve tacı sığması için küçülttüler. Çocuk ölü kralın başının yanında durmak için yürüdü ve naga kabilesi önceki hükümdarlarından değerli bir eşya olan kalp parçasını almak için yaklaşıırken orada bekledi. Önce bir grup kraliçe merhum krallarına yaklaştı; bazıları gümüş sikke dizilerini seçerken, diğerleri muska ya da parıldayan mücevherleri seçti. Sonra kabilenin geri kalan prenses ve prensleri en büyükten en küçüğe doğru kendi parçalarını topladılar. Yeni kralın görevi bu kalp parçalarını zamanında geri kazanmak olacaktı. Hepsini geri kazandığında, kabilesinin ona hayran olduğunu bilecek ve kabilesi krallarına mutlaka inanacaktı.

Yirmi bir yaşında Underhill olmuşum ve yine de bu sorumluluk için kendimi çok genç hissediyordum. Genç naga'nın o anda ne hissettiğini hayal bile edemezdim. Belki de genç aklı onu hükmetmenin muazzamlığını anlamaktan koruyacaktı.

Ayağa kalkarak nagaya katılmak için portal açtım. Onlarla birlikte sallanarak genç krala yaklaştım. Yaklaştığımda havayı tatmak için dilini çıkardı ve içgüdüleri ona eğilmesini söylese de, pullu üst bedenini dikleştirdi ve bakışlarımla buluştu.

Gülümsedim. "Yapacaksınız, efendi kral. Size yardım edeceğim. Ben sizin ailenizim." Vücudunda, olduğu yerde kayarak gizlemeye çalıştığı bir titreme vardı. "Teşekkür ederim, ne ssst dostum." "Taç giyme töreniniz için size bir hediye getirdim," dedim ona. Arkamdan fısıltılar yükseldi. *Underhill'den bir hediye.*

Bu unvanı hak etsem de etmesem de bir süreliğine Underhill olacağımı kabullenmişim. Huşuları bende yankı bulmadı, ancak benden gelen bir hediyenin gerçekten değerli olacağını anladım. "Zorluklarla karşılaşmayacağınızı söyleyemem genç kral. İnsanların sana zarar vermeye çalışmayacağını söyleyemem. Ancak," dedim, "son sevgili kralınızla aynı sonla karşılaşmayacaksınız."

Solumdaki ölü hükümdara baktım ve sihrimi gönderdim. Sonrasında ne olduğunu hatırlayacak kadar çok naga taç giyme töreni izlemiştim. Naga, Underhill'deki çoğu yaratıkla birlikte, ölü bir beden sadece ölü bir beden olduğunu anlardı. Naga krallarının kafataslarını saklamayı severdi ama ben bu törene kendi tarzımı katardım.

Merhum kralın kafatasını, etini ve beynini geride bırakarak, elimden geldiğince sağlam bir şekilde kafasından çıkardım. Kafatasını büyümle kapladım ve kısa süre içinde parlak bir gümüş renginde parladı - metalin kendisi gümüşten başka bir şey olsa da.

Kralın en parlak pullarını gövdesinin bacaklarıyla birleştiği yerden çıkardım ve kafatasının her iki yanına bir şerit halinde dizdim.

Kıydan çakıl taşları toplamak için eğildim, onları sıvılaştırmak için sihir kullandım ve sonra eserimi bitirdim. Hediyenin üzerinde serinletici bir rüzgar esti ve gölün üzerinde nefes sesleri yükseldi.

Yeni çocuk krala doğru eğildim ve kalın, şeritli tasmayı boynuna geçirdim. Kafatası ensesinde duruyordu ve dışa dönüktü; merhum kralın cenaze alanındaki kayaya yerleştirdiğim pulları da genç naganın boğazını koruyordu.

Çocuğa dedim ki, "Sırtını ve boynunu kollayacak."

Genç kral boyun plakasına dokundu. "Kimse benim gerçek yüzümün hangisi olduğunu bilmeyecek. Bu bir gizem. Teşekkür ederim, ne ssst mate."

Taklitçilik. Bunu hiç düşünmemiştim ama haklıydı ve onun dünyayı nasıl gördüğünü ve hayatta kalma mücadelesindeki rolünü anlamak hoşuma gitti. Naga'ların bir sonraki krallarını akıllıca seçtiklerine dair bir his vardı içimde.

Kabile, kralın ilk hazinesine bakmak için toplandı ve genç nagalardan bazıları kalp parçalarını hemen o anda teslim etti.

Çocuk kral son hükümdarın kalıntılarını kaldırırken kraliçelerle birlikte durdum.

Şarkılar söylenmiş ve dans edilmişti. Yeni kral hükümdarı suya bıraktı.

Hamağızlar, vaat edilen yemekten bir ısırık kapmak için sabırsızlanarak ileri atılırken o kıyıda durdu. Eti düzgün bir şekilde pişirmeyi beceremeyen pek çok kişi naga'yı mideye indiremezdi. Rawmouth'lar bunu yapabiliirdi, bu yemek ağızlarını özellikle çiğ yapsa bile.

Kralın bedeni aşağı sürüklendi ve su dalgaları yeni kralın hâlâ aynı yerde durduğunu göstermek için temizlendi. Yaşlı Adam gölün üzerinde havaya alev kükredi ve naga iç çekip sallandı ve umutlarının tazelendiğini hissettim.

Underhill yeni krallarına bir hazine hediye etmiş ve en yaşlı ejderha da onu kutsamıştı. Pek çok kraliçe ve kral geldi geçti.

Krala dedim ki, "Kabilenizin intikamcı elçilerin hedefi haline gelmesini istemem. Burayı terk etmeniz daha iyi olur, ancak yeni bir yuva için yeterince gevşek bir zemin olan başka bir yer biliyorum. Avlanmayacağınıza inanıyorum ve karşılığında bu alanı koruyarak bana bir hizmette bulunmuş olursunuz."

"Söyle, nesst mate. Bizi yanlış yola sürüklemeyeceksin," dedi kral, tek başına hüküm sürecek yaşa gelene kadar ona danışmanlık yapacak olan en büyük kraliçelere bir bakış attıktan sonra.

İrlanda'daki fidana bir portal açtım. "Bu taraftan."

Mağaranın girişine varmak için geçitten geçtim. Kabile arkamdan geçide doğru ilerledi ve Dengesizlik'in Kanada büyükelçisini naga kralını öldürmeye götürmesinden bu yana yaşadığım ilk kısa sükûnet anında sol kalçamdaki yeni ağırlığı düşündüm.

Cormac'ın kılıcı bana geri döndü.

Peki neden? Naga kralı son nefesinde kılıcı bana geri vermişti. O anları halkına veda ederek geçirmemişti. Kılıcı bana geri vermişti. Yaptığı şeyin önemini görmezden gelerek onun bilgeliğine saygısızlık edemezdin. Cormac'ın kılıcının bir anlamı olmalıydı.

"Burası mı?" diye sordu yeni kral. Mağaradan

başımı çevirmedim. "Burası."

"Burada karanlık var. Burada bir şey olamaz."

Zemin doğru değil miydi? Bu konuda benim hissedemediğim bir şey hissediyor olmalılar. Özür dilemek için döndüğümde

kabilenin dağıldığını ve nagaların dillerini kiremitli zeminde gezdirdiklerini gördüm.

Bir naga kraliçesi krala tıslayarak, "Yerdeki karanlığı düzeltmek için fazla bir şey

gerekmez," dedi. Kral başını salladı. "Fazla bir şey değil."

Gözlerimi kırpıttım. "Bunu ne düzeltecek?"

"Sadece bir anne dokunuşu," diye yanıtladı kraliçe. "Ve bizim bir annemiz var."

Ben mi?

Şaşkınlıktan neredeyse elimi göğsüme bastıracaktım.

"Karanlık damarlar mağaranın içinden geliyor," dedi bir

başka kraliçe. "İçeride bir fidan var. Hayat ağacı. O

hasta." Kederli iç çekişleri havayı doldurdu.

Yeni kral y a n ı m a geldi ve yılan başını bana doğru çevirdi. "Annenin ona dokunması çok önemli."

Daha önce de denemiştin ama yine de naga toprağın neye ihtiyacı olduğu konusunda çok emin görünüyordu. "Aranızda yeni toprak bulma konusunda en iyi olan kim?"

Yeni kral daha genç bir kraliçeyi işaret etti, sonra da kendisini gösterdi. "Size katılacağız. Burada bekleyin, nesst dostlarım.

Yakında döneceğim."

Mağaranın içine doğru yürüdüm ve adımlarımın ağırlığını

hissettim. "Bu durum senin kalbini acıtıyor," dedi genç kraliçe.

Ona baktım. Naga'lar hakkında sevdiğim bir şey mi vardı? Tüm varlıkların bilgelikle doğduğunu ve sadece bilginin hayatta kazanılabileceğini biliyorlardı. Liderliği, yaşına bakmaksızın aralarındaki en bilge kişiye verirlerdi. "Evet, yuva arkadaşım. Kalbimin bir parçasını burada kaybettim."

"Eğer kalbini burada kaybetmiş olsaydın, karanlığın senin üzerinde bir hakkı olurdu," diye karşı çıktı. "Haklısın," dedim bir süre sonra. "Kalbimin bir kısmı akıntıya kapılmış durumda."

"O zaman onu tekrar kendine bağlamalısın," dedi yeni kral.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Fidana ulaştık ve iki naga kederli bir şekilde sallanarak genç ağaçtaki karanlık damarlara baktı. "Kaynak bu mu?" Onlara sordum.

Genç kraliçe başını salladı. "Karanlık bu kaynaktan geliyor."

Karanlığı kovmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Karanlığı canlı varlıkların içinden çıkarmayı da başaramamıştım. Bir şeyleri kaçıırıyordum ve bunu anlamak çok önemliydi ama Andas hâlâ ölçekler âlemine erişebilir ve her hareketimi görebilirken burada oyalanmaya cesaret edemedim. "Bir annenin dokunuşundan bahsetmiştin. Bu ne anlama geliyordu?"

Yeni kral parlayan boyun parçasını göstermek için başını eğdi. "Buna dokunmuşsun."

Eşyaları özüm ve büyümle kaplamıştım. "Bu karanlığı çıkaracak mı?" "Öyle bir şey yok," dedi kraliçe. "Karanlık sadece dengelenebilir."

Gaia bana çok şey söylemişti ama naga'nın verdiği bilgilerle anlam yerine oturdu. "İçindeki karanlığı dengelemek için fidana daha fazla ışık vermeliyim. Cevap karanlığı yakmak değil, sadece teraziyi benim lehime çevirmek."

Yüzümde, yuva arkadaşlarımla yüzlerinde de yankılanan bir sırıtma belirdi.

Beni bıçaklamadan ya da boğmadan ya da her ikisini birden yapmadan önce ellerimi fidanın üzerinde gezdirdim. Etrafımdakileri sürükleyerek içime çektim, sonra da büyümü serbest bıraktım. Bu sefer özümü karanlık damarlara hiç yönlendirmedim. Onun yerine yaprakları gümüşle kapladım. Onları büyümün kalın bir tabakasıyla kapladım. Sonra kırılğan dallara geçtim ve onları da aynı battaniyeye sardım. Gövdeyi de. Sırada kökler var. Tamamen büyülü görüşüme kaydım, toprağın altındaki kökleri izlemek ve kök ucundan gövdeye kadar gümüşle dokunmak için toprağın üzerinde yürüdüm. Bunu, özümün kılıfı olmayan tek bir kök kılı kalmayana kadar tekrar tekrar yaptım.

Başımı kaldırdım ve gözlerimdeki sihirli iplikleri temizlemek için birkaç kez gözlerimi kırptım.

"Toprak çok güzel," diye fısıldadı naga kralı. "Yer bir nesst'e layık." "Sssapling kurtarıldı."

Yaptığım büyü harcaması karşısında dizlerim titredi - bu mağaraya ilk geldiğimde böyle bir görevi yerine getirmeye çalışırken beş kez ölürdüm. Yine de naga kralının ne demek istediğini anlayabiliyordum. Kızgın, pençeli kökler yüzey boyunca yumuşamıştı ve şimdi karanlık damarların zar zor görülebildiği gümüş renginde parlıyordu. Fidanın boyu şimdiden üç katına çıkmıştı ve gövdesi de daha kalındı.

"Teşekkür ederim," dedim kral ve genç kraliçeye. "Bugün ikiniz de krallıklara bir hizmette

bulundunuz." "Sırada neresi var dostum?" diye sordu kral.

Keşke bilseydim. Underhill olmadan çapamı kaybetmiştim ve benim için bir ilk olan sürüklenme hissi vardı. Underhill'in tüm yaratıkları şimdi böyle hissediyor olmalı, ya da belki de kalbimin iki parçası Andas'ta yüzerken bunu daha keskin bir şekilde hissettim. "Şimdilik Alaska sarayında olacağım ve fae'lerle insanlar arasındaki sorunlarla ilgileneceğim. Peggy ve Sigella'yı sizi düzenli olarak kontrol etmeleri için görevlendireceğim. Umarım bu yuva size bir süreliğine huzur getirir. Korumayı gördüğünüz kadar koruyun. Savaşmadıklarınızdan ise terk edin. Hiçbir yuva hayatlarınıza değmez."

Kral başını eğdi ve genç kraliçe vedalaşırken pullarını bana sürttü. Alaska sarayına geçit açtım ve odama daldım.

Orlaith balkonda durmuş Keefe ile fısıltıyla konuşuyordu. Birden

durdum. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

Birbirlerinden ayrıldılar ve Orlaith aceleyle yaklaştı. "Hayır, hayır. Sadece birbirimizi daha iyi tanımaya çalışıyorduk."

Yalan, ama ona söylemedim. Neden birlikteydiler?

Keefe onun ardından odaya girdiğinde yüzündeki her türlü duygu ifadesini düzeltmişti. "Underhill'in Hanımı."

Başımı gizemli fae'ye doğru eğdim ve sonra onun yollarına daldım. Bu karmaşadan çıkarılacak hiçbir anlam yoktu. Belki daha fazla zamanım olsaydı, oyununu anlamak için tüm olası geleceklerini parçalara ayırabilirdim. Bu haliyle, tüm yollar aynı sonuca çıkıyor gibiydi: Andas'la benim aramda bir buluşma. Bazı geleceklerde, Dengesizlik'le Fae aleminde karşılaştım. Bazıları Dünya'da, bazıları da bu odada. Ama her gelecekte, Keefe yollarını tam da bu noktaya varacak şekilde değiştirmişti.

"Peki ne görüyorsun?" diye sordu bana.

Tekrar ona odaklandım. "Kaderin üzerinde gücün olduğunu görüyorum." Keefe göz kırptı. "İnsan hayal kurabilir."

Daha fazlasını söylemedim. Bu adamın bir anlamı vardı. Bana yardım etmek için mi buradaydı? Henüz emin olamazdım. Emin olana kadar da onu Dünya'nın en ıssız çukuruna gönderemezdim.

Keefe gösterişli bir selam verdikten sonra başparmaklarını kemerine geçirdi ve kasıla kasıla kapıya doğru yürüdü. "İyi geceler, güzel hanımlar." Kapı kapandı ve ben Orlaith'in kızardığını fark ettim.

"Bu kaçamağın Sigella ile aranızda yaratabileceği gerilim olmasa bu işe karışmazdım," dedim ona. "Sigella ile herhangi bir sorun olmayacak," diye cevap verdi, bakışlarına karşılık vermeyerek.

Sözlerinin arkasında biraz kurnazlık vardı ama genel olarak söylediklerinde ciddi görünüyordu. Cevap almak için onu sorguya çekebilecek olsam da, tavırları daha fazla sorunun hoş karşılanmayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Her zaman dürüst olmuştu ve o da her zaman dürüsttü, bu yüzden onu kendi zamanında itiraf etmesi için bırakmaya karar verdim. "Öyle olsun. Sana inanıyorum."

Eğer bir şey varsa, bu onun kızarmasını daha da derinleştirdi. Küçük kahvaltı masasına oturmak için yürüdü. "Bok fana çarptı, ha?"

Bu fanlardan bazılarını sarayda görmüştüm. Bokun bunlardan birine çarptığını ve her yöne doğru patladığını hayal ettim. Sözcükler tercih ettiğim kadar doğrudan olmasa da görsel doğruydu. "Evet, bok fana çarptı. Naga kralı toprağa verildi ve yeni bir kral taç giydi."

"Zaman kaybetmiyorlar."

"Underhill'de zaman kaybetmek akıllıca değildir. Bir anın ne zaman son anınız olacağını asla bilemezsiniz." "Peki ya Cormac'ın kılıcı?" diye sordu. "Naga kralı onu sana geri verdi. Bunun bir anlamı var, değil mi?" Aklımı kendisinden ve Keefe'den uzaklaştırmak için bir sürü soru soruyordu.

Silahlar, kir, kan ve her şeyle yatağa geri yığıldım. "Bunun gibi eşyalarda büyük bir güç olabilir. Sigella yüzyıllar boyunca Lugh'un arpının içinde hapsolmuştu." Faolan da bana atasının kalkanını vermişti ve bu kalkan beni Sluagh'ın korsesinden çıkan bir kemikten korumuştur.

"Cormac'ın kılıcında görüldüğünden daha fazlası olduğunun farkında olduğunu söyle bana," diye bastırdı gümüş giysili yardımcım.

"Ona çok bağlıydı," dedim ona. "Haklısın. Naga Kralı hayati bir önem taşımasıydı kılıcı geri vermezdi. Kılıç hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim."

Orlaith yukarı doğru fırladı. "Güzel. Anlaştık. İrlanda sarayına bir gezi. Bedenimle tekrar ortaya çıktığımda Ríchashaoir'in suratını görmeyi çok istiyordum."

Geçmişteki yorumlarından Orlaith'in İrlanda sarayının liderini herkesten daha yakından tanıdığını anlamıştım. Onun cüssesinden şikâyet ettiğine dair bir şeyler söylemiş, sonra da uzun bir hikâyeyi ima etmişti. O zamanlar ona daha fazlasını sormak istememişim ve doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ da istemiyordum. Ríchashaoir'in büyüklüğü ya da küçüklüğü benim için bir sır olarak kalabilirdi.

"Evet, İrlanda sarayına gideceğiz." İnsan personeli çağıran kordonu çektim. Kraliçeye bir mesaj bırakacaktım.

Orlaith bir telaş içinde eşyalarını toplamaya başlamıştı. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok gümüş giysi ve aksesuarı nereden bulduğunu merak ediyordum. Ve iki sandık. Biri kendisi için gibi görünüyordu ve muhtemelen benim için deri pantolon ve yelekleri içine attığı ikinci, *daha küçük bir* sandık vardı. "Yani Cormac ve Aaden'e ulaşmanın anahtarının bir şekilde kılıçta olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kılıcın kendisi mi? Hayır. Ama belki kılıca bağlı bir şey. Bir anı, tarih ya da onu kullanmış olan diğerleri. "Bence bir yırtıcıyı alt etmenin tek bir anahtarı var, Orlaith. Onları gözlemlemek." Sorun da buydu. Kaynağa gitmem gerekmeden önce ancak bu kadar bilginin peşine düşebilirdim.

"Keşke Andas'ı cam bir kürenin içine koyabilseydik, değil mi?" dedi ve sonra içini çekti.

Keşke. Çünkü kesin olarak söyleyebileceğim bir şey var. Dengesizliği uzaktan yenmek hakkında daha fazla şey öğrenemeyecektim. Orlaith toparlanma telaşında yavaşladı. Bana dönmeden iç çekti. "Sana bir şey söylemem gerek."

Keefe hakkında mı? "Tabii ki."

"Yemekte bir şey duydum ama sana söylemek istemiyorum."

Bir siyahlık gözüme çarpınca gözlerimi kırptım. Bir sonraki anda o karaltı kayboldu. Ama onu Orlaith'te gördüğüme emindim. Ağzım kurudu.

Arkadaşımda karanlığı görmüştüm. Sadece bir p a r ı l t ı . Vücudunu geri aldıktan sonra ne kadar savunmasız olabileceğini hafife aldığımı fark ederek dudaklarımı sert bir çizgi halinde bastırdım. "Neden bana söylemek istemiyorsun?"

Parıldayan bir giysiyi yatağın üzerine fırlattı. "Çünkü saldıracaksın ve yaralanacaksın."

Bir tutam siyah. Yine karanlık. Bana söylemek istemediği konusunda mı yoksa incinmemi istemediği konusunda mı yalan söylüyordu? "En iyisi olduğuna inandığın şeyi yapmalısın."

Sonra döndü ve bakışları kuşkuluydu. "En iyisinin ne olduğunu bilmiyorum. Sen Underhill'sin. Ben sadece... bir yarasaydım."

"Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum," dedim ona. "Hangi formda olduğun umurumda değil, Orlaith."

Ellerini inceledi. "Her zaman bedenimi geri istemişimdir." "O

zaman sorun ne?"

"Bir süre annenden nefret ettim," diye cevap verdi. "Ama şimdi onun bilgeliğini görüyorum ve bunun yok olması için sadece yas tutabiliyorum." Orlaith'in hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Asık suratlı. Pişman. "Sen neysen osun ve sen benim sevgili dostumsun."

Başını kaldırdı ama bakışları odaklanmamıştı, yine de bana doğru yöneltilmişti. "Ben neysem oyum." Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sana söylemeliyim."

Bir siyahlık daha. "O zaman dinleyeceğim."

Ve sonra Andas'ın onu nasıl avladığını anlayacaktım.

"İrlanda Sarayı'ndan birkaç fae ziyarete geldi," diye yarı yarıya mırıldandı. "Saraylarına yakın bir göle yerleşen bir büyücü hakkında bazı söylentileri tartışıyorlardı. Son zamanlarda gelen onca yaratığın arasında bunu pek düşünmemiştim ama sonra gölün adından bahsettiler."

Kaşlarımı çattım, daha çok ondaki karanlığın ortaya çıkışını izlemeye odaklanmıştım. "Kıskançlık Gölü," dedi.

Bu benim odağımı çaldı. "Bu... tesadüfi." İkimiz de artık tesadüf diye bir şey olmadığını biliyorduk. "Büyücü kadın ne yapıyor?"

"Konu değişti ama ondan bahsederken kullandıkları ses tonu iyi bir şey ima etmiyordu."

Kahretsin. "Andas'ın üçüncü uşağı olabilir." Bir elimi yüzümde gezdirdim.

Orlaith ellerini birbirine kenetledi. "Ben de bundan endişeleniyordum ama sana söylemek zorundaydım çünkü Andas'ı yeneceksek, onun en zayıf anında olduğundan emin olmalıyız."

Kaşlarımı çattım. Sözleri tamamen doğru değildi. Tamamen yanlış da değildi. Hiçbir zaman bir yarasa kadar ustaca yalan söylememişti ve eğer yalan söylediye bile bir sonraki nefesinde gerçeği itiraf etmişti. Orlaith'in yardımına ihtiyacı vardı. Bedenine yeniden ayak basarken onu bu karanlıktan korumam gerekiyordu. "İrlanda Sarayı'na gideceğiz. Kılıcı araştıracağım ve İrlandalı lidere bu söylentiler hakkında daha fazla şey soracağım."

"Ríchashaoir," diye alay etti ve karanlık tekrar belirdi ve bu sefer öylece kaldı. "İşe yaramazın teki. Büyücü hakkında bir şey bileceğinden şüpheliyim."

Özündeki leke, kalbimin binlerce düşmanla karşılaştığında durmayacağı şekilde durmasına neden oldu. Sessizce, "Ne yapmamı isterdin, Orlaith?" diye sordum.

"Göle gitmeniz gerekiyor. Eğer bu bir uşaksa, o zaman onu dışarı çıkarırız." Yumruğunu diğer avucuna vurdu. "Onunla yolunun kesiştiği güne pişman olacak."

Orlaith bana büyücü kadından bahsetmek istememişti çünkü kaçıp zarar göreceğimden korkuyordu ama şimdi tam da bunu istiyordu. Karanlık dişlerini ona geçirmek için elinden geleni yapıyordu. Ama karanlık benden göle gitmemi mi yoksa uzak durmamı mı istiyordu? Gerçekte Orlaith hangisiydi?

Yanına gittim ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Sen yanımdayken, onunla yollarımızın kesiştiği güne pişman olacak." Orlaith bakışlarını kaçırdı ve ellerini ellerimden çekti. "Evet."

Sesimi bir çan skinkini hipnotize etmeye çalışır gibi alçalttım. "İyi misin, Orry?"

Bakışlarıma karşılık vermedi. "Ben artık bir yarasa değilim Silver, elbette iyiyim. Belki annenin beklediğinden ya da planladığından daha erken oldu ama işte buradayım. Benim için mutlu olur musun?"

Ama hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyordu. "Sen mutluyusan ben de mutluyum," dedim. "İyi o zaman! Şimdi, bırak da eşyalarımı toplayayım.

Yola çıksak iyi olur."

"Sigella'yı bulduğumda seni almak için geri döneceğim."

"Oh, bak! İşim bitti. Onu bulmak için seninle geleceğim, olur mu?" Orlaith yarısı dolu bir çantayı bana doğru itti ve neredeyse boş olan ikincisini kaptı. Yanakları kızarmıştı ve onda gördüğüm siyahlık, özünün içinde küçük bir yer edinmişti.

Eşyalarını toplamayı bitirmemişti. Orlaith, Sigella ile yalnız konuşmamı istemedi.

Tek hissettiğim üzüntü oldu. Ve panik. Andas Orry'yi de alamazdı. Sevdiğim herkesi alamazdı. Güzel fae'ye elimi uzattım. "Gidelim o zaman."

C H A P T E R 7

"**I** Özür dilerim," dedi Sigella yanımdan. "Portalların mı arızalandı yoksa yürüyüşe mi çıkmak istedin?"
Ríchashaoir'in kalesinin önünde çömelmiştik -tam olarak önünde sayılmazdık. Bizi kapılardan bir mil uzağa, çevredeki ormana sokmuştum. Ben ağaçların arasından kaleye bakarken Orlaith diğer tarafımda sessizdi. Henüz Sigella bize katıldığından beri tek kelime etmedi.

"Düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Orlaith başının üzerinde buraya yakın bir gölle ilgili bir şeyler söyledi. Andas'ın üçüncü uşağı orada olabilir."

Ama asıl mesele bu değildi. Sorun Orlaith'in garip davranmasıydı.

Sigella önüme geçti ve kaleyi görmemi engelledi. "Naga kralının Cormac'ın kılıcını sana neden bıraktığını anlamak için bir sebep daha. Uşağı yenmek için ona ihtiyacın olabilir."

Mantığını suçlayamazdım. Dengesizliğe karşı savaşta bir sonraki net hamlem buydu. Yine de karanlık Orlaith'te kök salmaya çalışıyordu ve ona yardım etmeliydim. Ama ben Underhill'dim ve görevim ona karşı değildi.

Peki kaleye girip kılıcı mı araştırmalıyım yoksa Kıskançlık Gölü'ne gidip Orlaith'in karanlığının dibine mi inmeliyim?

"Keefe ve Peggy'yi de geride bıraktık, bize nedenini söyleyecek misin?" Sigella sordu. Kadim fae davranışlarımızdan şüpheleniyordu ve haklı sebepleri vardı. Orlaith hiç bu kadar uzun süre konuşmamıştı.

"İhtiyacımız olursa onları buraya taşıyabilirim." Kaşlarımı çattım. Sözler doğruduydu ve onları söylerken içimde bir büyü titreşti -Peggy'yle olan bağlantım. Yeterince odaklanırsam Keefe'nin yerini de bulabileceğimden emindim.

"İçeri girmeliyiz," diye fısıldadı Orlaith.

Bu sözler bir saat önce söylediklerine o kadar zıttı ki, yüzümü ona döndüm. "Ne?" Yutkundum. "Kılıç daha önemli. İçeri girmeliyiz."

Sözlerinde hiçbir hile duymadım. Bu Orlaith'ti. Yine de içinde karanlığı görebiliyordum. Yüzündeki savaş ifadesine bakılırsa savaşmaya çalıştığı karanlık.

Sigella nefesini içine çekti ve ben de ona uyarıcı bir bakış fırlattım. O da az önce görmüştü.

"Sigella haklı," diye tısladı Orlaith acı çekiyormuş gibi. "Yardakçıyla savaşmak için kılıca ihtiyacın olabilir." Hafifçe iki büküm oldu. "Kaleye gir."

İçindeki karanlık güçlendi ve irkildim, sadece kendimi onu yakalamaktan alıkoymayı başardım.

Zihnimde her türlü olasılığı gözden geçirdim. İçindeki karanlığı yakmak için umutsuz bir girişimde bulunmayı düşündüm. Bunu hiç başaramamıştım ama belki de yeni gücüm geçmişte fark etmediğim bir şeyi ortaya çıkarabilirdi. Bunun tam tersini de düşünmüştüm: Orlaith'in içindeki karanlığı daha da ağırlaştırmak için, tıpkı hayat ağacına büyü kattığım gibi, ona kendi büyümünü katmayı. Ama bunu *hayat ağacına* yapmıştım, benim kavrayabileceğimden çok daha güçlü bir varlığa. Normal bir fae Underhill'in gücünü elinde tutamazdı. Bunu yapmanın en olası sonucu Orlaith'in her yöne doğru patlamasıydı.

Hayır. Sadece Orlaith'in onu yenebileceğine dair içimde korkunç bir his vardı. Yapabileceğim tek şey ona destek olmaktı. Ama ona yardım etmenin başka bir yolu olmalıydı. *Her zaman* başka bir yol vardı ve cevabı öyle ya da böyle öğrenene kadar rahat edemezdim.

"Ben göle gidiyorum," diye cevap verdim. Sigella sessiz olma sırasını bekliyordu.

"Hayır," diye tersledi Orlaith. "Kaleye gitmemiz gerekiyor."

Yine de seçimimi açıkladığımda, içindeki karanlık azalmıştı. Birdenbire kılıcı araştırmamı isteyebilirdi ama içindeki şeytani varlık beni gölde istiyordu. Eğer bunu seçmezsem, arkadaşımın içinde daha derinlere kök salacaktı.

Bundan da öte, cevaplar bulmak zorundaydım. Bencilce olan ve hiç şüphesiz ailem için ciddi sonuçlar doğuracak cevaplar.

Alem. Yine de Orlaith benim için bunu yapamayacak kadar çok şey ifade ediyordu. "Orry," dedim. "Bana bak."

Bana attığı bakış yarı parıltılıydı ve ben onu görmezden geldim.

"Bir saat önce göle gitmem gerektiğinden emindin, şimdi ise gitmemem gerektiğinden eminsin. Sana daha önce sordum ama tekrar soracağım. İyi misiniz?"

"Evet, iyiyim. Bir kadın fikrini değiştirebilir. Hepsi bu," dedi sert bir ses tonuyla.

Ona ait olmayan bir ses tonu. Belki onu sadece bir yarasa olarak tanıyordum ama tanıyordum. Bu ses daha karanlık bir yaratığa aitti.

Hapishane alemine konuldu.

Zihnindeki sessiz sesi susturdum ve ona yer vermeyi reddettim. Bu Andas'ın işiydi; tıpkı o insan elçiyi ele geçirdiği gibi. Orlaith'i kontrol etmesini engelleyecektim ama belki de en iyisi, neyin peşinde olduğunu bildiğinden habersiz kalmasıydı. Şimdilik.

Gülümsedim. "Ben de öyle yapıyorum. Fazla uzun sürmez. Bu arada, Cormac'ın kılıcı hakkında bulabildiğin her şeyi araştırmanı istiyorum."

Ağzını açtı.

"Ríhashaoir döndüğünü gördüğünde ne diyeceğini bana bildirmen gerekecek." İyi bir önlem için göz kırptım.

Orlaith'in kızıl saçları mükemmel bir şekilde kıvrılıp bükülmüştü ve esintiyi yakalamak için birkaç tutamını açık bırakmıştı. Kıvrımlarını vurgulayacak ve porselen teninin mükemmel ısıtısını öne çıkaracak şekilde giyinmiş olan Orlaith büyüleyici bir güzelliğe sahipti. O anda beni en çok gözleri çağırdı ve neredeyse diğer her şeyi sildi.

Masum, kurnaz olmayan mavi, hafif bir kötülükle parlıyordu. Ona ait olmayan bir kötülük.

"Beni geride bırakıyorsun." Bakışlarını kısmıştı. "Dur tahmin edeyim, Sigella da seninle mi geliyor?"

Sigella ona bir adım daha yaklaştı. "Senin rolün Underhill'i sorgulamak değil. Senin rolün ona yardım etmek ve dediklerini yapmak. Eğer senden bunu istiyorsa bir sebebi vardır, seni aptal budala."

Kötülüğün parıltısı yoğunlaştı ve sanki Orlaith saldırıracakmış gibi hava gerildi.

Boğazımı temizledim ve Orlaith gözlerini kırıştıtarak Sigella'dan tekrar uzaklaştı.

Bana baktı, sonra reverans yaptı. "Underhill ne emrederse."

Orlaith gümüş kumaştan bir girdabın içinde döndü ve ağaçların arasından yürüdü. Acısı içime işledi ve peşinden gitmek için adım attım ama Sigella kolumu kavramak için elini uzattı.

Çok sessiz bir şekilde, "Silver, onun içindeki karanlığı hissedemiyor musun?" dedi.

Orlaith'in kaleye doğru fırlamasını izledim. "Yapabilirim. Bir saat önce ortaya çıktı ve içinde güçlenmeye başladı bile." "Göle gitmeni mi istedi?"

"Başlangıçta, evet."

"O zaman bu size bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor."

Ama öyle olmadı. O karanlık bana Orlaith'in yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi - yarasa formunda hapsedildiği cezası çok erken sona ermişti ve Orlaith geçmiş hayatının karanlığının onu tekrar ele geçirmesini engellemek için mücadele ediyordu. "Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu Andas'a terk edecek değilim. Sayamayacağım kadar çok kez yanımda oldu."

"Belki de Keefe bu yüzden bize katıldı," dedi Sigella. "Onun yerini almak için. Denge senin duygularını umursamıyor, Silver. Denge kalbine binlerce kez hançer saplayacak ve sonra bin kez daha saplayacak. Orlaith'in seninle geçirdiği zaman sona erdiyse, yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

İçimden bir ürperti geçti. "Teorileriniz çok erken. Dengenin acımasızlığını çok iyi anlıyorum ve acı veren seçimlere ya da acı veren kararsızlıklara yabancı değilim. O hâlâ elimin altında. Eğer ulaşamayacağım bir yerde olsaydı, o zaman o karanlığı deneyimlemeyi bu kadar önemsemezdi."

Sigella içini çekti. "Yani cevaplar için göle gideceksin."

"Tıpkı seni kurtarmak için tehlikenin içine girdiğim gibi," diye cevap verdim. "Yapabilirsen devam et."

Koşmaya başladım ve Sigella kısa sürede beni yakaladı ve Kıskançlık Gölü'ne doğru sıçrayışlarımın uzunluğuna ayak uydurdu.

Yolda büyü üstüne büyü yaptım, rezervleri bedenimin derinliklerine gömmeden önce sıcaklık ve gücü kendime çektim. Dünya'daki mevcut esansların solgunluğu içimde Underhill'e karşı bir özlem duygusu uyandırdı. Dünya, tehlike zamanlarında fae'lere bir sığınak sağlamıştı, ama aslında burası için yaratılmamıştık. Burada gelişemezdik. Burada büyü, benim canlı çocukluk evimde olduğu gibi göğsümüzü doldurmuyor ve doluluğuyla nefesimizi çalmıyordu.

Yaklaşık bir saat boyunca sessizlik içinde koştuk.

Sigella, "Bunun muhtemelen bir tuzak olacağını biliyorsun," dedi.

Ona yan gözle bir bakış attım. "Evet." Orry'nin içindeki karanlığın ardında Andas vardı ve bu göle gelmem konusundaki ilk ısrarının ardında da onun olduğu anlamına geliyordu. Andas ya beni son uşağı tarafından katledilmem için gönderiyordu ya da işi kendisi yapmaya geliyordu.

"Ya başarırsa? Kaleye dönmek için çok geç değil."

Ona, aynı soruya kendime verdiğim cevaptan daha dürüstçe cevap verdim. "Eğer onun hakkında bir şeyler öğreneceksem, o

başarılı olmak içindir."

Alay etti. "Seni hayatta ve yakınında tutup sırlarını dökeceğini mi sanıyorsun? Aptal!"

Hayır, öyle düşünmemiştim. Bir hevesle, içimde büyüdüğünü fark etmediğim derin bir şüpheyile cevap vermiştim.

Sigella'nın ders vermeye hazırlandığını hissedebiliyordum. Sözüünü kestim. "Orlaith bana hep onunla yatmam gerektiğini söylerdi. Belki de cevap budur."

Kadın homurdandı. "Şimdi de Dengesiz'i baştan çıkarmayı mı planlıyorsun? Mahvolduk. Hiç başka biriyle yattın mı?" "Seks yaptın mı? Hayır, ama üç bacaklı bir teekek bunu anlayabiliyorsa, ben de anlayabilirim."

Bu konuya nasıl girdik? Suçlunun ben olduğuma dair bir his vardı içimde.

Sigella kolumdan tuttu ve beni durdurdu. "Bir an bile onları bu şekilde sevebileceğini düşünme Silver. Ya da Andas'la sevişebileceğini. O bir *kötü adam*. Bu evrenin muazzam güçleri tarafından öyle olması için yaratıldı. Sen bizim tek umudumuzsun ve eğer onun senin öpücüklerinle ve bacaklarının arasındakilerle iyileşebileceğine inanma tuzağına düşersen, o zaman benim bile düşündüğümünden daha büyük bir aptalsın demektir. Sen de *benim* kadar büyük bir aptal olursun. Çok fazla kadın, yeterince sert ya da derin sevdiklerinde bir erkeğin olmasını umdukları ve hayal ettikleri her şey olacağına inanıyor. Hayat ve aşk bu şekilde işlemez ve neden bahsettiğimi bildiğimi anlayacak kadar geçmişimi biliyorsun."

Elini kolumdan ittim. "Andas'ı değiştirebileceğime inanmıyorum. Yapmaya çalıştığım şey bu değil. Orlaith'in düşüncesini tekrarlıyordum, benimkini değil."

Oysa Andas'a teslim olmayı kaç kez arzulamıştım?

"Umarım öyledir," dedi kısaca. "Herkesin iyiliği için."

Cevap vermedim. Bu bana Sigella'nın dikkatini konu değiştirerek dağıtmayı öğretecekti.

Etrafımı fark ettim. "Neredeyse vardık."

Sigella gözlerini kıstı ama Andas'ı baştan çıkarmamla ilgili başka bir şey söylemedi.

Seyrek ağaçlar temizlendi ve Kıskaçlık Gölü görüldüğünde çakıl taşları ayakların altında ezildi.

Göl durgundu ve o kadar sakindi ki yüzeyi daha çok buz gibi görünüyordu. Suyun ne kadar soğuk olduğunu hatırlayınca içimdeki ürperti bastırdım ama bunun bu yerle ilgili başka anılardan kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildim. Cormac ve Aaden'i burada öpmüştüm. Sonunda kader bağımızın o vurucu gücüne boyun eğdiğimizde onların arasında ezilmiştim. Burası kaderin bizi ısırdığı ve etrafımızda ve içimizde derin bir şekilde döndüğü yerd.

"Burada bir şey var. Karanlık bir şey." Mevcut güç o kadar büyüktü ki denge neredeyse beni onunla başa çıkmaya zorluyordu.

İyi ya da kötü, olmam gereken yer burasıydı. Sigella alçak

sesle konuştu. "Ben de hissediyorum ama o da... gizli."

Başımı öne eğdim. "Eğer bir uşak değilse, yine de bu büyüklükte karanlık bir yaratıkla uğraşmam gerekiyor. Saklan," dedim ona. "Ne olursa olsun, beni kurtarmaya çalışma. Ciddiyim."

Beni iki kolumdan yakaladı. "Bundan emin misin Silver? Hâlâ farklı bir yol seçebiliriz."

Sanki kaburgalarımın altında bir terazi varmış gibi etrafımdaki denge baskısını hissettim. "Buraya Orlaith'i kurtaracak cevaplar için geldim ama burada da dengeyi sağlamam gerekiyor Sigella. Doğru olan bu."

Umarım iki sebepten dolayıdır. Orry'yi Andas'ın gücüyle tek başına savaşması için bırakmayı reddettim.

Sigella beni kucakladı ve alnımdan öptü; bu sevgi gösterisi karşısında tepki veremeyecek kadar şok olmuştum. "Dikkatli git. Göldeki su karanlıktan hasta olmuş durumda."

Beni bıraktı ve ağaçların arasına doğru geri çekildi, izi kalmayana kadar elini ayak izlerinin üzerinde sallayarak onları sildi. Gözden kayboldu ve büyüü birkaç dakika sonra sustu.

İzlediğini hissedebiliyordum ve bu yeterli olmalıydı.

Gölün kenarına kadar yürüdüm ve suya girmeye çalıştım. Ayağım sert bir dirençle karşılaştı. Bir saldırı değil ama bir engel. Gölün üzerinde suya girmeme izin vermeyen büyüü bir tampon vardı. Bir pastanın üzerindeki krema gibi yüzeye mi dökülmüştü yoksa çay gibi suyun içine mi karışmıştı?

Öğrenmek için bir dilim denemeliydim.

Hançerimi kınından çıkarıp yüzeye sapladım ve kolumla hançer bariyerden sekince bağırdım. Sigella'nın yumuşak kahkahası kulaklarıma ulaştı ama başımı eğdim ve kaşlarımı hafifçe çatarak onu görmezden geldim.

Cormac'ın kılıcını çıkardım ve iki elimle tutarak kılıca baktım. *Neden olmasın?* Cormac şu anda Dengesizlik'in içinde sıkışıp kalmamış mıydı? Eğer göldeki yaratık Dengesizlik'in bir uşağıysa, sadece Dengesizlik'in içinde hapsolmuş olan kurdumun kılıcıyla girebileceğim fikrinde belirli bir anlam vardı.

Naga kralı son nefesinde bu kılıcı ellerime geri verdi. Bu silaha ihtiyacım olacağını biliyordu.

Metalin çıkardığı bir vınlamayla kılıcı bariyerden geçirip suya batırdım, ta ki aşağıdaki çakıllı göl yatağına saplanana kadar. Bariyerdeki büyü kılıçtan uzaklaştı, bunu yapmak için neredeyse çığlık atıyordu.

Bu yaratığın karanlık gücünün doğası ne olursa olsun, büyüünün kılıçtan nefret ettiğine şüphe yoktu. Bu hem iyi hem de kötüydü. İyi, çünkü yaratığın zayıflığı ellerimdeydi. Kötü, çünkü kılıçla saldırırsam yaratık muhtemelen benimle yüzleşmeyecekti.

Kılıcı çektiğimde gölün bariyerindeki delik kapanmadı ve öylece kaldı. Yavaşça delikten içeri uzandım ve elimi suyun içinde salladım. Yüzeyin altındaki hareketim engellenmedi.

Mükemmel.

Bana bir giriş gibi göründü.

Bir de kılıç meselesi vardı. Onunla giremezdim. Ama eninde sonunda silaha ihtiyacım olacaktı.

Ayrıca bir çıkışa da ihtiyacım vardı.

Kabzayı kavrayarak kılıcı gölün ortasına fırlattım.

Silah yüzeyi delerken yumuşak bir gümbürtü duyuldu, ardından çeliğin son bir parıltısı. Kılıç kaybolduktan sonra kıyıya zar zor bir dalgalanma ulaştı.

Yine de ayaklarımın altındaki zemin titredi. Birisi fark etmişti.

"Çünkü siz sıkıklar yaşamak için her zaman en karanlık ve en soğuk yeri seçiyorsunuz," diye mırıldandım.

Omuzlarımı yuvarladım ve açtığım delikten geçip soğuk suya daldım. Buz gibi kıskançlık botlarımdan ve pantolonumdan sızarak kalbime ve zihnime ulaşmaya çalışıyordu. Gölün kıskançlık uyandıran gücü bozulmamıştı ve hızla üzerimden geçti.

Parmaklarımı suyun içinde gezdirdim ve buz gibi bir öfke tenimi sardı. Buraya ilk gelişimden farklı olarak, gölün büyüünün itici gücünü hissedebiliyordum. Çıplak kadınlardan oluşan bir haremle Andas'ın hayallerini canlandırmamı nasıl istediğini hissedebiliyordum. Göl, Cormac ve Aaden'in benden uzakta geçirdikleri zamanın tadını çıkardıklarını fısıldıyordu. Su, adamlarımın beni hiçbir zaman gerçekten sevmedikleri için Andas'ta gömülü kalmayı seçtiklerine inanmamı istiyordu.

Ama buraya gelirken yaptığım o büyüler? Beni gölün gücüne karşı tamponluyor ve sihrimi de koruyorlardı.

Daha derine yüzdüm ve kıskançlık beni yüzlerce farklı yönden bıçakladığında bir tıslama sesi çıkardım. Bu berbat bir şeydi. İlk seferden daha kötüydü çünkü kalbim çok kötü ağrıyordu ama en azından gölün saldırısı boyunca işlevimi yerine getirebilecek kadar güçlüydüm.

Soğuk hatırladığımdan daha kötüydü ama dişlerimi sıktım.

Eğer Kik yanımda olsaydı, bana korkak olmayı bırakmamı söylerdi. Ben kedilerin her zaman vahşi olduğunu düşünürken, o onların zayıf olduğuna inanıyor gibiydi.

Sigella daha önce haklıydı. Buradaki su mide bulandırıcıydı ve nefesimi tuttum, oysa gölü içime çekebilir ve tüm fae'ler gibi hayatta kalabilirdim. Bugün, bu kötü bir fikir gibi görünüyordu. Doğal olmayan soğuğun ağırlığı ve baskısı canlı bir şey gibiydi.

Buna sebep olan yaratık çok yakındaydı. Etrafımda beni izlediğini ve ilerleyişimi takip ettiğini hissedebiliyordum... suyun beni zayıflatmasını bekliyordu.

Bu karanlık tamponlarımı kırmadan önce kılıca ulaşmalıydım.

Büyümü dışa doğru titreştirdim ve çıkış noktamı buldum. Yukarıda ve sağımda. Bu da kılıcın aşağıda olduğu anlamına geliyordu.

Bunun için bir şey yok. Gölün dibine doğru yüzdüm.

Direnç hemen ortaya çıktı. Yüzdükçe hareketlerim daha da zorlaştı. Derinlere doğru ilerlerken sıvının mengeneye benzeyen tutuşunu kesmek için mücadele ettim. Görünürde hiçbir yaratık yoktu ama yine de yaratığa yaklaştığımda bu gücün eski olduğunu hissedebiliyordum. Çok eski. Daha çok Gaia gibi.

Gözlerimi kısarak önümdeki zayıf parıltıya baktım. Bu kılıç mıydı?

Soğuk hançerler derimi kesti ve yaratığın saldırısının aniliği karşısında ağızımdan baloncuklar döküldü. Kılıca ulaşmamı istemiyordu.

Buzlu büyü bantları göğsümün etrafını sararak beni sıkıca kavradı ve buz gibi bir soğuğu iliklerime kadar hissettirdi.

Küçük, keskin iğne uçları buzlu bantların arasından geçip derime battı.

Kahretsin.

Tüm dokuma büyülerim tarafından korunduğum için zehir beni saniyeler içinde öldürmedi, ama onu benden yakmak için bir büyü yapabileceğimden daha hızlı çalıştı. Bu şey de neydi böyle?

Zehir damarlarımı ve özümü yakarken haykırdım ve göl yatağına ulaşmak için sertçe iterken ağızımdan çılgık baloncukları çıktı. Dibe inmek zorundaydım. Cormac'ın kılıcı bu yaratığın gücünü tereyağı gibi kesmişti. Belki de onu fırlatmak en iyi fikrim değildi ama bu yaratık başka türlü asla saldırmazdı.

Her zaman daha güçlü, daha yaşlı biri vardır küçüğüm. Bu anı unutma.

Gaia'nın sesi yatıştırıcı değildi. Beni uyarmak için boktan bir an seçmişti.

Beni tutan her neyse bir milim bile gevşemedi ve sistemimdeki zehir kalbimin, ciğerlerimin ve kaslarımın etrafını sarmaya başladı.

Parmaklarım kılıcın kabzasına dokunduğunda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu tekrar bulduğuma inanmakta güçlük çekerek nefes nefese kaldım ve kılıcı kavradım. Daha fazlasını yapabilecek durumda değildim. Bedenim yüzme ve savaşma dürtülerime cevap vermiyordu. Bıçağı saplamak için kullanmak.

Sigella haklıydı, ben bir aptaldım.

Gerçekten etkisiz hale getirilmiştim.

Sıcak bir el bileğimin etrafında kıvrıldı ve bir ışık patlaması bana saldıran şeyi ilk kez görmemi sağladı, sudan kopup havaya yükseldim.

Yaratıktan dalgalar halinde güç yayılıyordu. Devasa bir ventipus görünümündeydi, sadece daha büyüktü ve parlayan kırmızı gözleri vardı. Ve beni de etkisi altına almıştı.

Tekrar aşağı doğru çekildim ve zihnimin uzak bir kısmı yaratığın ağzına doğru sürüklendiğimi anladı. Buradan, sıra sıra dizilmiş dişlerini görebiliyordum. Bu, Underhill'in bile asla üstesinden gelmeye çalışmadığı, karanlık ve kötü niyetli bir yaratıktı.

Kraken.

"Onunla savaşmama yardım et!" Karanlığın içinden bir erkek sesi kükredi. Şaka mı yapıyordu? Kelimenin tam anlamıyla zehirlenmişim ve neredeyse ölüyordum. Bir kadın huzur içinde ölemez miydi?

Yine de huzurun ne olduğundan tam olarak emin değildim, sadece geçici bir şey olduğunu biliyordum.

Elimde kalan gücü beni tutan adama doğru ittim -çünkü artık ona gücümü versem ne fark ederdi ki?

Sakladığım rezervler ona çarptı. Gücümüz birbirine karıştı, aydınlık ve karanlık ve saf güçten yapılmış bir mızrak yaratırken elini kaldırdı. Onu krakene fırlattı.

Canavar böğürdü ve çırpındı ve vücudumdaki ezici ağırlığın hafıflediğini hissettim. Bunun pek önemi yoktu. Yaşam gücümün elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Dokunaçların sonuncusu da bedenimden kayarken beni tutan el beni yukarı doğru çekti. Bedenim ve zihnim gevşekti, kılıcı kavramaktan başka bir şey yapamıyordum ve bunun tek nedeni elimin kabzanın etrafında donmuş olmasıydı.

Karanlıkta etrafımda yıldızlar parlıyordu ve eski dostum Kik'i gördüğüme emindim. Ona gülümsedim ve usulca, "Benim için geri dön, Kik. Beni de yanında götür."

"Sakın buna cüret etme!" Güç bana çarparken bir ses böğürdü.

İçimde hiç cesaret kalmamıştı. Artık gidebilirdim. Canavarın içime soktuğu zehirle savaşmanın bir anlamı yoktu. Belki de bu savaş başka biri tarafından verilebilirdi. "Onları kaybettim."

Kelimeler ağzımdan

döküldü. Kayıp Cormac.

Aaden'i kaybettim.

"Hayır. Hayır yapmadın. Güçlere lanet olsun, eğer yapsaydın daha kolay olurdu."

Güç, çok fazla güç etrafımızda dalgalanıyordu ve olanlardan korkmalıyım, ama şimdi sıcaktım ve karanlıkta arkadaşımı görebiliyordum, bu yüzden korkacak bir şeyim yoktu. Beni nazikçe tutan sert ellerden de korkmama gerek yoktu.

Ne de olsa onlar için bir anlam ifade ediyordum. O da öyle demişti-

Andas. Dudakları dudaklarıma değdi ve ben onların sıcaklığını

uzaktan hissettim.

Onlar hala buradalar, Silver. Onlar için yaşa. Benim için yaşa.

Adamın kimden bahsettiğini hatırlayamadım. Sıcaklığından hoşlansam da kim olduğunu hatırlayamadım.

Yaşa, demişti.

Sadece yaşamak

zorundaydım.

CHAPTE R 8

"Kik," diye inledim. Kendimi çok fazla keten yiyen bir katran canavarının kış deliği gibi hissediyordum. Hatta daha kötüsü.

Bir iç çekiş. "Kik burada değil. Ölümü üzüntü vericiydi. Ondan ne kadar nefret etsem de, onu sevdiğini biliyordum." Gözlerimi bir aralık açtım. Çünkü bu kesinlikle Andas'ın sesine benziyordu.

Andas'tı.

"Sen," diye mırıldandım, ses tellerim ve göz kapaklarım dışında hiçbir şeyi kıpırdatamıyordum.

Andas tünediği sert kayanın üzerinde sarsıldı ve bana bakmak için kırbaçlandı. Bir kez yutkundü. "Bu sefer uyanıksın.

Kik'in adını birden fazla kez mırıldandınız..."

Ve belli ki cevap veriyordu. Az önce onu sevdiğim için Kik'in ölümünden pişman *olduğunu* söylediğini mi duymuştum? Dengesizliğe baktım.

Yumuşak bir esinti siyah saçlarını ve hafif tuniğinin bağcaksız boynunu kaldırdı. Beni sıcak bir yere getirmişti ve dalgaların sesini duyabiliyor, tatlı ve tuzlu okyanus havasının kokusunu içime çekebiliyordum. Kollarımın açıkta kalan derisinde kumun sertliğini değil, tamamen Aaden ve Cormac kokan yumuşak bir deriyi hissedebiliyordum. *Andas'ın uzun paltosu.*

Bu sahile nasıl geldiğimi, düşmanımın ceketinin üzerine nasıl uzandığımı ve bana sevgilimin sözlerini nasıl fısıldadığını düşünmek için gözlerimi kapattım.

"Kraken," diye homurdandı.

Aşıkların sözleri gitmiş miydi?

Ah, evet. Kraken. Teknik olarak bir krakenle savaşmak hamağızla savaşmak kadar kötü değildi ama bunun nedeni krakenin uyuşturan büyüünün okyanusta çok seyrelişmiş olmasıydı. Mağara inlerine girmediğiniz sürece sorun olmazdı. Ama bir gölde?

Kendimi gölün kıskanç büyüüne karşı korumuştum ve kat kat büyülerim krakenin gücünü bir şekilde geri püskürtmeye yardımcı olmuştu ama suyun soğuşundan ve düşüncelerimin daralmış yönünden geldiğini hissetmemiştim bile. Planımda çok katı davranmıştım.

Dengesiz'e "Benim krakenimi almışsın," dedim. Çünkü bu kesinlikle Underhill'deki krakendi.

Mırıldandı. "Evet. Senin geçidinden zamanında geçemedi. Diğer yaratıkları uyuşturmak ve kaçışlarını engellemek istemedi."

Göğsüm sıkıştı. Kendini feda etmişti. Ve şimdi ne hale geldiğine bir bakın. "O zaman onu daha sonra gönderdin. Küçük bir tuzak mı?"

"Küçük bir tuzak, evet. Alaska Sarayı'na bir büyücü hakkında birkaç fısıltı gönderdim. Araştırmamanın imkansız olduğunu düşünceğini biliyordum. Kılıcımı gölün ortasına fırlatmanı beklemiyordum."

Omuz silktim. "Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin. Yaratığı dışarı çekmeye çalışıyordum ve kılıcın onun gücüne karşı nasıl çalıştığına bakılırsa, silahı üzerimde tutsaydım geri çekilirdi."

"Aynen öyle," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Andas her hareketimi tahmin edemediği için üzgün görünüyordu. Nefes verirken titrediğine yemin edebilirdim. "Vücudunun durumu nedir?" diye kabaca sordu.

Gözlerimi tekrar açtım. "Nasıl olduğumu sormak istemiyorsun ama soruyorsun. Bu kafa karıştırıcı olmalı." Çenesi gerildi ve dudaklarım sırtacak enerjiyi buldu. *Bana bak.* "Aciz durumdayım, Andas. Bana sahipsin. Dengesizlik yüzyıllar ve belki de bin yıllar boyunca kontrolsüzce hüküm sürecek. Sen kazandın. Tek yapman gereken beni öldürmek."

Onu durduramazdım. Sigella onu çaya boğmak için ortaya çıkmadığı sürece tek başımaydım. Sihrim bana cevap vermiyordu, bu yüzden herhangi birinin nerede olduğunu kontrol edemedim, ama Sigella Andas'ın beni tehlikeden sürüklediğini görmüş olmalı. Ne düşündüğümü merak edecek kadar zekiymi.

"Neden krakenin beni öldürmesine izin vermedin?" Ona

yüksek sesle sordum. Omuzlarımı kaydırmaya çalıştım ve yüzümü buruşturdum.

Bana yardım etmek için eğildi ama kendini durdurarak ellerini yumruk yaptı. "Yerine yenisini alıp almayacağıma henüz karar vermemiştim.

Sen. Hepsi bu kadar."

Yine de aklımda bir fısıltı vardı, son anlarım olmasını beklediğim bir anda söylediği bir şey. Neydi o? Ben de ona uyudum.

"Kelpie ile takılmayı tercih edeceğini biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Tanıdığım şeytan mı? Evet, buna karar vermeliyim. Büyük evrendeki güçler bu diyarlar topluluğunda her zaman hem Dengesizlik hem de Denge olmasını sağlayacaktır. Sen gittiğin anda başka bir Denge var olacak. Bu Dengeyi bulmam gerekecek - ki bu da zor olacak çünkü uşakların güçlerini kullanarak onu terazinin dengesinin bozulacağı zamana kadar saklayacaklardır. Teraziyi çoktan kendi lehime çevirmişken ve seni tuzağa düşürmüşken neden bu zahmete gireyim?" Derin bir nefes aldı. "Başka bir Denge sen olmazdın."

Göz kıptım. Sonra tekrar. "Beni öldürmek istemezsin."

Çenesini tekrar sıktı. "Karar vermedim. Gıtme zamanı geldi."

Andas aniden ayağa kalktı, sonra beni ve ceketini almak için eğildi. Elimde bir ağırlık vardı ve Cormac'ın kılıcının kabzasını sıkıca kavradım, kılıcı hâlâ elimde tuttuğuma şaşırdım. Onu benden almaya çalışmamıştı.

Başımı göğsüne yaslayarak nefes verdim. Çenesinin ve elmacık kemiklerinin güçlü açısını mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Cormac'ın ten rengine sahipti ve krakenle olan savaşıdan kalma kirler hâlâ üzerini kaplıyordu. Bu kanımı ısıttı. Adamlarım ellerini kirletmekten korkmuyorlardı ve ellerimin böyle olmadığı bir zamanı zar zor hatırlayabildiğim düşünülürse bunu çekici buluyordum.

Kükürt kokan bir kapı açtı ve bizi içeri aldı.

Solumda bir şelalenin aktığı tropik bir vaha. Andas beni yosun kaplı bir kayanın üzerine oturttu, sonra da büyülü mızrağını kırırdayan bir yaratığa doğru fırlattı.

Uzun, ince Toprak yaratığı hareketsiz kalmadan önce bir süre debelendi ve Andas hayvanın derisini yüzüp kara ateşinin üzerine koyma işine koyulunca konuşma kesildi.

Zihnim iki durum arasında sıkışıp kalmıştı; ölüme yakın olmanın verdiği uyuşukluk ve bu durumun tuhaflığından kaynaklanan çılginca dönme hali.

Andas beni krakenden ve kendi tuzağından kurtarmıştı. Andas... beni beslemek üzereydi. Beni sağlığıma kavuşturacaktı. Hepsi 'yerime başkasını koyup koymayacağına karar veremediği' içindi.

Dengesiz'in dengesiz hissettiğine dair bir sezgim vardı. Belki de *onu* tuzağa düşürmek niyetindeydim ama işte buradaydım. O huzursuzken, onun hakkında bilgi edinmek için daha iyi bir şans isteyemezdim.

"Neden az önce yer değiştirdik?" Soruyu sorarken parmaklarımı Cormac'ın kılıcının kabzasından ayırdım. Andas kılıca odaklandı. "Silahı elinden çekip alamadım. Ölümünden bir fısıltı kadar uzakta bile olsa, onu sıkıca tuttun."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Neden?"

Ona gerçeği söylememeyi seçebilirdim ama bu fae hakkında bir şeyler öğrenmeden de olmazdı. "Çünkü o Cormac'ın."

Çünkü naga kralı son anlarında onu ellerime sıkıştırmıştı. "Cormac'ındı," dedi Andas. "O öldü."

Zihnimdeki fısıltılar güçlendi ve kaşlarım birbirine yaklaştı. "Bu doğru değil. Benden onlar için yaşamamı istedin." Gerisini söyleyemedim çünkü tüm anılar gözümde canlanırken şok boğazımı sıktı. Dengesizlik benden onlar ve kendisi için yaşamamı istemişti.

"Ve hile işe yaradı," diye alay etti. "Ne kadar zavallısınız. En ufak bir umut kırıntısı bile seni ölümden kaçmaya motive edebiliyor."

"O zaman bir anlamı yoktu," diye cevap verdim. Bıçağı elime alıp boğazıma dayadım.

Kükremesi şelale vahasını doldurdu. Kuşlar gökyüzüne fırladı ve çevredeki orman ürkmüş hayvanların telaşıyla patladı. Birbirimize kilitlenmiş bakışlarımızı ayırmadan -benimki sakın, onunki panik içinde- kılıcı tekrar yere indirdim.

Öfke Andas'ın siyah gözlü bakışlarını aydınlattı, Cormac'ın öfkesini anımsatıyordu. Bir geçit açtı ve ardında sadece keskin bir kükürt kokusu bırakarak içeri adım attı.

Dudaklarımı büzdüm ve etrafıma bakındım. Büyüm şu an için geçersizdi -muhtemelen birkaç günlüğüne. Bu da geçit yok demekti. "Hangi cehennemdeyim ben?"

Buranın toprak alemi olduğunu söyleyebilirim. Bunun ötesinde, hiçbir şey. Midem guruldadı, yerimi öğrenme ihtiyacımı sildi.

Sürünerek derisi yüzülmüş yaratığın piştiği yere gittim. Underhill'de yenebilen sürünen yaratıklara çok benziyordu. "Çiğ daha iyi."

Tıpkı Aaden'in soğuk ve kanlı bir şekilde tadını çıkarabileceği bir şeyi fazla pişirmesi gibi. Etten bir parça kopardım ve zayıflamış halimle çiğneyebileceğim küçük bir ısırık kopardım.

Sonrasında parmaklarımı yaladım. *Fena değildi*. İkincisi için geri döndüm. Andas yemeğin yarısını isteseydi gitmezdi.

Kayaya sürünerek geri dönmek yerine, havuzun yanında büyüyen bir ot kümesine inmek için yana doğru eğildim. Suyun püskürmesi nemli sıcaklığa karşı ferahlatıcıydı.

Beni öpmüştü.

Onun için yaşamam için bana yalvarmıştı.

Beni ölümün eşliğinden döndürmek için bir şey yapmıştı. Ne yapmıştı?

Yer değiştirdim, sonra inledim. Tekrar denemeden önce bir dakika bile geçmedi. Yüzünü buruştur. İnleme. Lanet. İnleme.

"Lanet olsun." Vücudumdaki çılgılık atan ağrıya karşı bir topun içine kıvrıldım, sonra suya baktım. Sıcak yerine soğuktu ama kıyafetlerim ve diğer her şey yardımcı olabilirdi.

Bedenimi daha da yaklaştırdım, sonra elimi suya sarkıtana kadar acınacak bir yavaşlıkla yuvarlandım. Parmak uçlarım kiremitlere değdi. *Sıgdı*. Suyun tehlikelerine ve öngörülemezliğine karşı sağlıklı bir saygım vardı. Andas da gitmeden önce kükreyerek yaratıkları uzaklaştırmıştı.

Ne kadar iyi biri.

Kıydan havalandım ve sırt üstü suya düştüm. Suyun ne kadar sığ olduğunu fark ettiğimde ciğerlerimden hava fışkırdı.

"Ah," diye iç geçirdim, soğuk sıvı vücudumun üzerinde gezinerek ağrıyan hissin bir kısmını alıp götürürken.

Kalın tropikal gölgelikten zar zor görünen güneşe baktım. O zamandan beri bu kadar sessizliğin tadını çıkarmamıştım-
Sülfür.

"Ve şimdi de kendini boğmaya çalışıyorsun," diye tersledi Andas.

Bakışlarımı kaydırdığımda onun üzerime doğru geldiğini gördüm. "Hâlâ öfke nöbeti mi geçiriyorsun, Cormac?" Bakışlarında kehribar rengi bir titreşim vardı.

"Cormac diye biri yok." Suya girdi, sanırım üzerimde daha iyi duracaktı. "O zaman neden öfke nöbeti geçiriyorsun?"

Başımın yanına çömeldi. "Seni neden öldürmediğimi hatırlat bana."

Gözlerimi kapattım. Onu görmek bu haldeki kalbim için çok fazlaydı. "Çünkü inkâr ediyorsun. Bu şekilde var olmak istemiyorsun, benden ayrı, benimle çelişkili, benden tehlikede ve yaratıklarının beni öldürme tehlikesi altında. Bensiz de olmak istemiyorsun. Sonsuz işkenceyi mi seçiyorsun? Yoksa sonsuz yalnızlığı mı seçiyorsun?"

O sessizdi.

Ben de öyleydim.

Andas adamlarımın içinde hapsolmuş halde ortaya çıktığı andan beri bu seçimin umutsuzluğunu hissediyordum. Onları öldürecek gücü nasıl bulacağımı merak ediyordum.

"Onlar senin içindeler," diye fısıldadım. *"İçindeler."*

"Öyleler, ama onlar benim."

Gözlerimi açtım ve yüzüne doğru bağırdım. "O zaman bana onları nasıl gördüğümü söyle!"

Beni omuzlarımdan kavradı ve oturmam için çekti, yüzlerimizi burun buruna getirmek için suyun içinde diz çöktü.

"Söyle bana," diye bağırdım. Yüreğim ve bedenim yaralanmıştı. Muhtemelen bir süredir ölüyordum. Ölmüştüm. Bitmişim. Yeni doğmuş bir alicornun tüm gücüyle omzuna vurdum. "Söyle bana!"

Nefesi hırıltılıydı. "Kendin gör."

Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için beni daha da yaklaştırdı. Geçtiğimiz haftalarda onun dokunuşunu ne kadar arzuladığımı inkâr edecek gücüm kalmamıştı. Dudaklarımı onunkilere doğru hareket ettirdim, istediğim erişimi elde etmek için ağzına daha sıkı bastırabilmeyi diledim.

Andas öpüşmeyi kesti, sonra saçlarımı kavrayarak başımı geriye yatırdı ve boynumu ortaya çıkardı. Gücü beni vurmadan önce siyah gözleri benimkilere dikilmişti. Büyüm olmadan, saldırıya karşı savunmasızdım. Çılgılık attım, gözlerim sıkılaştı ama onun siyah özüyle dolarken asla onunkilerden ayrılmadı.

Karanlık bedenimi ve zihnimi doldurdu ve saldırıya karşı kendimi savurdum. "Panik yapmayı bırak," dedi Andas.

Ses tonundaki sakinlik telaşlı zihnime dokundu ve büyüünün bana zarar vermediğini fark etmem için beni yeterince sakinleştirdi.

İçimi dolduran bir başkasının özü bana yabancı gelmeliydi ama onun içimdeki varlığının rahatlatıcı bir serinliği vardı.

Orada bir-

Bir nefes çektim, sonra içime dolan büyüye daha yakından baktım

"Sonunda ne olduğumu görüyorsun," dedi Andas alçak bir sesle.

Andas'ın büyüünün karanlığına bakma zahmetine hiç girmemişim. Her yaratık karanlığın kaçınılması gereken bir şey olduğunu bilirdi, tabii Dengesizliği kucaklamayı seçmemişlerse. Ama şimdi büyüü içime işlediğinde, onu *hissedebiliyordum*.

Kehribar vardı. Yeşil vardı. Siyah her ikisini de kapladı, özleri bir araya getirmek için elinden geleni yaptı. Ve başarısız oldu.

Yutkundum. "Sen-"

"Onların ben olduğunu görüyorsun." Güldü, soğuk ve donuk. "Benim onlar olduğumu ve onların da ben olduğunu görüyorsun.

Buradalar ama eskisi gibi değiller. Asla eskisi gibi olmayacaklar."

Bunu hiç görmedim.

Siyahın içinde dönen iki büyü görmüştüm. İki ayrı büyü.

Andas zor nefes alıyor, saçlarımı sıkıca kavramaya devam ediyordu. Bakışlarını dudaklarıma indirdi, sonra tekrar kaldırdı. "Neden onları unutmuyorsun? Neden onların değiştiğini, onların ben olduğunu kabul etmiyorsun?"

Neden kabul etmeyeyim ki?

Çünkü bu doğru değildi. Andas'ın içinde *onun* bile gördüğünden emin olmadığım bir çatlak vardı. Aaden ve Cormac onun içinde ayırdı. Birleşmeyi reddediyorlardı - tıpkı hayatta birlikte bir şey yapmaya direndikleri gibi.

Andas'ın söyledikleriyle hiçbir ilgisi olmasa da gülümsemem samimiydi.

Andas elini gevşetti ve alnını benimkine yasladı. "Sadece bir şeyi öldürmek üzereyken böyle gülümsüyorsun."

Aramızdaki bu berbat şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Andas'ı istemiyordum ama bedenim Aaden ve Cormac arasında ezilmemi ya da karanlığın efendisi tarafından ezilmemi umursamıyor gibiydi.

Tuniğini sıkıca *kavradım*, sonra bakışlarımı dudaklarına indirdim.

Nefesi kesildi ve eğer mırıldanan bir yaratık olsaydım, göğsüm onunla birlikte gürlerdi. Beni istiyordu. Sihrim yoktu ama bunda farklı bir güç vardı.

Ona karşı elimdeki her silahı kullanırdım ve bundan zevk alırdım. Dilimi çıkarıp alt dudagında gezdirdim ve vücudunun donup kalmasının tadını çıkardım.

Andas'ta bir çatlak vardı.

Bu yarığı genişletmek için bir kama çakmak uygun görünüyordu.

CHAPTE R 9

Tek seçeneğim buydu, kendime böyle söyledim, ama dürüst olmak gerekirse Orlaith haklıydı. Cormac ve Aaden ile kurabileceğim her türlü teması istiyordum, bu temas Andas aracılığıyla olsa bile.

Orada diz çöktüğümüzde nefesim ve onunki birbirine karıştı, o kadar yakındık ki, dilimiz dudağımıza, parmak uçlarımız bileğimize, dizimiz kalçamıza değiyordu; tıpkı aramızda hızla akan ve tenimde karıncalanan elektriğin ateşleme noktaları gibi. Elimi çıplak kolunda gezdirdim, kaslarının küçük sıçramalarını ve parmaklarımın kontrolsüz seğirmesini izledim. Fırtına sırasında Underhill'deki küçük bulutlardan birine dokunmak gibiydi; temas sizi öldürmezdi ama günlerdir hissetmediğiniz kadar canlı hissederdiniz.

"Kes şunu." Homurdandı ve aramızda dans eden akımı keserek uzaklaştı. Gözlerimi

kırptırdım ve ona baktım. "Neden? İkimize de zarar vermiyordu ki."

Başını salladı ve gözlerinin karanlığında altın ve yeşil ışıltılar dalgalandı. Adamlarım dokunuşlarımdan etkileniyordu, tıpkı benim de onlardan etkilendiğim gibi. Sadece yaptığım şeyi yapmaya devam etmek zorundaydım.

İliklerime kadar işleyen bir yorgunluk dalgası beni hazırlıksız yakaladı ve yalpaladım, ona doğru devrilirken yıldızlar ve karanlık görüşümü kapladı.

"Beni kandıramazsın. Yakala kendini," diye tersledi.

Ne demek istedi? Yana düştüğümde, dünya benimle birlikte yuvarlanırken, ağaçlar ve gökyüzü tamamen yanlış yöne dönerken ilk endişem bu değildi.

İçimdeki kırırtı sanki yere sertçe inmek yerine toprağın *içine* düşecekmişim gibi hissettirdi. Ne kadar garip, rahatsız edici bir duyuydu.

Dünyanın en üst katmanından mı düşmüştüm?

Bağırıyordu, biri bağırıyordu, adımı söylüyordu. *Boğuk*. Sesi sevdim.

Sert bir tokat yanağıma çarptı, bir, iki kez, üçüncü tokadı engellemek için elimi kaldırmadan önce. "İyi." Kahretsin, bu benim sesim miydi? Kelimelerim sanki ova derelerinden haşhaş suyu içmişim gibi bulanıktı.

"Kendini öldürmeni engellemek için burada değilim!" Andas yüzüme doğru kükredi ama yüzündeki ifade öfke, kızgınlık ya da kayıtsızlık bile değildi. Korku doluydu.

Yutkundum ve oturmaya çalıştım ama dünya yine yalpaladı ve Andas'ın beni desteklemesi için geriye düştüm. Bu benim işime yaradı. Gücümü kaybetmişken, içindeki yarığı daha da açmak için ne söylemem gerektiğini biliyordum. "Güçlerim tükendi ve olabileceğim en zayıf durumdayım Andas. Eğer beni öldürecekse, şimdi tam zamanı."

Başım öne eğildi ve yüzüne baktım, gözlerindeki renk cümbüşünü gördüm. Dudakları birbirine yapışmıştı. Dengesizlik yırtılmıştı.

"Buradan gidiyoruz," dedi. "Şimdi."

Sanki hayatımı ona tekrar sunmamışım gibi.

Bir kolunu bacaklarımın altından, diğerini de arkamdan geçirdi ve ayağa kalktı. Üç hızlı adım attı ve bir geçit açarken sülfür kokusu aldım. Ama benim bakışlarım onun omzunun üzerindeydi. Şelaleyi çevreleyen ağaçlar geldiğimizde yemyeşildi ama şimdi ölüyorlardı. Kuşlar yerde cansız yatıyordu ve toprağın kendisi hastalıklı gibi kararıyordu.

Neydi o?

Parlak bir ışık parlaması ve geçitten geçip Dünya'da yeni bir yerdeydik. Neden beni Underhill'e götürmüyordu? Beni orada esir tutmaya çalışacağından emindim.

Soğuk, sanki içime girmek isteyen canlı bir şeymiş gibi tenime çarptı. Bizi getirdiği yeni yeri taradım. Derin kar. Ve dağların tepesindeydik. Yüksek platodan, doğuda ve batıda muazzam zirvelere doğru yükselene kadar arazinin her iki yönde de kilometrelerce düz olduğunu görebiliyordum. Yakınımızda başka bir canlı yok gibiydi.

Andas beni karın üzerine bıraktı. "Sanırım en azından burada düşerek kendine zarar veremezsin."

Dişlerim takırdıyordu ve kar tuniğimi ıslatıyordu. "Şu anda kendime büyü yapamam. Neden olmasın?"

Underhill mi? Artık orayı siz yönetiyorsunuz, değil mi?"

"Seni oraya götürüp istediğini vereceğimi mi *sanıyorsun*? Hayır, bu her neyse, bir ajandanız ve kaçmak için bir planınız olacak. Seni olmak istediğin yere götürmeyeceğim." Andas ellerini uzattı, gücü bir fırtına gibi etrafımızda kükrüyordu. "Sizi burada esir tutacağım. Bir süreliğine, seni öldürmenin bana daha uygun olup olmadığına karar verene kadar."

Kimi ikna ettiğini düşündüğünü bilmiyorum.

Dağ kayası yerden fırladı, kendi üzerine kıvrılarak bir temel oluşturdu, sonra duvarlar, kavisli kapılar, çatılar, bir taçkapı ve taş siperler. Dağların tepesinde bir kale. Andas'ın sahip olduğu güç beni hâlâ şaşırtıyordu ve ben Underhill'de büyümüş bir anneydim. Tam gücüm varken böyle bir kale inşa edemezdim ve şu anda sihirli *ya da* fiziksel olarak bir taş kulübe inşa edip edemeyeceğimden şüpheliydim.

Hiç vakit kaybetmeden, sanki kaleyi var etmek ona hiçbir şeye mal olmamış gibi, bana doğru yürüdü, beni kucakladı ve ön kapılardan içeri taşıdı. Kapılar, taşların taşlara çarpmasıyla yankılanan bir sesle arkamızdan kapandı.

Beni yere bırakmadı ama dar bir merdivenden yukarı ve uzun bir yürüyüş yolundan aşağı taşımaya devam etti.

Rift.

Eğer beni burada bırakmaya niyetliyse, onunla geçirdiğim her anı en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyordu. Sigella'nın bana baştan çıkarma hakkında ne söylediğini hatırlayamıyordum ama Kik'in fahişelik yapmasını izleyerek büyümüştüm. Elimde başka bir şey yoktu. "Yani sen beni öldürmeye ya da becermeye karar verene kadar burada mı kalacağız?"

Andas durdu ve yere baktı, gözlerimiz kilitlendi. "Sanki birbirlerini dışlıyorlarmış gibi konuşuyorsun."

Kaşları kalktı. "Petr Mantis gibi mi demek istiyorsun?" Yakın zamanda ölmüş bir eşle üremeyi tercih eden bildiğim tek hayvan onlardı.

Gözlerini devirdi. "Tam anlamıyla ölü değil."

"İnsanların kelimeleri konuşurken anlamlarının farklı olmasından hoşlanmıyorum."

Andas'ın kaşları birbirine çarptı ve tısladı, "Seni yüz kere sıksem de umurumda olmazsın. Seni kullanır ve bir kenara atardım Underhill'in Sahibesi, sonra da herkesin bunu bilmesini sağlardım. Sırf Denge'nin olmasını beklediğim sefil puştan daha fazlası olup olmadığını görmek için seninle yatabilirim bile. Beni becermenin Cormac ve Aaden'i geri getireceğini sanıyorsun ve ben de senin elinden gelenin en iyisini yapmanı ama başarısız olduğunu görmenin her anından zevk alırım."

Güldü, ağzı Cormac'ın gamzelerini gösteriyordu. Aaden'in dudaklarının kıvrımını.

Nasıl baştan çıkaracağımı bilmiyor olabiliyordum ama asla geri adım atmayacağımı biliyordum. "Beni becermek seni mahveder, Andas. Korktuğun şey bu. Tenime o kadar dokunsan bile hayatta kalamazsın. İlk dokunuştan itibaren benim yarattığım olursun. Bu yüzden korkunu, beni incitmek için tasarlanan tüm o sözlerin arkasına saklamakta haklısın. Bu arada, öyle değiller. Çünkü seni elimden geldiğince sert bir şekilde becerirdim, ama sadece böyle hoşuma gideceğini hayal ettiğim için."

Sigella ve Orlaith'in iniltilerini neredeyse duyabiliyordum. Bunu söylemenin pek de seksi bir şey olmadığına emindim ama gerçek buydu. Aramızdaki bağla ilgili bir şey Andas'la seks yapmanın felaket olacağından emin olmamı sağlıyordu. Benden çok onun için, ya da belki de bu hüsnükuruntu idi.

Gülümsemesi ve kahkahası kısa kesildi. Andas alçak sesle, "Silver, seninle yatarsam bunun yumuşak bir yanı olmayacağından emin olabilirsin," demeden önce boğazı düğümlendi.

Bir odaya girdi, sonra beni içerideki kocaman yatağa fırlattı. Bu şatoyu sadece ortaya çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda döşemişti de.

Ona baktım. "Söz mü? Ve aramızda *yatak* olmayacak, Andas. Sadece sevişeceğiz." Onu hiç bu kadar sert nefes alırken görmemiştim. Öfkeli görünüyordu. "Sabah seni öldüreceğim."

Kapıyı kapattığında kaşlarımı çattım.

"Neden sabah? Neden şimdi değil?" Arkasından bağırdım, sonra sırtıttım.

Bir parçam onun derisinin altına girmekten zevk alıyordu. Onun dikkatimi dağıtması olmadan, vücudumdaki ağrı tüm gücüyle hissediliyordu. Etrafıma bakındım, merak içindeydim.

Andas'ın kafesine girme fantezilerim kalın battaniyelerle kaplı bu yatağı içermiyordu. Kesinlikle yiyeceklerle dolu bir masa ya da köşede, yanında bir tabureye serilmiş pelüş havlularla dumanı tüten sıcak bir banyo da yoktu. Bu kale tasarımını kafasında falan mı tutuyordu? Şahsen ben ağaçtan bir kulübe tercih ederdim.

Koltuk altımı kokladım ve yüzümü buruşturdum. Olgunluğun olgun tarafındaydım. İçgüdülerim bana Andas'ı kendime çekmem gerektiğini, böylece içimdeki yarığı daha da genişletebileceğimi söylüyordu. Daha iyi kokmak bunu başarmak için iyi bir adım gibi görünüyordu. Ama asıl soru şuydu: Aaden ve Cormac arasındaki çatlağı açmak umduğum gibi olacak mıydı?

Soyunmak gibi zorlu bir işe koyulurken içimde ne olabileceğine dair sorular ve korkular yuvarlanıyordu.

Sürünerek odayı geçtim ve yarı yuvarlanarak mükemmel sıcaklıktaki banyoya girdim. "Çok iyi." Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Saşlarımı ve vücudumu fırçalarken, kısa bir süre için zihnimin hiçbir şeyde yüzmesine izin verdim. Düşünecek fazla bir şeyim olmasaydı hayat nasıl olurdu? Bazı insanlar böyle yaşıyor olmalı, hiçbir kaygıları ve/veya kafalarını kurcalayan gerçek boyutta endişeleri olmadan. Sadece sıcak suyun içinde ıslanırlar ve huzurlu ve... sıkılmış hissedерler.

Ayağa fırladım, her yere su sıçırıyordu. "Gaia!"

Banyodan çıkmaya çalışırken ayağım kaydı ve dizlerimin üzerine, soğuk taş zemine düştüm.

Avuçlarımı taşa bastırdım. "Gaia, beni duyabiliyor musun?"

Bir an sessizlik, sonra etrafımda kıvrılan bir sıcaklık fısıltısı.

Seni her zaman duyabiliyorum.

Her zaman mı? Yoksa sadece Denge'nin bekçisi olduğumdan beri mi? "Andas'ta bir yarık var. Bununla ne yapmalıyım?" Cevabı biraz zaman aldı. *Kurdun kılıcı anahtar. Kullan onu.*

Sıcaklığı üzerimden kayıp gitti, beni soğuk ve damlayan bir halde yerde bıraktı. Aldımadım. Vücudumu eğdim, alnımı taşa değdirdim. Verdiği cevap hoşuma gitmese de, daha önce sahip olduğumdan daha fazlasıydı. "Teşekkür ederim."

Titreyen bacaklarımın üzerinde dikkatlice ayağa kalkarak kurulandım ve yemeklerin serili olduğu masaya doğru ilerledim. Yatağa düşme isteğimi bastırmak zordu ama yemek yediğim için kendimi daha iyi hissedecektim. Kahretsin, Andas zehirlemiş olabilirdi... Yine de bunu yapacağını sanmıyordum - en azından bana yapacağını. Ama Dengesizlik'in sınırları var mıydı, yoksa ben saflık edip aptalca bir umut mu besliyordum?

Soğuk kesilmiş eti ısırdım ve çiğnemeye fırsat bulamadan ağzıma yufka parçalarını attım. Bu yemek Cinth'in yemekleri kadar iyi değildi ama beni kendime getirmeye yardımcı olacaktı. Yapmak zorunda kalacağım şeyle yüzleşmek için güçlü olmam gerekiyordu.

Gaia Cormac'ın kılıcından bahsetmişti. Sigella'nın arpın içine hapsedildiği gibi, gücün de silahın içinde hapsedildiğini mi kastetmişti? Yoksa Gaia, Cormac'ın kılıcını Andas üzerinde kullanmamı mı öneriyordu? Onu ezip geçmemi mi? Ne de olsa kılıçlarla yaptığı şey buydu.

Yüzümü buruşturdum ve kemirdiğim meyve parçasını yere bıraktım. Birdenbire aç olmadığımı fark ettim.

Kapı hızla açıldı ve döndüğümde Andas'ın kapının girişinde durduğunu gördüm.

Onunla yüzleşirken çırılçıplak duruyordum. "Ne? İdamımın sabaha kadar olmayacağını sanıyordum."

"Biriyle konuşuyordun." Hırladı ama yaklaşmadı. Gözleri vücudumda gezinirken nefesinin kesildiğini ve gözlerindeki renklerin daha hızlı döndüğünü izledim. İçlerinde bir fırtına kopuyordu. O fırtınaya yakalanmak istiyordum. Bakışlarının sıcaklığıyla kendi nefesim kesildi. Odağı, ellerinin yapmasını dilediğim gibi üzerimde kayıyordu.

"Arkadaşlarımı özledim," dedim basitçe. "En çok da Kik'i özlüyorum. Burada olsaydı bana neler söyleyebileceğini hayal edip duruyorum." Bu kolaydı. Kik burada olsaydı yüzüme bir toynak geçirirdi.

Omuz silktim ve kendimi ona doğru dönmeye zorladım ve bakışlarının sıcaklığını hemen kıcımda hissettim.

Bir parça yiyecek alıp ağzıma attım ve Andas'ın her halinden haberdar değilmişim gibi davrandım. Doğrusu, şu anda onu baştan çıkarmak için ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Parmaklarımdan akan bir damla meyve suyunu yaladım ve yapış yapış olmasın diye gümüş rengi saçlarımı kenara savurdum. Arkamda, Andas boğuldu.

"O ağzı bozuk yarattığı gerçekten özlüyor musun?" dedi bir süre sonra.

Arkama baktım ve bir omzumu kaldırdım. "O benim şimdiye kadar sahip olduğum kardeşe en yakın şeydi. Onu tüm kalbimle özlüyorum." İkinci kez yemeğimi yere bıraktım. Yemek yerken cinayet ve ölüm hakkında düşünmeyi bırakmalıydım.

Bir an sessizlik oldu ve ardından kapının kapanma sesi duyuldu.

Ama kapıyı kapatıp kalmış mıydı, yoksa gitmiş miydi? Onu orada bulmayı umarak kontrol ettiğimde kalbim hızla çarptı. Gitmişti ve hayal kırıklığının keskin sancıları derin ve... rahatsız ediciydi.

Çünkü Gaia kılıcı kullanmam gerektiğini açıkça söylemişti. Kılıç tüm bunları geri almanın anahtarıydı.

Bu muhtemelen onun hayatına son vermek anlamına gelirdi. Gaia'nın varlığında hissettiğim saygıya güvenmeme rağmen, bunu yapabileceğimden emin değildim. Bunu yapabileceğimden *hiç* emin olmamıştım. Artık sorunların boyutunu ortalama iki bacaklı bir fae'den farklı gördüğüm gibi, Gaia da bu durumun boyutunu benden farklı mı algılamıştı? Andas'ın ölümü hakkında hiçbir şey düşünmedi mi? Ya da belki de onun ölmesi işine geliyordu ve benim kederimi doğal ve kabul edilebilir bir ikincil hasar olarak mı görüyordu?

Ona daha fazla soru sormak istedim. Tüm bunlarla ilgili rehberlik istedim çünkü izlediğim yolda bazı dengeler olsa da hala anlamadığım çok şey vardı.

"Gerçi buna alışmaya başlıyorum," dedim isteksizce. Yeterince uzun yaşarsam belki de bilinmezlik duygusuna karşı duyarsızlaşacaktım, tıpkı acıya karşı duyarsızlaştığım gibi. Yani, bana bir bakın, ruh eşlerimi bedenine hapseden varlığın kalesine hapsolmuşum ve hâlâ onu baştan çıkarmaya çalışırken bir yandan da onu kılıçtan geçirmeye hazırlanıyorum. Acı çekmenin eylemlerim üzerindeki etkisi giderek azalıyordu.

Yatağa uzandım ve kendimi kalın, kadifemsi yorganın altına attım. İçimi çektim ve gözlerimi kapattım, uyku üzerime çöktü Ben.

Hiç huzur gelmedi. Saatlerce uyudum, sadece gürleyen kalbimle irkilerek uyandım. Boğazım acımişti ve ağzım kurumuştı.

Oda karanlıktı ama yalnız değildim.

Onu orada, gölgelerin içinde hissedebiliyordum.

"Bu endişe verici bir nitelik." Battaniyeleri daha yukarı mı çeksem yoksa atsam mı bilemiyordum ve vücudumda dolaşan sıcaklıktan uykuda hangi seçeneğin bana daha cazip geldiğini tahmin edebiliyordum.

"Uykunda çılgık atıyordun." Sesinin yankılanması her zamankinden daha çok Aaden'e benziyordu.

Belli ki sandığım gibi bir rüya görmemiştim.

Sonra sözleri içime işledi ve anladığımı fark ederek boğazıma dokundum. "Oh."

Birden yatağın yanında belirdi, vücudunun şekli penceresiz odadan biraz daha karanlıktı. "Neden beni öldürmek istemiyorsun?"

Yutkundum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Beni öldürmek istemediğini haykırıyordun. Neden istemeyeyim? Sen ve ben düşmanız. Bu asla değişmeyecek." Çılgılık atılacak onca şey varken. Bir iniltiyi bastırdım. Kılıçla ilgili bir şey söylemiş miydim?

Eli yüzümün yan tarafını buldu ve Aaden'den hatırladığım enfes bir nezaketle parmaklarını çenemde gezdirdi.

Kendimi onun eline bıraktım, dudaklarımın avucuna değmesine

izin verdim. Tısladı ve sanki yanmış gibi geri çekildi. "Bu kadar

çılgılık yeter." Ve sonra ikinci kez gitti. Yoksa üçe mi çıkmıştık?

Karanlıkta yatıyordum, hala onun dokunuşunu hissediyordum. Hâlâ daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

Kolumu başımın üzerine attım. Onu öldürmek istemedim, hayır.

Andas gibi, o ölürse başka bir Dengesizliğin yaratılacağını biliyordum - çünkü birimiz diğeri olmadan var olamazdı.

Şimdi kendimi Andas'ın itirafını düşünürken buldum.

Seçme şansım olsaydı, neyi seçerdim? Tanıdığım yırtıcıyı mı, içinde en önemli iki ruhu taşıyan yırtıcıyı mı? Yoksa beni tehdit etmek yerine öldürmeye çalışan ve bunun yerine beni öpen bir yırtıcıyı mı?

İnledim ve yüzüstü yuvarlandım, keşke bu hüsrancı dindirecek bir şeyim olsaydı. Gücüm hâlâ içimde sönüktü, çöldeki bir hayal gibi uzaktı. Ama bunun bir önemi yoktu, en azından o an için.

Vücudumun gerginliği dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yataktan kalktım ve hâlâ kirli olan giysilerime uzandım. Ama anlaşıldığı kadarıyla bu pek doğru değildi. Ben uyurken biri kıyafetlerimi temizlemişti. Deriler ve tunik lekesizdi ve mor bir çiçeğin kokusu odayı dolduruyordu. Çok güzeldi.

Sertçe yutkunarak giyindim, sonra da kalan yemekleri ağzıma tıktırdım. Önce nefes verdim, Cormac'ın kılıcını aldım ve sonra botlarıma baktım. Onları geride bıraktım. Kendimi topraksız hissettiğim için ayaklarımın altında taş olsun istedim.

Kapıya doğru yürüdüm, tamamen kilitli olmasını bekliyordum, bu yüzden kapı kolayca açıldığında içgüdülerim not aldı. Bir tuzak mı?

Ben öyle düşünmüyorum. En azından bana zarar verecek bir şey değildi. Belki de bu beni dışarı çekmek için bir yemdi. Belki de değildir. Andas'ı tanıımıyordum.

"En azından işleri ilginçleştiriyorsun," diye mırıldandım içimden, dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyordum.

Küçük kaleden geçip ana avluya doğru ilerledim. Etrafta kimse yoktu -Dengesizlik tarafından ıssız bir dağın tepesinde yaratılmış bir kalede kimsenin olmasını beklemiyordum.

Yavaşça nefes alarak avucumdaki kabzanın ağırlığına odaklandım. Silahın ağırlığını dengelemeyi öğrenebilmesi için bedenimin bunu özümsemesine izin verdim. Vücudum uzun uykudan sonra biraz hareket istiyordu, bu yüzden uzun zaman önce bana öğretilen dövüş kalıpları üzerinde çalışmama izin verdim. Özgüvenimin geri geldiğini hissettim. Kendime nasıl bakacağımı biliyordum. Nasıl zor kararlar vereceğimi ve risk alacağımı biliyordum.

Yaşlı Adam'a meydan okumak

gibi. Ya da Naga'dan kaçmak

gibi.

Katran canavarlarına karşı yarışmak.

Vücudumdan ter damlıyordu ve güneş yükseldikçe hayal kırıklığım ve rahatsızlığım benden uzaklaşıyordu. Bu benim yolumdu, iyi ya da kötü.

Gaia'yı dinleyerek doğru şeyi yapıyordum.

Ayaklarımın altındaki toprak ve kaya ısındı ve yumuşadı ve ben de geçen gün özlediğim dengenin huzurunu buldum. Etrafımda dönüp duran güçle birlikte akmaya devam ettim, karanlık enerjinin bir çırpıntısı yarattığım sıcaklığı bozana kadar gözlerimin kapalı olduğunu fark etmedim.

Gri, ölüm ve çürüme kokusu.

Döndüm ve gözlerimi açtım.

Gri bir fae ileri atıldı, ellerini uzattı. Hayır, bir gri fae değil... Binlerce.

Daha fazla. Avluyu ve ötesini doldurdular. Tüm plato onlarla kaplıydı. Baktığım her yerde gri fae'ler vardı.

Ağızları açık, elleri vücuduma yapışmış bir halde dalga dalga üzerime geliyorlardı.

Eğer gücüm zirvede olsaydı hepsini birden öldürebilirdim. Ama bu doğru olmazdı - onlar da bir zamanlar Fae'ydi ve

Dengesizlik'in pençesine düşmeleri onların suçu değildi. Asla kaçamayacakları pençeler.

Daha mı kötü? Aralarında Underhill'den yaratıklar

gördüm. "Bizi terk ettin," diye tısladılar.

"Bizi kurtaracağına söz vermiştin."

Boş bir haykırış. "Senin yüzünden çürüyoruz."

Çok fazlaydılar ve sayılarıyla birlikte sözleri de içime işledi.

Çok acı çekmişlerdi ve onlarla savaşmaktan başka çarem yoktu. Kılıcım ellerimdeyken hafifti, onu fae'lere doğru sürdürdüm, kafalarını kopardım ve kalplerini deldim. Her darbenin beni de parçaladığını hissettim, tıpkı Underhill'de geride bıraktığım yaratıkların kaybını hissettiğim gibi.

"Andas." Adını haykırdım. O zaman bu benim infazım mıydı? Bunu kendisi yapamazdı, bu yüzden ben hâlâ zayıfken yaratıklarını üzerime saldı.

"Geliyorum, ufaklık!"

Uzun, buzdan kabuk bağlamış yelesi minik çanlar gibi tıngırdayan bir kara kelpinin görüntüye girmesiyle dünyam durdu. Bu gerçek değildi. Bu bir rüya ya da acımasız bir kâbustu. Öyle olmalıydı.

Ama ayaklarımın altındaki kayanın sıcaklığını ve toynaklarının toprağı delip geçerken çıkardığı gürültüyü

hissettim. Kik dönerek gri fae'yi benden uzaklaştırdı. "Evlad, bana karşı donup kalma, hadi! Hadi gidelim!"

Arkamdan bir el kolumu pençeledi ve Kik burada -imkânsız bir şekilde burada- olmasına rağmen, "Onu bırakamam," dedim. Döndüm ve beni tutan gri fae'ye vurdum.

İlk önce kılıcın fae'ye nasıl girdiğini hissettim. Gri fae ufalanmaya ve kolayca yırtılmaya meyilliydi. Kılıcım bu fae'nin içine girerken hissettiğim şey bu değildi. Sonra bir homurtu duydum; içi boş, tıslayan ya da ürkütücü bir homurtu değil, bir insanın homurtusuydu.

Andas ayağa kalktı, elleriyle hâlâ kollarımı kavırıyordu. Gömlek giymemişti ve benim gibi yalınayaktı, üzerinde sadece bir pantolon vardı. Gözleri yeşiller, altınlar ve siyahlarla doluydu.

"Sanırım sen kazandın," dedi.

Ancak o zaman dehşete düşmüş bakışlarım Andas'ın ortasına sapladığım bıçağa kaydı.

Andas yere düşerken onu yakaladım. Gri fae'ler sanki hiç var olmamışlar gibi kayıp gittiler ve alemler kollarımda

kucakladığım karanlığın gücüne daralırken Kik'le ilgili düşüncelerim bile yok oldu. "Hayır, hayır! Sen olduğunu bilmiyordum."

"Böylesi daha iyi. Bu şekilde yaşamak ikimizi de mahvederdi."

Ellerim titriyordu ve sözleri paniğime nüfuz edemiyordu. "Ben... Ben senin ölmeni istemiyorum. Ölemezsin!"

Gözleri dalgalandı. "Neden olmasın? Şimdi bir süreliğine korkudan kurtulacaksın."

Benim için istediği şey bu muydu? "Sadece ölme, sana ölmemeni emrediyorum!" Korku içime işledi. Cormac ve Aaden yine karşımdaydı. "Bunu sensiz yapmayacağım!"

Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirdi. Gözleri odaklanmamıştı. "Bensiz mi? Kaderimizde zıt taraflarda var olmak varmış." Bir iç çekiş. "Kader bize karşı acımasızdı, Silver."

Sertçe yutkundum. Kader gerçekten de acımasızdı ve bu sefer kazanamayacaktı. "Kik, üç deyince kılıcı çek."

"Tamamdır, ufaklık." Dişlerini kılıcın kabzasına geçirdi.

"Bir," diye bağırdım.

"Beni neden kurtardın?" Andas elini kaldırdı ve yüzüme dokundu. "Bırak beni gideyim. Bu doğru geliyor. Seninle savaşmak ya da seni öldürmek gibi bir niyetim yok. En iyisi bu."

O da öyle demişti. "İki."

"Ben yeniden doğmadan önce git. Umarım kazanırsın. Mutlu ol." Eli kaydı ve ben onu yakaladım.

"Üç!" Çığlık attım.

Kik kılıcı çekip çıkardı ve ben de ağzımı Andas'ın dudaklarına götürüp sahip olduğum azıcık gücü kullanarak kılıç yarasını iyileştirmek ve onu tekrar bir araya getirmek için gümüş özünü Andas'ın içine ittim. Ateş, tatlılık, karanlık, aydınlık, siyah, altın -öpücük bu dünyadaki her şeydi ve henüz var olmayan bir şeydi. Gerçek ama imkânsız bir şey.

Onu sonsuza dek kaybetme korkusu karşısında, diğer endişelerim küçük görünüyordu. Önemsiz. Buna değerd.

Andas.

Cormac.

Aaden.

Gümüş.

Karanlığın içinde bir yol arayan dört ruh.

Bu sefer onları kaybetmeyecektim. Ölümsüzlüğe tek başıma yürümeyi reddettim. Andas istese de istemese de bugün ölmeyecekti.

C H A P T E R 10

Bacaklarımı göğsüme çekerek oturdum, bakışlarım Andas'ın hareketsiz formuna sabitlenmişti. Çocukluğumdan beri bu şekilde oturmamıştım ama içindeki sismik doğruluk ve yanlışlık hissi bu pozisyonda ısrar etmişti.

Andas yaşıyordu.

Ve o... yaptığım şey hakkında söyleyecek bir şeyleri olabilir.

"Kaba konuşmamı mazur görün ama siz kafayı mı yediniz? Bunu neden yaptın?" Kik bilmem kaçınıcı kez patladı.

O zaman bakışlarımı Andas'tan kaydırdım. Sadece ölümden dönen en iyi arkadaşım olan tuhaflığın bir dozunu daha özümsemek için. "Fudgin' crackers," diye tekrarladım.

Kik bir omzunu silkti ve buzdan bir halka ortaya çıktı. Bir zamanlar parlak, saf beyazlar ve mavilerden oluşan bir ihtişama sahipken, şimdi siyahlar ve grilerle benetlenmişti. Buzdan yelesi kristal gibi bir görünümünden mürekkep damlayan bir görünüme dönüşmüştü ama yine de aynı şekilde çınlıyordu. Toynakları çatlamış ve siyah damarlı hale gelmişti.

Yine de içinde algılayabildiğim hiçbir karanlık iz yoktu. Sanki

dışı içini yansıtıyordu.

Ama...

"Evlat, bir gün Gaia ile tanışacaksın ve tüm kabadayılık ve küfür dilinden kurtulup herkesin beklentilerinden sıyrılarak gerçekte kim olduğunu bulmak için gereken içsel gücü bulacaksın. Ve ben sevgi saçan, nazık konuşan, değer verdiği kişileri destekleyen bir bireyim."

Kik Gaia'yı bulmuştu.

İlk başta aklını kaçırdığını düşünmüştüm ama 'fudgin' crackers' ifadesini kullanması beni Kik'in doğruyu söylediğine ikna etti. "Doğru."

Kik toynaklarını yere vurdu. "Hey, son kısmı geçebilmem için tüm o gri fae'leri öldürdüğün için teşekkürler."

Gözlerimi kıptım. Kraken saldırısından sonra Kik'i yıldızlarda gördüğümde, görünüşe göre onu yaşayanların dünyasına geri götürmeye çalışmışım. Bir süreliğine bir tür arafta kalmıştı ama katlettiğim yüzlerce gri fae'nin ölümü onun hayatının bedelini ödemişti. "Onları bana Andas gönderdi."

Dikkatim Andas'a döndü. Böyle bir fedakârlığın Kik'in geri dönüş yolculuğunu tamamlayacağını biliyor muydu? Ve Kik'in arafta olduğunu nereden biliyordu? Cevap aklıma geldiğinde gözümü kıptım. *Ölçek alemi*. Andas, Kik'in 'ölümünden' sonra bir süre o âleme erişebilmişti.

Kik'in doğru koşullar altında geri dönebileceğini biliyordu. Andas

bunu benim için neden yaptı?

Kik'e fısıldadım. "Seni kaybetmek benim bir parçamı kaybetmek gibiydi ve geri dönmüş olman bana gerçekmiş gibi gelmiyor. Gerçekten burada olduğuna inanmaktan korkuyorum."

Burnuyla bana vurdu. "Ölüm gibi küçük bir şeyin bizi ayırabileceğini mi sanıyorsun?" Yutkundum ve başını kaşımak için elimi kaldırdım. "Benim hatam."

"Seni seviyorum, ufaklık. Sana kraker dediğim için özür dilerim. Öyle demek istememişim." "Sanırım bununla başa çıkabilirim," diye mırıldandım.

"Peggy'yi görmem gerek."

Mürekkep rengi yelesini savurdu. "Sence yeni görünümünü beğenecek mi?"

Dengedeydim ve ben bile geleceği ancak bu kadar görebiliyordum. Yine de ne duyması gerektiğini biliyordum.

"Evet." Kik başını Andas'a doğru salladı. "Bu senin için sorun olmayacak mı?"

"Kendini öldürmesi zor, değil mi?"

"Sanırım haklısın. Yine de çok kızacak. Gitmek istiyordu."

Yüzümü buruşturdum. *Evet*. Andas'ın kendimi ona bağlamam konusunda söyleyecek bir şeyleri olabilirdi. "Sigella ve Orlaith'i görürsen, neler olduğunu onlara anlat."

"Meşgul olacağım, evlat. O kadar çok yeniden doğmadım." Bir portal açtı ve Kik adım atmadan önce Peggy'nin soluğunu duydum.

ve hemen kapattı.

Dudaklarım kıpırdadı ama gülümsemem çabuk

kayboldu. Sonra ben ve Andas kaldık.

Yan yattı ve kalbim boğazıma kaçtı. İki gündür hareket etmemişti. Bağdan kazandığım yeni gücü keşfetmek için onca zamanım olmuştu.

Bin kale yapmaya yetecek kadar güç.

Hiç kimsenin, belki Andas'ın bile anlayamayacağı imkânsız bir düşünceyi beslemek için iki günüm vardı.

Tek bildiğim, özümü Andas'ın içine ittiğimde, Cormac ve Aaden'in onun içinde nasıl dengelendiğini hissettiğimdi. Andas'ın özü tüm denklemleri dengesizleştirdiği için nasıl birleşemediklerini hissetmiştim. Büyük güçler ona Dengesizlik olabilmesi için birleşmesi gereken pek çok farklı güç vermişlerdi ama sonra onu eksik bırakmışlardı.

Denkleme dördüncü bir kişinin girmesi için yer bırakmışlardı.

Böylece kendimi denkleme dahil ettim ve içindeki her bir ruh mükemmel bir şekilde dengelendi. Aradaki uçurumu genişletmek yerine, ortadan kaldırdım. Cormac ve Aaden artık gerçekten oydu. Özleri siyahın içinde kaybolmuştu ama doğru ışıktaki gözlerinde hâlâ yeşil ve kehribarın izlerini görebiliyordum, tıpkı fiziğinde ve tavırlarında onların farklı parçalarını görebildiğim gibi.

Yine de göğsümdeki ağırlık tam olarak keder değildi.

Yarığı iyileştirerek onlara veda etmiştim ve aynı zamanda uzun zamandır kaderimiz olduğunu düşündüğüm kalıcı bir bağlantıyı da memnuniyetle karşılamıştım. Ama eğer buna katlanabilirsem, acı çekmek için bir varlık için mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla içsel güç ve dayanıklılık bulabilirsem, o zaman belki de bizim için daha önce hiç beklenmedik, berbat bir gelecek vardı.

Dengesizlik ve Denge için bir gelecek.

Zihnim bu akıl almaz düşünce karşısında titredi. Çaresizlik sonunda zihnimin sınırlarını çok mu zorlamıştı?

Kendime hatırlattım, bir emniyet kemeri vardı. Benim hayatım Andas'inkine bağlıydı, onunki de benimkine. Eğer hepimizi mahvettiysen, en azından bunu sona erdirmenin doğrudan bir yolu vardı.

"Ne yaptın sen?" Korkunç sesi avluyu doldurdu. Onu içeri almak doğru gelmemişti. Onun yerine büyülerimle onu sıcak tuttum.

Nabzım üç katına çıktı ve cevap vermeden önce sakinleşmesini bekledim, "Sonuçta seninle yatmak çözüm değildi. Yine de denemek isterdim."

Tekrar sordu ve sakinliği beni yanıltmadı. "*Ne yaptın sen?*" "Kendimi sana bağladım."

"Güç kazanmak için," diye tısladı. "Aramızdaki teraziye sıfırladın."

Niyetim asla bu olmasa da haklıydı. Tarihsel olarak, Denge ve Dengesizlik diyarlar üzerinde hâkimiyet kurmak için her zaman savaş halinde olmuşlardır. Kim daha fazla güce sahipse diyarları karanlığa sürüklüyor ya da ondan uzaklaştırıyordu. Denge ve dengesizlik güçlerini her zaman iki ayrı varlık olarak görmüştüm, ama şimdi bu güçlerin tek bir güçten daha büyük bir pay almak için savaştıklarını, sürekli bir ipin zıt uçlarını çekiştirdiklerini görebiliyordum. Ayrıca teraziye sıfırlamış olmama ve Andas'la şu anda güçlerimizin tuhaf ve imkânsız bir şekilde eşit ve zıt olmasına rağmen, bu sıfırlamanın uzun sürmeyeceğini de görebiliyordum. Birimiz çok geçmeden terazinin kefesini devirecek ve güç için ebedi savaş yeniden başlayacaktı. "Yaptım. Seni kurtarmak için."

"Kurtarılmak istemedim. Sana zincirlenmek istemedim." Ayağa kalktı ve kükredi, "Ne yaptın sen?" Ben de ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bunu çözme şansımız var."

"Sen!" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bunun mutlu sonla biteceğini düşünüyorsun. Sen-"

"Fudgin' crackers? Evet. Mutlu son yok ama birlikte bir varoluş olabilir."

Andas ellerini siyah saçlarında gezdirirken gözleri kehribar ve yeşil renkte parlıyordu. "Onu avucunun içine almıştın. Ben ölüyordum. Denge senin elindeydi."

"Tıpkı kraken beni öldürdüğünde Dengesizlik'in senin olduğu gibi. Neden almadın?" "Çünkü onların senin için hissettiklerini ben de hissediyorum," diye hırladı yüzüme doğru dönüp gitmeden önce.

Evet, vardı. Ve içinde bir çatlak olduğunda bunu kısmen bir kenara bırakabilmişti. Şimdi

yapamadı. Tıpkı benim asla yapamadığım gibi.

Cormac ve Aaden sonsuza dek onun *içindeydi*.

"İkimizin de sonunu getirdin," dedi Dengesizlik. "Herkesin kıyametini garantiledin."

"Bir şans var," diye cevap verdim. "Bu şans üzerine kumar oynayabilirim. Sizden de bu şans üzerine kumar oynamanızı rica ediyorum."

Ve işte oradaydı. Cormac'a benim olup olmayacağını sorma fırsatım olmamıştı. Aaden onun benim için ne ifade ettiğini biliyordu ama Unimak'a vardığımızda Andas onu sahiplenmeye başlamıştı bile. İkiisiyle de bu konuşmayı hiç yapmamıştım.

Andas sessiz kaldı. "Aptalca bir kumar oynadın. Senin ve benim olabileceğimiz bir gelecek yok. Bunu biliyorsun. Kendime bu şekilde işkence etmeyeceğim ve *sana* da bu şekilde işkence etmeyeceğim. Bizi bağlama seçimini sen yaptın ve bunun için senden nefret edeceğim Silver."

"Nefret kolay seçimdir," diye fısıldadım.

"Nefret elimizde kalan tek şey," diye cevap

verdi.

Sülfür. Geçitten geçmesini engelleyebilir ya da onu kolaylıkla takip edebilirdim. Ama bunun bir faydası olmazdı.

Az önce sebep olduğu yıkımı içime çektim. Daha da güçlenmeme yardımcı olacak acı tadı olan bitkisel bir tentür gibi yuttum.

Andas her zamanki gibi karanlığı yaymaya devam etmek niyetindeydi. Artık her zamankinden farklıydık ama onu benim

yolumu görmeye zorlayamazdım. Sadece kendi başına gelmesini umabilirdim.

Şimdilik, nerede olduğum konusunda endişelenecek bir kabilem vardı.

Farkındalığımı Sigella ve Orlaith'e yönelttim. İkisi de İrlanda sarayındaydı. Kik ve Peggy... Hemen geri çekildim.

Sigella'ya bir portal açtım ve içeri girdim.

Burada yalnız değildi.

Güçlü, baharatlı tütsü kokusunu içime çektim, başka bir şey koklama yeteneğimi körelten iğrenç bir aroma. Tam da İrlanda sarayının duyuları körelmiş hükümdarının yakmasını beklediğim bir kokuydu.

"U-Underhill," diye kekelediğini duydum arkamdan. "Underhill'in Hanımı. Beklenmiyordunuz." Annem hayattayken hiç kimse onu beklemiş miydi? Underhill genellikle bir uyarı mektubu gönderir miydi?

Arkama baktım.

Ríchashaoir eğilmedi ama başını eğdi. "Sarayıma hoş geldiniz. İlk karşılaşmamızın doğası için binlerce kez özür dilememe izin verin. O sırada Kahin'in verdiği bilgilerle hareket ediyordum ve umarım kaçırılmanızı bana karşı kullanmazsınız."

Doğrusunu söylemek gerekirse yapmadım. Olayların içinde küçük bir şeydi. Küçük bir adam kaçırma. Ríchashaoir'in gelecekteki yollarını inceledim ve burada ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, aynı yavan varoluşa sahip olacaktı - ye, aldat, tekrarla.

Ona cevap vermedim, onun yerine şöminenin yanındaki küçük kanepede oturan Sigella ve Orlaith'e baktım. Keefe onların arasında oturuyordu.

"Nasıl geçti?" Sigella zarif çay fincanından bir yudum alarak sordu. Keefe hıçkırdı ve Orlaith ona ters ters baktı.

Cennette sorun mu var?

"Kendimi Dengesizlik'e bağladım ve onun içindeki yarığı iyileştirdim. Cormac ve Aden artık gerçekte onun bir parçası; hepsi tek bir özden geliyor. Bunu aşmanın bir yolu olduğunu hissediyorum, ancak Andas aynı fikirde değil ve sonunda onu yanıma almak için kendimi öldürmem gerekebilir."

Sözlerimi sessizlik karşıladı ve Sigella'nın yudumları acı verecek kadar yüksekti. "Bu konuda Andas'ın tarafını tutmak zorunda kalabilirim," diye cevap verdi.

Ríchashaoir'in nefesi kesildi. "Kendini Dengesizlik'e mi *bağladın*? Hepimiz mahvolduk!" Kahretsin, onun orada olduğunu unutmuştum. Ve neden herkes bu kelimeyi söyleyip duruyordu?

Orlaith hemen Keefe ile bakışlarını kilitledi ama bana dönerek, "Beni dinledin ve onun beynini dağıttın, değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Hayır, ama özlerimizi birbirine bağladım. Kalıcı olarak."

Sigella, verdiğim haberin ardından elinde titreyen çay fincanını yere bıraktı. "Hepsi bu kadar mı?" Şu an için açıklamak istediğim tek şey buydu. "Çoğunlukla."

Keefe küçük kanepeye uzanmış, parmaklarının ucunda bir şişe absent sallanıyordu. Beni incelerken bakışlarında bir keskinlik vardı. "Oyun alanını eşitledin."

Sigella bana odaklandı. "Onun gücünü mü çaldın?"

"Sadece bağın bir sonucu," diye cevap verdim.

Keefe başını kanepenin arkasına vurdu. "Bu her şeyi değiştirir."

Bir de bana sor.

Orlaith daha keskin bir ses tonuyla, "Evet, öyle," dedi.

Ríchashaoir, "Bu neyi değiştirir?" diye sorduğunda Sigella bakışlarını onlara dikti.

Ona bakmak için tam olarak dönmeden önce, zihnim Ríchashaoir'in gelecekteki yollarında ani bir değişiklik kaydetti.

Birdenbire yeni bir yol oluşmuştu. Hayır, hiçbir yerde değil. *Keefe*, Ríchashaoir için bu geleceği oluşturmuştu ve bu gelecek bir çıkmaz sokağa çıkıyordu. Çoktan varmış olduğumuz bir çıkmaz sokak.

Keefe bir sarhoşa göre çok hızlı hareket ediyor.

Döndüğümde absent şişesinin parçalarının Ríchashaoir'in kaburgalarının altına saplandığını gördüm. Bardağın uçlarından kan ve alkol damlıyordu ve Keefe'nin şişe saldırısıyla birlikte saray yöneticisine yaptığı büyü onun kaderini çoktan garantilemişti.

Orlaith çığlık attı, "Baba! Anlaşma böyle değildi. O benim oyun arkadaşımdı."

Keefe ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Barış, kızım. Benim rolüm değişti."

Baba. Kızım.

Şokun üzerimden geçmesine izin verdim. Keefe gösterişli bir selam verdi ve başını kaldırıp bana baktığında bir parıltı vardı. O

kamburlaşmış yaşlı bir adama dönüştü; annemin emriyle bana Orlaith'i hediye ettiğinde ilk kez karşılaştığım versiyonuna. "Sen." Doğruldu. "Seninle tekrar tanışmak bir zevk, Underhill."

"Andas'ın gücündesin." Ve o Orlaith'in babasıydı. Bu pek çok şeyi açıklıyordu.

"Onun gücü mü? Öyle değil. Ben onun son uşağıydım, Düzenbaz. Ve hala hilebaz olduğumu fark ettim, ama hala onun gücünde miyim?"

Bunu göreceğiz. Bunlar gerçekten de eşi benzeri görülmemiş zamanlar."

Ben elimi kaldırırken Orlaith kendini onun önüne attı. "Hayır Silver, lütfen! O benim babam."

Sigella'nın sesi buz gibiydi, yanımda boyunun hizasına kadar yükselmişti. "Peki Silver için Kıskançlık Gölü'nde ne planın vardı? Alaska sarayında hiçbir şey duymadın, değil mi? Sana onu oraya götürmen söylendi. *Onun* tarafından."

"Kulak misafiri oldum!" Orlaith karşılık verdi ama yüzü soldu ve bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Andas'ın karanlığının isteksiz ve habersiz bir kölesiyken bana tuzak kurduğunu düşünmüştüm. Ama bunu, o zamanlar Andas'ın uşağı olan babasının emriyle yapmıştı.

Orlaith hemen söze girdi: "Huzursuzdum. Bedenimi geri aldım ve sonra babam ortaya çıktı. Onun bizim tarafımızda olduğunu düşündüm ve öyle olmayabileceğini anladığımda, göle gitmeni engellemeye çalıştım."

Beni Kraken'e gönderdi.

"Yalan," diye gürledim, öfkem dışa vuruyordu. "Ne istediğini biliyordun. Beni göle gitmeye teşvik ettin ve ancak daha sonra yaptığın şeyi daha fazla kurnazlıkla tersine çevirmeye çalıştın. Gerçeği birçok kez itiraf edebilirdin ama bunun yerine ihanetini bir sır olarak saklamaya karar verdin. Neredeyse beni öldürüyordun." Sesim fısıltıyla çıkmıştı. "Neredeyse *ölüyordum*, Orlaith."

"Sana gerçeği söylemek istedim," dedi ellerini sıkarak. "Nasıl yapacağımı bilemedim ve sonra... yapmalı mıyım bilemedim."

Sertleştiğimi hissettim. Güvendiğim ve içeri aldığım çok az insan vardı. Keefe hiçbir zaman yakın çevreme girememişti ve Sigella da hâlâ o yolda ilerliyordu. Ama Orlaith... Ona güvenmiştim. Onu her şekilde içeri almıştım.

"Beni hayatta tutmaya çalışman gerekip gerekmediğini bilmiyordun," dedim içi boş bir şekilde. "Bunun cevabını nasıl bilmezsin?" Sesi çatallaştı. "Bilmiyorum, Silver. Neyi dinleyeceğimi bilmiyordum. Resmin sadece bir kısmını görebiliyordum."

Keefe çoktan bir portal açmıştı ama ben bakışlarımı Orlaith'in parıldayan gözlerinden ayırıp nereye gittiğine bakmadım.

Sesi titriyordu, "Artık ne olduğumu bilmiyorum Silver, ama seçimlerim eskisi kadar net değil. Seni incitmek istemiyorum ama benim için başka düşünceler de var. Bunları daha önce söyleyebildiğim gibi söyleyemiyorum."

Daha önce, bir yarasa iken ve annem tarafından karanlıktan uzakta hapsedilmişken. Orlaith'in cezası çok erken sona ermişti ve bunun sonuçları her geçen saniye daha da netleşiyordu.

"Ben de senin kim olduğunu bilmiyorum," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

Keefe kızına bir el uzattı. "Ama ben biliyorum. Kızım, senin yerin hâlâ benim yanımda."

Orlaith elini hemen tutmadı ama soğuk yüzüme bir kez daha baktıktan sonra tuttu. Bu manzara midemi bulandırdı. Hareketi kalıcı gibiydi.

Geçitten ilk olarak hilebaz geçti ve diğer taraftaki ölçek âleminin görüntüsü bile acımı ve şokumu geçiremedi. Yine de Keefe en başta 'Sigella'nın yardımıyla' ölçek âlemini kapatmıştı -ve içindeki hapishane âlemini de. Bunu yaparak Orlaith'i yarasa formundan kurtarmıştı. Ve görünüşe göre benim aksime o hâlâ âlemlere erişebiliyordu.

Adına sadık kalarak beni ve Sigella'yı iyi kandırmıştı.

"Seni seviyorum Silver," diye mırıldandı Orlaith ve bakışlarımızı kırarak arkasını döndü.

Sonra hilekârın kızı, kendisi de bir hilekâr ve hain, onun peşinden geçitten geçti.

CHAPTE R 1 1

"W Şimdi onların peşinden gidecek misin?" Sigella, Keefe ve Orlaith'in portal açarak uzaklaştığı yere baktı. Hain ve Düzenbaz, ben onlara böyle derdim. Kız-baba ikilisi.

Orlaith'in ihanetinin acısı itiraf etmek istediğimden çok daha derinlere işlemişti.

Başımı salladım. "Ölçekler âlemine erişemiyorum ve ilgilenmem gereken daha önemli şeyler var." Eğer Orlaith benim yerime babasıyla birlikte olmak istiyorsa, o zaman iyi ki kurtulmuştu.

Sigella elini döndürdü ve ikinci bir çay fincanı ve tabağı belirdi. Çayını karıştırdı ve içine baktı. "Bu senin."

Bana uzattı ve sonra tekrar çay fincanını aldı. Ben de kendiminkini tuttum ve kehribar rengi sıvının içine baktım. Kendimi içmekte tereddüt ederken buldum. Eğer Orlaith bana ihanet edebiliyorsa, Sigella ne olacaktı?

Sanki düşüncelerimi ve kararsızlığımı duymuş gibi güldü. "Gittikçe akıllanıyorsun, Silver. Güven, kimseye vermen gereken bir şey değildir."

Fincanın kenarından onu inceledim. "Sen bile mi?"

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Keşke her zaman güvenilir olacağımı kesin olarak söyleyebilseydim ama zaman ve zorluklar insanları değiştirir. Belki bir gün bana güvenemeyeceksin. Ama bugün... bugün o gün değil." Fincanını kaldırdı ve yudumladı. "Ve bugün bir fincan çaydan daha sert bir şeye ihtiyacımız vardı."

Sıvıyı kokladım ve ben de yudumladım. Alkolün keskin sesi ağzımdan boğazıma doğru yuvarlandı. Yanık hoştu ve ardında bir karıncalanma, karnımda bir sıcaklık bıraktı.

Belki de biri bize baksaydı, gördüğü manzara karşısında bayılabilirdi. Ríchashaoir'in cesedi birkaç metre ötede yatıyordu, etrafında kan birikmişti, biz ise ona sırtımızı dönmüş çay içiyorduk.

Ama o gitmişti ve artık bir önemi yoktu ve ben onun gidişi hakkında öyle ya da böyle bir şey hissetmiyordum. Bu hikâyedeki rolünü oynamış, pozisyonuyla iyi olan her şey kadar keder ve kalp ağrısına da neden olmuştu.

"Bir planın var mı?"

Çay fincanımı ağzıma götürürken durakladım. "Neden iyi davranıyorsun? Neden ona güvendiğim için bana aptal demiyorsun? Ne kadar aptal olduğum hakkında söyleyecek çok şeyin olacağını düşünmüştüm."

Sigella içini çekti ve ellerini yuvarladı, fincanı ve tabağı kayboldu. "Çünkü ben de bir aptaldım. Ben... Keefe'nin söylediği kişi olduğuna inandım. Yani ikimiz de aptalız ve bu yaşta benim ak dediğime kara demem çok saçma olur."

Başımı eğdim. "Hangi çaydanlık siyah?"

Fincanıma ve tabağıma uzandı ve onları kavradığı gibi kayboldular. "Bunun anlamı, benim yaptığım hatayı yaptığın için seni azarlayamayacağım, Silver. Yapmamam gerekirken gardımı düşürdüm. Bu bir daha olmayacak." Sesi sertleşti ve gözlerinde, bir ömür boyu romantik hayal kırıklıklarından kaynaklanan sıcak bir öfke gördüm. Keefe ona daha fazlası için umut vermiş, sonra da bunu elinden almıştı.

Gözlerimi kapattım, aldığım birkaç yudum alkol ve çay kalbimin etrafındaki pürüzleri yatıştırdı. Ama denge ayaklarımı çekiştiriyor, beni olay yerinden uzaklaştırıyordu. Büyümün beni gölün kenarına doğru ittiğini hissetmiştim ama bunu hiç bu kadar doğrudan hissetmemiştim. Sonra tekrar, büyük bir güç artışı aldım.

"Gitmeliyiz," dedim ve gözlerim yarı kapalı, Ríchashaoir'in şatosuna doğru hissi takip etmeye başladım. Belki de birilerine İrlanda hükümdarının öldüğünü söylemeliydim. Onun yerini bir başkası, daha iyi bir fae alacaktı ama bu *küçük bir* mesele değildi.

Yine de yapmadım, çünkü ayaklarımdaki çekiştirme çok ısrarcıydı.

Sigella hızla yanıma gelmişti. "Şimdi nereye? Dengesizlik ile kopmaz bir bağın var. Gücünü almak için ona ulaşabilir misin? Gücünü elimizde tutabilirsek, bu onun karanlığını işe yaramaz hale getirecektir. Bu savaşta bir sonraki adım ne?"

Yüzümü buruşturdum çünkü bu fikirlerin ikisi de iyi değildi - en azından şimdilik. "İkisini de yapabilirim ama şu anda bana kızgın.

Amacım onun gücünü ele geçirmek değil. Onunla birlikte bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmak istiyorum." Kelimeler ağzımdan çıkmıştı ve onları geri almak bile istemedim.

Sigella alay etmekten kaçındı, ancak boğuluyormuş gibi birkaç kez boğazını temizledi. Ona şöyle bir baktım. "Çayınız topaklarla mı doluydu?"

Rengi solmuştu ama dudakları kıpırdadı. "Evet. Sanırım öyle olmalı." Ağzını açıp kapattı ama benim 'planım' onu dilsizleştirmiş gibiydi. Şikayet edemezdin. Her şeyi göz önünde bulundurursak oldukça iyi karşılamıştı.

Ayaklarımın çekiştirilmesine itaat ederek yürümeye devam ettim.

Kalenin dış kapılarına ulaştığımızda, alkolün neden olduğu rahatlama, koridorların ne kadar sessiz olduğunu fark etmem için yeterince yanmıştı - yürüyüşümüz sırasında tek bir fae, insan veya Underhill'den bir yaratığa rastlamamıştık.

İzlerimde durdum. "Herkes nerede?"

"Dışarıda," diye yankılandı Kik'in sesi avluya açılan pencerelerden birinden. Sigella irkildi. "Kim o?"

"Kik ölümünden döndü. Söylemeyi unuttum."

"Artık imkânsız diye bir şey var mı?" diye mırıldandı. "Muhtemelen değil." Hızımı artırdım, ileri doğru koştum.

"Bunu görmelisin, ufaklık! Bu... şey, bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye bağırdı Kik.

Kale kapılarından koşarak çıkarken Sigella arkamdaydı. Kollarımı ovuşturarak gökyüzünde Kik ve Peggy'yi aradım. "Güneş tepemizde. Neden bu kadar soğuk?"

Bugün havayı serinletecek bir rüzgâr yoktu, ancak sıcaklık gün tepesinde değil, neredeyse akşam karanlığında olduğumuzu gösteriyordu. Başka bir şey daha vardı. Havayla ilgili bir şey.

Bana Underhill'deki Kayıp Çölü'nü hatırlatan bir kuruluk, her yönde yüz mil boyunca su bulunmayan dondurucu bir yer. Orayı bir kez geçmiştim ve soğanlı bir hohu bulmasaydım ölebilirdim.

Dudaklarımı yaladım, gün normalden daha soğukken bu kadar kuru hissetmelerine şaşırdım. "Bu doğal değil."

"Hayır," dedi Peggy yere indiklerinde Kik'in yanından karanlık bir sesle.

"Bunu bir de havadayken görmelisin, ufaklık. Su gitmiş. Her yerde." Kik inledi, "İçecek olmadan ne yapacağım? Ben susamış bir çocuğum. Yakında bayılırsam, susuzluktan olur. Kalp masajına ihtiyacım olacak Peggy. Bir an önce başlamalıyız."

Peggy başını salladı. "Ölüme bir kez meydan okudun, aşkım. İyi olacaksın."

Tökezlemeyi bıraktı ve dönüp ona baktı. "İlk kısmı tekrar söyle. 'Aşkım' kısmını." Sigella bana yetişirken,

"O şerefsiz," diye tısladı. Elini kalçasına vurdu. "Bunu o yaptı." Dikkatimi Peggy ve Kik'ten çektim.

"Andas?"

Bu bana Andas gibi gelmedi. Yani, bunu *neden* yapsın ki?

Hırladı. "Hayır, bu Keefe gibi hissettiriyor. Dünyamızdaki en değerli şeyin su olduğu hakkında bir şeyler söyledi. Eğer alınırsa ne kadar korkunç olur."

Bunu söylemişti ve o hiçbir şey düşünmemiş miydi? Yine de, az önce bir cesedin yanında çay fincanlarından alkol yudumlamıştık. Pek normal bir gün sayılmazdı.

Avluda toplanan yüzlerce fae'yi ilk kez fark ettim. Otuz adım ötede belirsiz bir şekilde pusuya yatmışlardı, yüzleri normal olmadığını hissettikleri değişikliklerden korkuyordu. Kuraklık Underhill ya da Dünya'da bilinmeyen bir şey değildi ama bu daha fazlasıydı. Çok ani ve yoğun ve esintide uğursuz bir esansın kokusunu alabiliyordum.

"Su yolları boş mu?" Kik ve Peggy'ye sordum. Doğanın her bir parçası, tıpkı fae yaratıkları gibi kendine özgü bir öze sahipti ve ben etrafta hiç su özü hissedemiyordum.

Peggy alttan alta "Görebildiğimiz nehir, dere, göl ve okyanus," dedi.

Eğer Keefe ölçek aleminden çalışıyorsa, o zaman hepimiz çok endişelenmeliyiz. O ve Orlaith gideli bir saatten az olmuştu.

Muhtemelen Ríchashaoir'lerinin ortaya çıkıp her şeyi açıklamasını bekleyen saray fae'lerini görmezden geldim. "Kik, Peggy, bunun İrlanda'ya özgü olup olmadığını görmemiz gerek. Alaska mahkemesini kontrol etmeliyiz."

Kik mürekkepli kuyruğunu salladı. "Tamamdır!" Bir toynağını yere vurdu ve bir geçit açıldı. Peggy'yle birlikte geçitten geçtiler, vücutları birbirine *değerek* Dünya'nın diğer tarafına, okyanusun nehirlerle ve girintilere doğru yoğun bir şekilde aktığı bir yere doğru kayboldular.

Durakladım ve İrlanda sarayına baktım. Toprakta yaşayan fae'lerin her şeyin onlar için açıklanmasına ihtiyaçları vardı. Sesimi yükselterek onlara seslendim, "İçeride kalın ve su dönene kadar yapmak zorunda olmadığınız hiçbir şeyi yapmayın. Hava soğuk olsa da, enerjinizi korumalısınız."

Dehşet dolu gözler bana doğru döndü.

"Neler oluyor Underhill?" diye bağırdı bir fae.

Underhill'in hanımı değil, sadece Underhill. Bir nefes verdim. Evet, ben bile unvan değişikliğinin kalıcı olabileceğini fark etmiştim.

"Bizi yok edecek büyük bir kötülük var," diye cevap verdim. "Onu durdurmaya gidiyorum."

Sözler çok resmi ve bana ait değil gibiydi - daha çok annemin söyleyebileceği bir şey gibi - ama bu onları daha az doğru yapmıyordu ve bir parçam bu fae'lerin farklı ve güçlü olduğuma inanmaları gerektiğini biliyordu.

Alaska sarayının kapısından içeri girdim ve Sigella da arkamdan içeri adım attı. Kik bizi sarayın ana avlusuna getirmişti ve ortalıkta kimsecikler yoktu.

Daha yoğun bir soğuk yüzüme keskin bir tokat gibi çarptı ve nefesimi çaldı. *Çok soğuk.*

Keefe'nin saldırısı İrlanda ile sınırlı kalmadı.

"Gümüş!" Cinth ikinci kattaki balkondan bana el salladı. Kallik, kapüşonlu Kahin cübbesiyle onun yanında duruyordu. "Herkes içeride, sıcakta."

"Onlara git," dedi Sigella ve sonra kolumu tuttu. "Silver, ölçek alemini hissedebiliyorum. Keefe'nin beni oraya kilitlediğine inanmıyorum."

Söylemediği başka şeyler de vardı. "Oraya gitmek istiyorsun." "Onu bulabilir ve bunu durdurabilirim."

"Peki ya sana burada ihtiyacım olursa? Keefe'ye saldırma planın üzerinde daha fazla düşünmemiz gerekmez mi?"

Gülümsemesi bir diş parıltısıydı, orada ve gitti. "Beni çağır, Underhill, geleceğim. Geri kalanına gelince... Planlamanın seni çok uzağa götürdüğünü sanmıyorum. Bu kelimeyi bildiğinden haberim yoktu."

Gerçek buydu. "Öğrenebileceğin kadarını öğren. Kendini tehlikeye atma."

Sigella geri adım attı ve ölçek alemine açılan bir açıklıktan içeri düştü. Onu takip etmeye çalıştım ama ayağım yere yapıştı. Keefe bunu nasıl başarıyordu? Ve *bana* karşı.

"Dikkatli ol." Sigella'ya fısıldadım.

Geçit kapandı ve Alaska sarayının soğuğu vücudumu sardı.

Giriş kapısının hemen ardındaki sıcaklığa şükrederek saraya doğru yürüdüm. Kallik beni salonda karşıladı. "Bu çok kötü, kardeşim."

"Biliyorum, bunun üzerinden bir gelecek görüyor musun? Etrafında? Bir şey mi?" En iyi dengeyi sağlamak için etkileşimleri ve durumları nasıl yönlendireceğimi hissedebilsem de, kız kardeşimin yol vizyonu kendi gücüne özgü idi. O benim gibi geleceği, geçmişini ya da bugünü denge açısından görmüyordu. O sadece ne olabileceğini ve ne olduğunu görmüyordu. Şimdi anlıyorum ki onun gücü dengeyi algılayamamasıyla sınırlıydı ve bana söylediği her şey bu sınırlamalar göz önünde bulundurularak doğru bir şekilde tartılmalıydı. Dengeye giden yol genellikle trajedi, acı ve ıstırap içeriyordu ki Kahin bunların kaçınılması gereken gelecekler olduğuna inanabilirdi.

Leylak rengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Gördüğüm şey, yolların durmuş olduğu. Hiçbir şey ya da hiç kimseyi göremiyorum. Bırakın sizin gibi diyarların ve güçlerin kaderini, dışarıdaki kuşların kaderini bile göremiyorum."

Kahin göremiyordu. Evet, eğer bunun arkasında Keefe varsa, gerçekten çok endişelenmeliyiz. "Bu ne anlama geliyor? Bu daha önce hiç başına geldi mi?"

Cevabın hayır olduğunu zaten hissedebiliyordum.

Sesini alçaltarak salonun temiz olup olmadığını kontrol etti. "Sanki dünyadaki herkesin ve her şeyin kaderi sona ermek üzere."

Bacaklarımın etrafındaki dengenin baskısı, çekişi ve çekimi tökezlememe neden oldu. "Bu... bu imkansız." Az önce Sigella ile bu kelime hakkında konuşmamış mıydım?

Kallik beni bir yan odaya çekti ve başlığını çıkardı.

Cinth, Ronan ve Faolan içeride şöminenin yanında bekliyorlardı.

"Su bu dünya için en önemli şeydir," dedi. "Çok az canlı, hiçbir insan ya da fae onu içmeden birkaç günden fazla yaşayamaz ama bunun daha derin sonuçları var. Isıyı Dünya'nın merkezinden kutuplardaki bize taşımak için su akıntılarına güveniyoruz. Kutuplara yakın herhangi bir ülke dondurucu soğuklara gömülecek, ekvatora yakın herhangi bir ülke ise kavurucu sıcaklarla karşı karşıya kalacaktır. Burada bulabildiğimiz buz ve karı eritebiliriz ama su olmazsa deniz canlıları da olmaz ve her zamanki kış besin kaynağımızdan yoksun kalırız."

"Ve ekvatordakilerin hiç suyu olmayacak." Ben de ekledim.

Keefe bir dahiydi. Onu öldürürdüm ama o bir dahiydi. Annem onu hapishane âlemine koyarak kazara ona güçlü bir ders vermişti. Ne de olsa hapishane aleminde tek bir su kaynağı vardı, tek bir yaşam kaynağı. O sadece bunu ölçeklendiriyor ve aynı fikri Dünya'ya uyguluyordu.

Ama bu seviyede oynayacak kadar nasıl güçlüydü?

Gaia'nın sesi zihnime fısıldadı. *Dengeye olan ihtiyacı en iyi sen anlamalısın.*

Denge. *Ben* dengeydim. *Keefe'nin de bir denge gücü olduğunu mu söylüyorsun?*

Sen dengesin. Sen Underhill'sin. Bu, olabilecekleri dengelemek için var. Gücünün yönü belirlenmeli.

Oh, güzel. Bana çok fazla net cevap vereceğinden endişeleniyordum.

Gaia'nın bu düşünceyi alma ihtimaline karşı gerildim ama daha fazla şifreli açıklama yapmadı. Bana söylediklerinden Keefe'nin aniden güç kazanmasının arkasında onun ve diğer büyük güçlerin olduğunu varsayabilirdim... ve belki Orlaith'teki ani değişikliklerin de.

Cinth, "İnsanlar telefonlarımı havaya uçuruyor," dedi. "Her rezerv, her nehir, hatta şişelenmiş su bile yok oldu. Sanki birkaç dakika içinde kurutulmuş gibi."

"İnsanlar bizi suçluyor elbette," dedi Faolan, yüzü gergin ve endişeyle kaplıydı. "Dünyanın yarısı modern bir buzul çağına gömüldüğünde ve geri kalanı bir fırına dönüştüğünde ne yapacaklar?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bu bizim hatamız. Ya da en azından bir fae'nin hatası. Onların hatası, bir kişinin eylemleri yüzünden bütün bir ırkı mahkûm etmek. *İki* kişinin. Orlaith de işin içinde."

Kallik omzumu kavradı. "Bu yoldan döneceğini umuyorum. Özür dilerim."

"Bana söyleyemez miydin?" Ona sordum.

"Yapabilirdim, evet, ama farklı bir şekilde gitme ihtimali vardı ve şimdi onun yolu benim için diğer herkesinki kadar görünmez. Babası da dahil."

Cinth ellerini kaldırdı. "Bekle, bekle, bekle. Yani Orlaith babasıyla birlikte suyu mu kontrol ediyor? Babası da kim? Ve Orlaith bunu sana nasıl yapabildi? O başından beri Gümüş Takımı'ndaydı."

Ben de öyle düşünmüştüm.

Omurgamı dikleştirmek için kendimi zorladım. "Keefe, Orlaith'in hapishane diyarından gelen babası. Orlaith onun emriyle beni bir tuzağa düşürdü. O bir düzenbaz ve Dengesizlik'in üçüncü uşağıydı ama görünüşe göre artık Dengesizlik'e bağlı değil."

Faolan alçak sesle ısıklık çaldı. "Hepimizi kandırdı."

"Onları durdurabilir misin?" Cinth sordu. "Hiçbir canlı su olmadan uzun süre yaşayamaz. Deniz yaşamı sürüler halinde ölüyor olacak."

İnsanlar da biz de çok geride kalmayacağız."

"Bilmiyorum." Ona baktığımda korku, panik ve endişe gördüm. Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı.

"Çocuklarımız ölecek. Hepimiz öleceğiz Silver," dedi Ronan sessizce. "Bize ne yapmamız gerektiğini söyle, biz de sana yardım edelim."

Ancak hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

Her biri bende olmayan bir cevap bekliyordu. Düzenbaz'ı doğrudan durdurmanın bir yolunu bulmalıydım ama o ölçekler âleminde güvenle saklanıyordu -benim için erişilmezdi- ve onu öldürmek Orlaith ile aramdaki her şeyin sona ermesini sağlayacaktı. Görünüşe göre, bir parçam hâlâ uzlaşma umudu taşıyordu.

Ayaklarımda yumuşak bir çekiş vardı ve oradaki denge gücüne odaklandım, benden ne yapmamı istediğini hissettim. Ya da daha spesifik olarak, *kimi* bulmamı istediğini.

Başımı kaldırdım.

"Bir fikri var," dedi kız kardeşim.

Andas'ın ölçek âlemine girmesine izin verilecek ve su eksikliği onun yaratıklarını da öldürecek. Eğer onu Keefe'yi durdurmaya ikna edebilirsem, o zaman bu işi çözebiliriz. Bana kızabilirdi ama onu savaşın sadece ikimiz arasında olması gerektiğine ikna etmeye çalışabilirdim. Bunun işe yarayıp yaramayacağını kimse tahmin edemezdi. Sadece toplantımızı görebiliyordum ve ötesindeki her şey dumanlı ve belirsizdi - durum kadar belirsiz ve ilgili tüm oyuncuların kararı kadar belirsiz.

Her zaman annemin her şeyi görebildiğini, sonsuz geleceğe bakabildiğini düşünmüştümdür. Belki de gerçekten böyle bir öngörüye sahipti, ama benim sahip olmadığım kesindi. Yıldızlar arasında net bir yol yoktu çünkü bu, yolu paylaşan tüm yaratıkların kararları konusunda net olmalarını gerektiriyordu. Şu anda sadece Keefe ne yapmak istediğinden emin görünüyordu ve geri kalanımız hâlâ vereceğimiz tepkiyi anlamaya çalışıyorduk. Oraya varana kadar, sadece bir sonraki seçim vardı, sonra bir sonraki.

"Sigella zaten Keefe'nin izini sürüyor ama ona yardım etmek için diğer âlemden ulaşamıyorum. Su kaynağımızı yalnızca Dengesizlik geri getirebilir. Onu bulmam gerekiyor."

Kallik önce hareket ederek beni kucakladı. Kulağıma fısıldarken kolları beni sımsıkı sarmıştı: "*Sana* güveniyoruz."

Şimdi gör, kardeşim. Denge, hepimiz için onun yol göstericiliğini takip et." Geri çekildim. "Bana güveniyor musun?"

Neden herkes bana güveniyordu? Sadece bir andan diğerine hayatta kalıyordum ve hayatım sonuna kadar böyle olacağından emin olduğum kadar uzun süredir bu şekilde devam ediyordu.

Hüzünlü de olsa gülümsedi. "Sana her zaman güvendim Silver."

Kallik beni alnımdan öptü ve bana eskisinden daha fazla güç verdi.

Cinth beni bağrına basan bir sarılmayla kavradı. "Tanrıça yolculuğunu hızlandırsın, Silver. Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa..."

"Bir şey var," dedim ona. Kız kardeşime göre, âlemler her an sona erebilirdi. Kız kardeşimi, Cinth'i ya da bu odadaki hiç *kimseyi* bir daha göremeyebilirdim. Asla korku göstermemeyi öğrenmişim ve şimdi de buna başlamayacaktım.

Tüm fae'lerin isteksiz kraliçesi beni kol mesafesinde tuttu. "Ne istersen, Underhill."

"Bana biraz pancar gıdıklaması ayır."

Gülümsemesi titredi ve gözlerinde yaşlar birikti. "Sence burada olup senin için pişirir miyim?" Omuz silktim. "Bilmiyorum, ama eğer bundan sağ çıkarsak, o zaman o hamur işlerinden bir tane istiyorum."

Yüzü düştü. "Hayatta kalacağımızı bilmiyorsun."

Ondan tarafa döndüm ve içimden gelen ses aslında bana ait değildi. "Yol seçildi. Şimdi o yolda yalnız yürümeliyim."

Tek başına.

Kik olmadan, Peggy ya da Sigella olmadan. Kız kardeşim olmadan. Andas uşaklarının yardımından vazgeçerse, belki ben de yardımcılarımın yardımından yoksun kalmak zorunda kalabilirdim.

Gözlerimi kapattım ve Andas'la olan bağlantımı hissettim. Onu bulmak nefes almak kadar kolaydı. Bir portal açtım ve içeri adım attım.

Karanlık.

Bir elimi kaldırdım ve gücümü küçük bir aleve dönüştürdüm. "Andas, seninle konuşmam gerek."

Buranın neresi olduğundan emin olmasam da onu burada hissedebiliyordum; bir mağaraydı ama nagaların Dünya'daki yuvalarını yaptıkları mağara değildi. Burası nemliydi ve mahkemelerdeki havanın kuruluşunun ardından nem ağgözlülükle tenime işliyordu.

Dengesizlik cevap vermedi.

Yavaşça karanlığa doğru ilerledim. Sanki göğsümün içinde bir pusula varmış gibi, doğruca onun karanlıkta tündediği yere doğru yürüdüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırladı. "Dışında Fae'leri kurtarıyor olman gerekmiyor mu?"

Kaşlarımı çattım ve küçük alevimi duvardaki bir nişin içine yerleştirdim. "İsterdim ama ölçek alemine ulaşamıyorum.

Düzenbazın orayı kapattı. Ama seni içeri alırdı. Muhtemelen bunca zamandır içeri girmeyi başarmışsındır."

Andas cevap vermedi.

"Bu yüzden buradayım." Devam ettim. "Ben... uşasını durduracak mısın? Dünya'da kaosu serbest bıraktı ve kesinlikle aynısını Underhill'e de yapıyor. Milyonlarca insan susuzluktan ölecek, sadece Fae'ler değil, insanlar da. Senin ve benim halkım."

Andas'ın yüzüne düşen gölgeler ifadesini okumayı zorlaştırıyordu. "Peki onu durdurmam için bana ne verirsin?" Hayır diye cevap vermemişti. Bu hiç yoktan iyiydi. "Ne istiyorsun?"

"Gücüm geri geldi." Bir eliyle yüzümü kavradı. "Gücümü bana geri ver, Denge."

Ona bağlanmanın güçlerimizi nasıl eşitlediğini hissetmiştim. Kaderimizde sınırlı miktarda büyü için savaşmak olması mantıklıydı. O daha fazlasına sahipken, diyalara hükmediyordu. Bende daha fazlası olduğunda, diyaları ben yönetiyordum. Bu basitti, en azından benim için. Ve bu sefer, güç takası makuldü. "Keefe'yi durdurursan ve savaşımızda suyun bir daha asla bu şekilde kullanılmayacağına söz verersen, bağlandığımızda kazandığım tüm gücü sana geri veririm."

Eli yüzümü ona doğru çekti. "Yemin et."

Dudaklarımız o kadar yakındı ki, sadece konuşurken bile birbirlerine değiyorlardı. "Yemin ederim."

Nefesini verdi ve nefesinin sıcaklığı benden bir inilti çıkardı. "Değerli bir şey üzerine. Sevdiğin birine mi? Belki kız kardeşin?"

Sözleri üzerime çöktü ve artan arzumu yatıştırdı. Sevdiğim insanlarla kumar oynamazdım. "Hayır. Sözlerimi kabul et ya da etme. Yemin ederim ki Keefe'yi durdurur ve diyaları bu kuraklıktan kurtarırsan, bağlanmamızdan önce sahip olduğun gücü sana geri vereceğim. Ya da geri alabilirsin, bunun nasıl olacağını bilmiyorum."

İçimizden birinin çok yakında daha güçlü olmak için teraziyi değiştireceğini biliyordum.

Andas beni öne doğru çekti, böylece dudaklarımız birbirine sıkıca yapıştı, dili sanki beni tadıyormuş gibi ağzıma girdi. Ben de ona karşılık verdim. Duman ve buz, şimdi tadı bağlanmamızdan öncekinden farklıydı.

Öpüşme başlar başlamaz öpüşmeyi kesti ve ayağa kalktı. "Gücümden vazgeçtiğine pişman olacaksın, Underhill."

Sesi bana kızgın geliyordu ve ben de yere çömelmiş oturdığım yerden ona baktım. "Hiçbir şeyden pişman değilim, Andas. Senden bile. Eğer bu anlaşmayı yapmazsam, pişmanlık da dahil olmak üzere hiçbir şey hissedecek kimse hayatta kalmayacak. Uşasını iyi bir iş çıkardığı için tebrik edebilirsiniz."

Gözleri irileşmişti ama yüz ifadesini düzeltti. Daha önce söylediklerimi düşünmüş müydü? Birlikte bir geleceği paylaşabileceğimize dair bir kumar oynamaya hazırdım. Birlikte eşi benzeri görülmemiş, belki de imkânsız bir gelecek. Bu kumarı benimle oynamayı düşünmüş müydü?

Kurşuni bir vuruş için birbirimizin bakışlarını tuttuk. "O zaman ölçek alemine gidecek misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir süredir ona erişemiyorum." Kaşlarımı çattım. "Keefe seni de mi kilitledi?"

"Önce onun sizin tarafınızda olduğuna inanmanız için bir hile olarak. Yine de bunun gerçekten bir oyun olup olmadığını merak ediyorum." "Ne-"

Andas bir geçitten geçti ve gitti.

"-Ne demek istiyorsun?" Sözümlü yarıda kestim ve portalından gelen sülfürü elimle sallayarak uzaklaştırdım.

Hâlâ çömelmiş halde, dünyanın geri kalanı kuraklıktan ölürken ellerimin aşağıya kayarak nemle ıslanmış kayaya bastırmasına izin verdim. Elbette Keefe, aralarında bir şey olsa bile Dengesiz'i susuz bırakmazdı.

Bir sefaleti diğeriyle takas edip etmediğimi merak ederek iç çektim. Andas Keefe'yi durduracaktı ve sonra... sonra başladığım yere geri dönecektim - Andas'tan çok daha güçsüz olacaktım. Ama en azından ben tüm bunları çözerken sevdiklerim güvende ve hayatta olacaktı.

Andas'ın Keefe'yi bulup onu durdurması ne kadar sürerdi? Ölçekler âlemine benden daha fazla gidemeyeceğini söylemişti ama Sigella, Kik ve Peggy'yi yanıma çağırabildiğim gibi onun da kalan uşaklarını yanıma çağırabileceğini varsaymışım.

Islak kayadan içime bir sıcaklık aktı; belki de Gaia'nın kendisinden gelen bir rahatlık. Beni herhangi bir yöne doğru çekitirmiyordu, dengenin hareket etmemi istediğine dair bir belirti yoktu, bu da beni hareketsiz tutuyordu. Bu nadir görülen bir şeydi ve beni rahatlatı.

tek seçenektir.

Ortaya çıkan karanlık ne olursa olsun, doğması gerekecekti.

Geride bıraktıklarımı kontrol etmek için küçük bir portal açtım, Cinth'in sarayın etrafında yüzdürdüğü sinir bozucu görünümlü küreler gibi. Belki de kuraklık çoktan tersine dönmüştü. Kik ve Peggy, Kallik ve Faolan'la birlikte Alaska sarayının içindeydi. Kükreyen bir ateşin yanında battaniyelere sarınmışlardı.

Kutuplardaki sıcaklık hızla düşüyordu.

"Onun kışını iyi ve sert bir şekilde tekmeleyecek. Çok sert." Kik titreyerek başını salladı. "Umarım yakında," dedi Faolan, Kallik'i daha yakına çekerek.

Peggy bir battaniyeye sarınmış, kanatları kıvrılmış ve burnu dinlenmiş bir halde yerde yatıyordu. Zor nefes alıyordu, bu da dramatik tökezlemelerine rağmen susuzluğun onu Kik'ten bile daha kötü etkilediğini gösteriyordu. "Underhill bizi kurtaracak."

Küçük portalı kapattım ve Sigella'yı görmek için ölçek alemine bir portal açmaya çalıştım. Bu işe yaramayınca, halkımı kontrol etmek için bir tane daha açtım. Yeralındaki yuvalarında kıpırdamadan durmalarına rağmen kuraklıktan en az etkilenen naga gibi görünüyordlardı. Yaşlı adam doğal olmayan soğuğa karşı sımsıkı kıvrılmıştı. İrlanda ve Alaska mahkemeleri...

Herkes perişan haldeydi. Bazıları zaten susuzluktan hastaydı.

Hareketsiz ve uyuşuk yatan çocukları görünce göğsüm sıkıştı. Andas Keefe'yi durduracaktı. Durdurmak zorundaydı. Gücünü geri almaktan başka bir şey için olmasa bile.

Ancak nehirleri kontrol ettiğimde yeniden doldurulmadıklarını gördüm.

Peki ya benim evim ne olacak?

Bir geçit açtım ve Yaşlı Adam'ın mağarasından çok uzak olmayan Underhill'e adım attım. Dünya'nın kutuplarına yakın yerlerin aksine, burada sıcaklık sanki ejderhanın ağzından çıkan alevlerin içine girmişim gibi beni çarptı.

Tökezleyerek uzaklaştım, gözlerim kızgın güneşe karşı kısılmıştı. Sonra, mor denize doğru ilerledim, ama... orada hiçbir şey yoktu. Su yoktu. Kalbim sıkışarak, uçsuz bucaksız ve tehlikeli bir okyanusun dibinde durdum. Burada yaşamış olan yaratıkların çoğunun Dünya'ya ulaşmış olmasına sevinmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu, yoksa çürüyen bedenleri şimdi etrafımı saracaktı.

Ama...

Onların Dünya'da öldüğünü hissedebiliyordum. Acıları ve ıstırapları beni pençeledi ve panik ve deliliğe sürüklenmemek için çabucak kestim. Titreyen bir elimle ağzımı kapattım. Rawmouth'lar, Kraken'ler, Dünya'nın su yaratıkları. *Milyonlarca* yaratık bu şekilde ölecekti. Onların kaybını hissedecektim. Sonrasında, içimde bir boşluk olacaktı ve kendimi portala getirip böylesine korkunç bir manzarayı görmeyi ve hissetmeyi başaramayacaktım. Diyarlar yaşam döngüsündeki önemli rollerinden mahrum bırakıldığında bu gelecek için ne anlama gelirdi?

Peki Andas neden Keefe'nin Underhill'i bu şekilde yok etmesine izin verdi? Anlamıyordum ama kurtarabildiklerimi kurtarmalıydım.

Gözlerimi gölgeleyerek olduğum yerde döndüm. Daha iyi bir şey bulma umudu olmadan, Tepenin Altının farklı bölgelerine geçit açtım. Bulut Ormanı. Umutsuz Nehir. Derin orman. Bazı yerler soğuk, bazıları kavurucu sıcak olsa da her yer sanki yıllardır sudan mahrum kalmış gibi kuruydu.

Bir el koluma yapıştı ve beni bir geçitten geçirip karanlık mağaraya geri çekti. Buluşmamızın tekrarlanan konumu beni şaşırtmıştı çünkü Andas sürekli sıçrayıp duruyordu. Bunu hem aramızdaki bağ sayesinde hissetmiş hem de ilk elden deneyimlemiştim. Genelde aynı yere iki kez gitmezdi.

"Onu durdurdun mu?" Karanlıkta Andas'la yüzleştim, beni sabit tutarken elleri belime doğru kayıyordu. Her şeye rağmen tüm varlığım onun dokunuşunu ve sevgisini arzuluyordu. "Su neden geri gelmedi?"

Andas tutuşunu sıkılaştırdı. "Ona ulaşamıyorum. Artık bana bağlı değil Silver. Bunun olduğunu hissetmiştim ama onu hâlâ gücümün altına çekebileceğimi umuyordum."

Keefe'nin ölçek âlemine gitmeden önceki düşünceli sözleri netlik kazandı ve Andas'ın kollarını tuttum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl bu kadar çok güce sahip olabilir?"

"Orlaith'in sana ihanet ettiği gibi, Trickster da bana ihanet etti. Bizi bağlama kararının bazı sonuçları oldu." Andas sözlerindeki suçlamaya rağmen gitmeme izin vermedi. Belki de karanlıkta, beni göremediğinde, beni tutma arzusuna boyun eğmek daha kolaydı.

Alnımı göğsüne bastırdım ve teoriyi düşündüm. "İçindeki yarığı iyileştirdiğimde hileci ve hain bu role itildi." Bu sözleri söylerken kalbim sıkıştı çünkü doğrudular. Gaia'nın bahsettiği şey buydu.

"Ve beklediğim gibi, neye dönüşebileceğimiz konusunda yanılmışsın," diye yanıtladı Andas. "Birlikte var olmamızın bir yolu yok. Büyük güçler ittifakımıza izin vermeyecektir. Bize gönderdikleri mesajı görüyor musun?"

Kısmen haklıydı. Keefe ve Orlaith'in yaptıklarına kıyasla Dengesizlik birdenbire kötünün iyisi gibi görünmeye başlamıştı. Andas'la beni bir araya getirmeye çalışmıştım ve şimdi herkes bizi durdurma gücü verilmiş bir düzenbaz yüzünden ölümcül bir tehlike altındaydı, üstelik tanrıçalar ve tanrılar tarafından. "O halde tek bir seçeneğimiz var. Keefe'yi birlikte durdurmanın bir yolunu bulmalıyız. Bağa gelince... Ondan henüz vazgeçmeye niyetim yok."

"Keefe bir sonraki hamlesini yaptığında sevdiğin herkesi kurtarmak için bile mi?" Andas'ın ses tonu alaycıydı. Ama kravatımızdan vazgeçip vazgeçemeyeceğimi bilmiyordum, herkes için bile. Peki bu *benim* hakkımda ne söylüyordu?

Ağız kulağımanın kenarına düştü ve dudaklarıyla kulağımanı sıyırdı. "Eğer sana yardım edersem bana gücümü geri vereceksin.

düzenbazı ve haini durdurun. Anlaşma değişmedi."

"Duruma göre değişir. Benden istediğin tek şey bu mu?" Lugh'un sol taşığı, ona gerçekten bunu mu sormuştum? Tüm haysiyetimi kaybetmiş miydim? Andas haklıysa, aramızda kurduğum bu bağı sürdürmek milyarlarca insanı öldürebilirdi. Bunu ne kadar ileri götürmek istiyordum?

Söyleyemedim.

Söyleyebileceğim tek şey, bir sonraki cevabının, kelimeler yalan olsa bile, olması gerekenden çok daha fazla acı verdiğiidir. "Senden tek istediğim bu," dedi Dengesizlik, soğuk ve hareketsiz.

C H A P T E R 1 2

"K Kendine bunu söylemeye devam et," diye fısıldadım. "Böyle düşünmek istiyorsun ama çok daha fazlasını istiyorsun. Çok daha fazlasına ihtiyacın var." Tıpkı benim yaptığım gibi.

Dengesizlik bir heykel gibiydi. Hâlâ belimi kavıyordu ve ben de gömleğini ellerimle kavradım.

"Kimse bize neye sahip olup olamayacağımızı söyleyemez." Gaia sihrini kullanarak her an kıcıma tekmeyi basabileceksen cesurca bir ifadeydi ama kelimeler ağızından çıkmıştı ve onları geri almak için hiçbir isteğim yoktu.

Andas'ın parmakları kıpırdadı ve aramızdaki bağ sayesinde bana dokunmayı ve bana inanmayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. Aynı zamanda onun çelik gibi kararlılığını da hissedebiliyordum ki bu onu oluşturan her iki adamın da övünç kaynağıydı.

"Beni karar vermeye zorlayacaksın, değil mi?" dedi kabaca. Andas bileklerimi tuttu ve ellerimi gömleğinden ve vücudundan çekti. Onları yanlarımda tuttu. "Beni seni öldürmeye zorlayacaksın."

"Beni öldürmeyeceksin," dedim sakince.

"Başka seçeneğim yok," diye kükredi. "Eğer yapmazsam geriye hiçbir şey kalmayacak. Biz de diyarlardaki diğer herkes gibi birer piyonuz Silver. Sen de benim gibi kaderimizi kabullenmelisin."

Ama artık onun içini görebiliyordum. Onun özüne erişebiliyordum. "Kaderimizi kabullenmedin. Sen de benim gibi umut ediyorsun." "Bir aptalın umudu."

"O zaman başka türlü olmaya zorlanana kadar aptal olacağız." Bir elimi serbest bıraktım ve yüzüne doğru kaldırdım. Denge beni çekiştirmiyordu ve Andas'ta da bir sakinlik hissedebiliyordum. "Şu anda bizimkinden başka yürünecek bir yol yok. Sen de bunu hissetmelisin. Benimle birlikte yürünecek misin?"

Keefe hakkında yapılması gereken her ne ise bu anda gerçekleşmeyecekti ve bunu başka birine açıklamam gerekirken, Unbalance sözlerimi gözünü kırpmadan kabul etti. Gücü zıttı ama birçok yönden aynıydı.

Çenesi elimin altında sıkıştı. "Eğer bu yolda yürürsem, yürümek için asla güç bulamam."

"Bu hediyezi ziyan mı edeceksin?" Ben de cevap verdim. Bize bir sükûnet veriliyordu ve ben bundan yararlanmak istiyordum. "Neden bize bu zamanı şimdi veriyorlar, krallıklar yok olmaya yüz tutmuşken?" diye hırladı.

Dudaklarını inceledim. "Çünkü bizden talep edilenler asla bitmeyecek. Her zaman ölen yaratıklar ya da patlak veren savaşlar olacak. Eğer bize ait olan çalınmış anları almazsak, o zaman bir şansız hak etmiyoruz demektir. Bu bizim sınavımız. İkimiz için de başarısız olacak mısınız?"

Çene çizgisini öptüm ve sertleşti. Ağzına yaklaşarak öptüm ve inledi. "Benimle bu yolda yürü, Andas. Neden nereye gittiğini görmüyorsun? Dünyanın olası yok oluşundan bizim yok oluşumuzdan daha fazla nasıl korkabilirsin?"

Saçlarımı kavradı ve beni uzaklaştırdı. Reddedilişinin kesinliği karşısında ezildiğimi hissetmek için sadece bir saniyem vardı ki, "Bizim ölümümüzden başka bir şeyden korkmuyorum. Ona güç vermekten korkuyorum. Ölümümüzü hızlandırmaktan korkuyorum. Şimdi umut etmekten ve sunduğun her şeyi kabul etmekten korkuyorum, seni sadece uzaktan görebilsem bile beni yıllarca arkadaşlığından mahrum bırakabilir."

Sırıttım. "Bir saniye bile mutlu olmaktansa uzun süre mutsuz olmayı tercih edersin."

Andas'ın boğazı düğümlendi. "Tercih edeceğim şeylerin uzun bir listesi var. Bu listenin en başında, bu yüklerin hiçbirine sahip olmayan iki ortalama fae, hatta aptal insan olmamız geliyor."

Saçlarımdaki tutuşu gevşedi ve ikimiz de zor nefes alıyorduk.

"Peki ya iki sıradan fae olsaydık, bir mağarada birlikte olsaydık, zamanımızla ilgili hiçbir talep olmasaydı?" Zorlukla söyledim. "O zaman ne yapardın?"

Andas yavaşça gülümsedi. "Biz sıradan iki fae değiliz, Dengem." Onun karanlık özü mağaranın içine sızdı ve benim gümüş özüm de ona uyacak şekilde dışarı aktı. Andas büyülerimize baktı, sonra bana döndü.

"Eğer bundan dönmeyi planlıyorsan, Andas, o zaman dön. Lütfen benimle oyun oynama." Dişlerimi sıktım ve uzaklaşmaya çalıştım.

Tuniğimi kavradı ve beni geri sürükledi. "Ama ben de sana tam olarak bunu yapmayı planlıyorum Silver. Ve sonunda iki

sıradan fae olmadığımız için çok mutlu olacaksın."

İlk kimin hareket ettiğinden emin değildim.

Ağızlarımız buluştuğunda nefesim kesildi, dişler, dil, dudaklar ve hepsi. Bunu daha önce hiç yapmamıştık. Sonuçlarını lanetlemeyi ve sorumluluklarımızı bir kenara bırakıp sadece *öpüşmeyi* hiç seçmemiştik. Bedenim çok uzun zamandır reddedilmişti. Çok uzun zamandır.

Aynı anda hem onun gömleğini hem de kendi tuniğini

yırttım. "Yavaşla," diye homurdandı.

Dengesizlik *bana* yavaşlamamı söylüyordu. Nefes nefese kaldım, "Yapamam."

Çaresizdim ve bu noktada bunu kimin bildiği umurumda değildi. Gözlerinin içine baktım... ve onun da zar zor dayandığını fark ettim.

"Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda," diye tısladı. "Burada paylaştığımız şey, acı sonuma kadar kendime işkence edeceğim bir rüya.

Bu mükemmel olacak."

Kalçalarımı birbirine bastırdım. "Mükemmel ne kadar sürer?"

Andas sıırttı. "İstedüğinden daha uzun. Ama yanmana izin veremem." Saçımı tuttu ve boynumu büktü. "Başka tarafa bakma.

Görmek istiyorum."

Koyu yeşil ve kehribar rengi bakışlarına baktım ve bir parmağını yeleğimden aşağı sürükleyip büyüsiyle düzgünce keserken kıpırdamadım. Sırada pantolonum vardı.

Dengesizlik boştaki eliyle yeleğimin iki yanını çekti ve sonra bakışlarını benimkilerden ayırdı. Çıplak göğsüme bakarken hiç bu kadar ciddi görünmemişti ve meme uçlarını bakışlarının yoğunluğu altında daha da gerildi.

Göğüslerimden birini avuçlarken koyu renk gözleri tekrar benimkilere kaydı.

Dudaklarımdan bir nefes düştü ve sıırttı, meme uçlarını daire içine almak ve sıkmak için özünü çekti. Sarsıldım, gözlerim büyüdü.

"Evet," diye nefes aldı. "Sana yapılacak her şeyi görüyorsun."

"Ve sana yapacağım her şeyi," diye cevap verdim. Gözlemlemek ve öğrenmek benim gücümdü, değil mi?

Göğüslerimle oynadığı sihir içimde bir ateş yakmıştı ama Andas saçlarını tutmaya devam etti ve derilerimin iki yanını ayırırken yine gözlerimin içine baktı. Kumaş kalçalarımdan ve kıkımdan düştü, hâlâ bacaklarıma yapıştıyordu ve bu bir şekilde beni onun önünde çıplak olduğumdan daha yüzüstü hissettirdi.

Elini bacaklarımdan arasına indirmesini ya da parmaklarını içime sokmasını bekliyordum ama Andas beni ıslak kayaya bastırıp ve dizini kalçalarımdan arasına soktu. Sürtünme anında oldu ve nefes almayı bıraktım.

"Underhill'in bana sürtünmesini görmek istiyorum," diye fısıldadı, irkilmiş tepkimi yalayıp yutarak. "Bana gerçekte nasıl bir hayvan olduğunu göster."

Vücudumun verdiği tepkileri ondan saklamak mümkün değildi. "Mükemmelden anladığın bu mu?" Başını salladı. "Ne de olsa ben hâlâ Dengesiz'im. Beni hâlâ arzuluyor musun?"

Andas beni korkutmak istiyorsa, bana hayvan dememeliydi. Çünkü gerçekten de o saray fae'lerinden birinden çok daha fazla hayvana benziyordum.

Kalçalarımı oynattım, gözlerinin parlamasıyla ödüllendirildim.

Anne ol. Anında hissettim. En iyi hissettirecek kesin hareketi hissedebiliyordum. Bu kez daire çizdim ve içgüdülerim daha sıcak bir zevkle ödüllendirildi. "*İçgüdülerim* dışında her şeyden vazgeçtim, Dengesizim."

"Söyle bana," dedi, ben kalçasına doğru hareket ederken bile sesi alçak ve hararetliydi. "İçgüdülerin ne diyor?" Sözcüklerim iniltilimin içinde büküldü. "İnsan biraz acı çekebilirse elde edilecek pek çok ödül olduğunu." Andas diğer eliyle kıkımını sıktı ve ona doğru dönmeme yardım etti. "Bu acı çekmek mi?"

Başımı salladım.

"Aç gözlerini. Bana bak."

Dinledim ve gözlerindeki yeşiller ve amberler artık Cormac ve Aaden anlamına gelmiyordu. Onlar artık tek bir kişiydi. Onlar Andas'tı ve ben *onu* istiyordum.

Bakışlarının gücü rahatsız ediciydi. Sallanmam sarsıntılı bir hal aldı.

"Korktun mu, küçük Underhill?" diye hırladı.

Sözlerindeki alaycı tavır ikna edici değildi ama meydan okuma yine de oradaydı. Umursamak için çok ileri gitmiştim. Andas haklıydı, belki de bu yakınlığa sadece bir kez izin verilecekti. Ben de sonuma kadar bu mükemmel rüyayla kendime işkence edecektim.

Hiçbir şey saklamıyordum.

Omuzlarını kavrayarak ona doğru hareket ettim ve diğer elimle saçlarını kavradım. Bizi burun buruna getirdim, bakışlarımız kilitlendi ve tutuştu.

Altımdaki kayanın soğuğu ve ıslaklığı, zevk bedenimi ve zihnimi sıkarken unutuldu. *Sonunda.*

"Sonunda," diye yineledi, sesi titreyerek. "İçime düş Silver. Seni yakaladım."

Ve bunu biliyordum. Bir parçam bunu hep biliyordu. Bu başkaları için bir fark yaratmayabilirdi ama benim için önemliydi. Onun için de. Olduğumuz şey bizi tekrar birbirimizden ayırabilirdi ama bu asla kendi seçimimiz olmayacaktı.

Ne kadar denesem de, zevk beni yüzeyin altına sürüklerken Andas'ın gözlerine odaklanamıyordum. Beni kayanın üzerine çıkarıp saçlarını serbest bıraktığında bile, parmaklarını bacaklarımdan arasından geçirip kıvrım kıvrım yaptığında bile içime bir

İçimde. Sürttüğü her neyse, o batık yerde bana çarpan ateş dalgalarını sadece güçlendirdi. Sözsüz cesaretlendirmeler duydum. Bir doruk noktası yeni bir dalgalanmaya çarptığında çığlığını duydum. Yüzeye çıkmayı başardım ve çılgınca bir nefes aldım, ancak bunu yaparken kendi nefesimde boğulmak için tekrar aşağı itildim.

"Hepsini istiyorum," diye hırladı Andas.

Ve sonra ağzı eliyle birleştirdi. Ama parmakları durmamıştı ve büyüsü de durmamıştı. Dili. Ağzı.

Bu sefer fısıltıyla cesaretlendirme yoktu. Vücudum şimşek gibi kaskatı kesilmişti ama yine de teklif ettiği her şeyi istiyordum. Hayvanı istemişti. İşte karşımdaydı. Bu sefer bir zevkin ölümü ve diğerinin yükselişinin çarpışması boyunca çığlık attım.

Yavaş yalamaları ve zeki parmaklarının nabız atışlarıyla benden az önce olan her ne haltsa sonuncusunu da çıkarana kadar çığlık attım. Yarattığımız ve paylaştığımız şeyin büyüklüğünden şakaklarımdan yaşlar süzüldü.

Ve daha fazlasını istedim. Her zaman daha fazlasını.

Bacaklarımın arasından kalktı ve beni dik tutarak kayanın üzerine tünedi, bizi aynı hizaya getirdi. Kıyafetlerimi üzerimden çıkarmak için zaman ayırmıştı. Ben de onunkini çıkardım, sonra güzelliğini özümsemek için bir an durdum ve uzunluğunu kavrayıp ikimizin de istediği yere yönlendirdim.

"Silver," dedi giriş kapımda durakladığında, gırtlaktan gelen sesi içimi titretti. "Geri dönüş yok."

Ben de hissettim. Kaderimizi mühürlediğimizi hissettim. Varlığımın geri kalanı boyunca bu anıdan ya pişmanlık duyacak ya da sevinecektim.

Vücudum sakinlikten ağırlaşmıştı. Zihnim de öyle. İçimde daha önce hiç yaşamadığım bir huzur vardı. Hiçbir zaman. İçimde, yok etmek ya da yok edilmek üzere tasarlandığım bu varlığa karşı hissettiklerimden başka bir şey yoktu. Bu fae'yi sevmem gerekiyordu.

Beni sevmesi gerekiyordu.

Bize bahşedilen her mutluluk, nadirliği ve zaman zaman katlandığımız acılar için minnetle karşılanırdı.

Omuzlarını hafifçe kaldırdım ve boyuna doğru eğildim. Yumuşak iç çekişimle gözleri büyüdü. Kalçalarımla ona uyum sağlamaya çalışırken nefesi kesildi.

"O halde seçimini yaptın," diye boğuldu.

Bir kez başımı salladım, sonra siki içimdeki bir bariyere bastırınca durakladım. Aynı ateş o zaman *onun* içinde de patladı. "Ve sen de kendininkini yaptın," diye alay ettim.

Dengesizlik homurdandı, içime pompalarken kalçalarımı kavradı. Bir kez. *Sertçe*.

Hafif bir acıyla nefes nefese kaldım ve kollarını sıkıca kavradım.

Tısladı, "Yaptım ve ikimiz de bunun sonunun kıyamet ve umutsuzluk olduğunu biliyoruz. Beni ölüme terk etmeliydin Silver." Başını göğsüme yasladı. "Neden beni ölüme terk etmedin?"

C H A P T E R 13

I Andas bana karşı, *içimde* hareket ederken düşünemiyordum. Söyleyebileceğim diğer şeyler, hislerin saldırısı altında kaybolup gitmişti.

Bu zevkten öte bir şeydi, bu bir bağ, tarih ve acıydı ve onu içime çekerken, teninin tadına bakarken, sanki açlıktan ölüyormuşum ve o benim son yemeğimmiş gibi ağzıyla ziyafet çekerken aramızdaki bağın sıkılaştığını hissettim.

Tereddüt yok. Pişmanlık yok. Olmam gereken yer burasıydı - Andas'la, ten tene, kalplerimiz sanki onlar da bedenlerimiz gibi birbirine değecekmiş gibi çılgınca atıyordu. Vahşiydik, vahşiydik ve bu işte birlikteydik. Bu anda bir daha asla özgür olamayacağımız kadar özgürdük.

Andas her seferinde daha sert bir şekilde tekrar tekrar içime girdi. Bunda nazik, yumuşak ve yavaş bir şey yoktu. İkimizin de göremediği ya da tanımlayamadığı bir zirvenin peşindeydik. Ve ben bunun her saniyesini seviyordum. Bu benim yolumdu-Andas, yolun her adımında doğru yürüdüğüm kaderdi. Kim olduğumuzu düşününce bedenlerimizin bir arada olmasının doğruluğu çok tuhaftı ama kaderimizde birlikte olmak olduğunu sorgulamıyordum. Artık sorgulamıyordum. Ben seçimimi yapmıştım, o da öyle, iyi ya da kötü. Bu bokun içinde beraberdik.

Yaklaşan doruk noktasının girdapları beni onun itişlerine ayak uydurmaya zorladı, ama bana kazandırdığı tek şey bir homurtu ve tüm vücudumu sıkan kıcıma bir tokat oldu. Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Başımı geriye doğru eğip soğuk ve nemli kayaya yasladım.

"Tatlı tanrıça," ritmi duraksarken kelimeler ağzından döküldü. Vücudum onunkini sağarken nefesi kesildi, o tek şaplakla dalgalar halinde gerildi.

"Evet mi?" Kelimeyi mırıldandım.

Gülüşü beni hazırlıksız yakaladı ve sonra tekrar hızlandı ve bir kez daha tırmanıyorduk. Üçüncü doruk noktası ilk ikisinden daha güçlüydü - yoksa üç müydü? Büyüsü, elleri, ağzı ve sikiyle birlikte tüm bedenimden taleplerde bulunuyordu. Duygular içinde boğuluyor, başka hiçbir şey düşünemiyordum. Mutluluk dalgaları içimde yuvarlanıyor, vücudumun her yerine dokunuyor ve kükreyerek sertçe boşalırken vücudu benimkiyle birleşiyordu, benim kadar çözülmişti.

Ona uydum, içimdeki baraj patlarken adını haykırdım, sanki dikişlerimden ayrılmışmışım ve beni bir arada tutan sadece çok az iplik varmış gibi - hepsi de ona bağlıydı. Nefesimi tutmaya çalışırken vücudumu ürpertiler sardı, yavaşça yüksekte düştüm, terden sırlıslık olmuştum ve birbirine karışmış bedenlerimizi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Alnımız birbirine değdi, kollarım omuzlarında gevşekti, bacaklarım kalçalarına sarılmıştı. Elleri kalçalarımın kabarıklığına dayandığı yerde titriyordu, beni sıkıca tuttuğu için altlarındaki deri yumuşaktı.

Mağaranın ışığı loştu ama yeterince görebiliyordum; yanaklarındaki ter izlerini, kollarımda şimdiden beliren morlukları. Dudaklarımı yaladım, kanın tadını aldım.

Bu bölümden sonra ne oldu? İlişkimizin bir şablonu yoktu, bu yüzden nasıl ilerleyeceğimize dair hiçbir yönlendirme yoktu. Kik'in Peggy'ye yaptığı gibi beni takip edeceğinden şüpheliydim. Faolan'ın Kallik'e yaptığı gibi liderliği ele almama izin vereceğinden de şüpheliydim. Reddedilemez bir şeyi paylaşmıştık. Ama gerisini nasıl halledecektik? Mümkün kıldığım onca imkânsız şey arasında bu gerçekten imkânsız görünüyordu.

Yine de, zor işlerden asla kaçmadım. "Andas?" Sesli bir

şekilde yutkundum. "Ne?"

"Şimdi ne yapacağız?"

Bir kahkaha attı. "Biliyorsam ne olayım."

Bu... beklenmedik bir şeydi.

Geri çekildi, siki benden kaydı ve neredeyse onu tekrar kendime çekmek için tutacaktım. Ama lütuf anımız sona ermişti ve bu zamanın bizim olması gerektiğini hissettiğim kadar kesin bir şekilde hissedebiliyordum.

Ayaklarımı yere koydum ve kayayı ittim. Sırtıma taşlar batmıştı ama aldım. Çok daha kötü yaralanmalara katlanmıştım.

Döndü ve bana çıplak sırtını gösterdi. İçimden kaçan nefese engel olamadım. Ben ona doğru ilerlerken Andas dondu kaldı. Parmaklarım derisine kazınmış desenlerin izini sürüyordu.

Kurt değil.

Kılıç değil.

Tamamen ona ait olan yeni bir sembol sırtını kapladı ve sanki içimde hareket ederken bir ressam onunla meşgul olmuş gibi kollarından aşağıya doğru kaydı. Tüylerdi, sanki kanatları varmış gibi. Parmaklarımı tasarımın üzerinde gezdirdim, tamamen gerçek hissetmeyi bekliyordum. Her birinin izini sürerken sırtındaki deri esnedi ve dans etti.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Nedir bu?" "Tüyler.

Karga tüyleri. Gerçek gibi görünüyorlar."

Dünya'da ve Underhill'de var olan ve fae'ler için büyü ve savaş anlamına gelen kuş. Şu anda olduğu şey için uygun bir şeydi.

Andas elimi tuttu ve sırtım ona dönük olacak şekilde beni döndürdü. Parmakları kürek kemiklerimin ve omurgamın üzerinde gezindi,

Hissedebildiğim bir tasarımı takip ediyordu. O söylemeden önce ne olacağını biliyordum. Her iki âlemde de var olan başka bir yaratık. "Kuzgun tüyleri, ama siyah değil, beyaz ve gümüş," dedim.

Neye benzediğini anlamak için boyalı kanatları görmeme gerek yoktu. Ruhumun derinliklerine kadar biliyordum. Andas yüzümü ona çevirdi. "Koruyucu olarak görülen bir kuş. Çok uygun. Sen bir annesin."

Gaia'nın sesi mağaranın içinde dalgalanıyordu. *İkiniz de işaretlendiniz, birbirinize bağlandınız. Şimdi sıradaki şeyi aramalısınız.*

Andas kaşlarını kaldırdı. "O lanet olası bir tanrıça mıydı?" "Gaia," diye cevap verdim.

Gözlerini dikti. "Seni sık sık ziyaret ediyor mu?"

Sırıttım. "Sana tüm sırlarımı anlatamam."

Ve işin özü de buydu. Hâlâ zıt taraflardaydık ve zamanın geri kalanında da öyle olacaktık. Paylaştığımız yakınlık hâlâ aramızda dolaşıyordu ama bunun üzerinde duracak, tadını çıkaracak zamanımız yoktu çünkü Keefe'yi durdurmanın bir yolunu bulmalıydık.

Dünya dört bir yanımda ölüyordu.

Andas'a zaman ayırdığım için kendimi suçlu hissetmeye çalıştım ama bu sadece benim yolculuğum için değil, onun yolculuğu için de doğru bir adımdı. Bir noktada *kendim* olmalıydım.

Andas oflayıp pufladı ve parmaklarını bana doğru şaklattı. Etrafımda dönen kumaş, ayaklarımı çıplak bırakarak bacaklarımı ve gövdem sarı beyaz ve gümüş malzemeye beni sardı.

Pantolon dar ama rahattı, bolca hareket kabiliyeti vardı. Göğsümü örten yeleğin üzerinde kuzgun kanadı deseni vardı.

"Bunu dakikalar içinde kirletirim, biliyorsun değil mi?"

Gülümsemesi kısaydı ve kalbimin çarpmasına neden oldu. "Kir ve pis kokuyu uzaklaştırmak için dokudum."

Ağzım yukarı doğru seğirdi. "Bu şimdiye kadar birinin bana aldığı en düşünceli hediye. O zaman kokutmak zorlu bir iş olacak. İyi bir meydan okumayı severim."

Gücümü kullanarak parmaklarımı Andas'a doğru salladım ve ona tam tersi bir kıyafet giydirdim. Pantolondan yeleğe kadar siyah malzeme ve ağır botlar. Ayak parmaklarımı yerde oynattım, keskin kayaları ya da soğuğu hissetmedim. Bana ayakkabı vermemişti ve bu doğru hissettiriyordu. Beni olduğum gibi görüyordu -herhangi bir sarayın salonları yerine harika yaratıklarıyla birlikte vahşi yerlerde dolaşmayı tercih eden bir kadın.

"Gaia sizi kutsadı," dedi Andas. "Ama hiçbir şey yapmazsak bu herkesin ölmesini engellemeyecek."

Başımı salladım, sözleriyle ayıldım. Haklıydı ve Gaia da aynı şeyi söylemişti. "Bir planın var mı?" diye sordum. "Keefe'yi en iyi sen tanıyorsun."

"Onunla ben ilgileneneğim. O benim sorunum. Sen burada kalmalısın."

Andas karanlık bir girdabın içinde bir geçitten düşüp gitmeden ve beni nemli mağarada yalnız bırakmadan önce homurtularım daha yeni çıkmıştı.

"Bunu gerçekten yaptı," dedim karanlığa. Belki de beni hiç tanı mıyordu.

"Aptal." Nefesimin altında mırıldandım. Sigella, Keefe ve Orlaith'le birlikte ölçek alemindeydi ve ölçek aleminin dışında kalmış olsam bile çaresiz değildim. Boş boş durmak benim doğamda yoktu.

Sigella'ya bir portal açmayı zaten denemiştim ama belki de onun özünü kontrol edebilirdim. Onun geleceğini hâlâ benimkinin yanında görebiliyordum ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Dikkatlice, sanki bir alicorn sürüsüne yaklaşıyormuşum gibi, zihnimdeki büyümü onun yoluna dokunmak için uzattım. *Yorgun. Öfkeli. Yaralı.*

Hâlâ onun özüne erişebilirim. Belki onun *içinden* bir geçit açabilirdim. Gücümü çektim ve Sigella'nın bedenine küçük bir miktar - tutabileceğinden daha fazla değil - ittim. Yaraları kapandı ve yeni enerji onu doldurdu ama bedeni gücümü uzun süre tutamadı.

Gözlerini açtım, sonra bana küçük bir portal açmak için büyümü onun özüne doğru ittim.

Bir an için hem Sigella'ya hem de kendime bakıyordum. Sigella'nın gözlerini hızla kapattım ve ölçek aleminde sadece Sigella'nın görüntüsüyle kalana kadar biraz geri çekildim.

Bu geçidin farklı olduğunu söyleyebilirdim ve parmak uçlarımı geçide dokundurduğumda elimin geçmediğinden emindim. Ona fiziksel olarak ulaşamadım.

Kolları başının üzerinde demir zincirlerle bağlıydı ve üzerinde yırtık pırtık mavi bir elbiseden başka bir şey yoktu. Morarana kadar dövülmediği için rahatlamış olsam da, öfke içime işledi.

"Seni pislik Keefe," diye homurdandım.

Sigella gücümü tutmaktan şiddetle titriyordu ama susuzluktan kısılmış bir sesle cevap verdi, "Dünyalardaki tüm suyu tek bir şişede tutuyor, Silver. Onu bulup serbest bırakmalısın yoksa tüm su yaratıkları ölecek. Zamanla insanlar da onlarsız ölecek. Şimdiden, bu kuraklıktan kurtulanlar büyük bir kıtlık yaşayacaklar."

İçimde şiddetli bir umut yükseldi. "Nereye, Sigella? Nereye bakacağım?"

"Onunla değil." Sigella'nın gözleri irkilerek kapandı. "Başka bir yerde. Belki

Dünya." Belki mi? Bu büyük bir arama alanıydı. "Underhill değil mi?"

Cevap vermedi. Onu oradan çıkarmalıydim. Onu almak için bu geçitten geçmenin bir yolu olmalıydı. Kötü durumda değildi ama Keefe'nin planlarının ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Görüntü portalı karardı ve sanki Keefe elini sokup göğsüme saplamış gibi Sigella'nın özünden itildim. Ama o Keefe değildi. Tamamen dışarı itilmeden önce kızıl saçları ve vahşi gözleri bir anlığına gördüm.

Kik artık küfretmiyor olabilirdi ama bana mümkün olan her korkunç kelimeyi öğretmişti ve öfkem biraz yatışana kadar hepsini mağara duvarlarına fırlattım. Keşke Orlaith'in en azından özür dilediğini ya da ihanetini açıkladığını söyleyebilseydim. Görünüşe bakılırsa seçimini kesin olarak yapmıştı.

Ellerimi yüzüme sürdüm. "Tek bir şişe. Devam etmem gereken şey bu mu? *Belki* Dünya'da."

Ormanın derinliklerine düşen gökkuşağı sürüsünden tek bir tüyü bulmak daha kolay olurdu. Ama bana kimin yardım edebileceğini biliyordum.

Bir geçit açıp içinden Alaska sarayına adım attım. Gece çökmüştü -burada yazlar kısaydı- ve karanlık beraberinde dondurucu bir soğuk getirmişti. İlk merdivenleri hızla çıkarak arkadaşlarımı bıraktığım odaya doğru ilerledim. Ailemi bıraktığım odaya.

Orada değillerdi.

Bulduğum yerde daire çizdim ve büyülerine kilitlenmeye çalıştım ama sanki yok olmuşlardı...

"Hayır." Kelimeyi nefes nefese söyledim, korku kalbimi hızlandırdı. Ölmüş olamazlardı. Uzakta olduğum birkaç saat içinde değil. Büyümü kız kardeşime yönelttim, sonra arkamda onu bulunca döndüm.

"Aşağıda saklanıyorlar," dedi Kallik odaya girerken. "Onları bu yavaş ölümden korumak için elimizden geleni yaptık ve büyülerimiz onları bulmayı zorlaştıracak."

Yüzümü ona döndüm. "Yaşıyorlar mı?"

"Şimdilik. Enerjilerini korumak için mümkün olduğunca çok insanı büyülü bir uykuya yatırdık. İrlanda ve Louisiana mahkemelerine de aynısını yaptırdık. Sadece birkaçımız uyanık kaldı. En kötüsü için, eğer gelirse."

Kallik solgundu ve leylak rengi gözleri her zamankinden daha büyük görünüyordu. "İnsanlar her üç mahkemeye de saldırı başlatmaya hazırlanıyor Silver. Bizi silahları ve bombalarıyla yok etmek için. Onlar emir vermeden önce kırk sekiz saatimiz var."

Ellerine uzandım. "Ne bulmam gerektiğini biliyorum, suyu dünyaya nasıl geri getireceğimi biliyorum." Belki de tam olarak değil, Sigella'nın haklı olduğunu umuyordum, sadece şişeyi bulmam ve içindekileri serbest bırakmam gerekiyordu. "Sadece nerede olduğunu bilmiyorum. Hâlâ yolları göremiyor musun?"

Kallik gözlerini kapattı. "Sadece bir tane. Senin yolun Andas'inkiyle daha da iç içe geçmiş durumda. O neden seninle değil?"

"Keefe'yi tek başına durdurabileceğini sanıyor." Durakladım ve kaşlarımı çatıttım. "Keefe. Onun yolunu görebiliyor musun? Ya da Orlaith'in? Bu konuda anlamam gerekenler onlar."

Düzenbazın ya da hainin Kallik'e görünen bir yolu varsa, bu bana tek şişeyi bulmamda yardımcı

olabilirdi. "Başka bir şey yok," diye cevap verdi.

Kalbim sıkıştı.

"Ama sana onun hakkında daha önce bana alakalı gelmeyen bir şey söyleyebilir miyim? Elimdeki

tek şey bu." "Alabileceğim her yardımı alırım."

"Keefe onun gerçek adı değil ve Trickster da sadece kendisine verdiği isim. Gerçek adı ilk buluşmanızla bağlantılı. Hile o zamanlar küçük görünüyordu ve herhangi bir korkunç gelecekle bağlantılı değildi. Ben de doğum adım yerine Kahin adını kullanıyorum..."

"Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın," dedim ona. "Bunun için teşekkür ederim. Orada bir şeyler olabilir."

Keefe ile ilk nerede tanıştım? Zihnimi geriye götürdüm. Bana Orlaith'i verdiğiğinde onunla ilk kez yaşlı bir adam olarak tanışmıştım ama *gerçek* Keefe'yle ilk kez ne zaman karşılaşmıştım? "Onunla ilk kez hayat ağacının filizlendiği mağarada karşılaştım. I..." O zamanı düşündüm, kafamda tekrar canlandırmaya çalıştım. "İçiyordu ve..." Arkasında şişeler vardı, şişeleri boşaltmıştı.

Bu kadar kolay olabilir mi?

Şişe, daha önce iki kez ziyaret ettiğimiz ve tekrar kontrol etmeyi düşünmeyeceğimiz bir yere saklanmış olabilir miydi? Bu, avcıların daha önce baktığını bildiğiniz bir yere hazine gömmek gibi bir şey olurdu. Aslında bu tam da benim kullanacağım türden bir stratejiydi.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Sanırım... Sanırım bunu çözdüm." Kız kardeşime hızlıca sarıldım ve ikimizi de şaşırttım.

Alaska'dan İrlanda'ya geçtim. Burada sabah olmuştu ve yerde buz vardı ve ağaçlardan sarkıyordu. Kaybedecek zaman yoktu.

Gücümü kendime çektim ve hayat ağacının bulunduğu mağaraya doğru koştum. Kallik'in sözleri derimin altında uğuldadı.

Keefe'nin adı onun adı değildi ve bu onun gücünü nasıl çözeceğimi keşfetmemde önemli bir rol oynadı.

Kayarak mağaranın dışında durdum ve hemen orada bir değişiklik hissettim. Naga yeraltındaydı, mağaranın derinliklerine sığınmışlardı. Şimdilik güvendediler, ancak hiçbirimiz uzun süre güvende olamayacaktık.

Mağaraya doğru koştum, gücümü kullanarak elime küçük bir ateş aldım ve yolumu aydınlattım. Yine de tereddüt etmeliydim.

Son ziyaretimden bu yana hayat ağacı büyümüştü. Artık belime kadar uzanıyordu, koyu renkli damarları vardı ve birkaç tane

de gümüş rengi vardı. Ağaç, mağaranın içinden esen bir rüzgâr gibi hışırdıyor ve nefes alıyordu, gümüş rengi yapraklar az

miktarda ışık aldıkça parlıyordu. Ayaklarımın altındaki naga sessizdi, ama onları orada hissedebiliyordum, varlığımın farkındaydılar.

Uzaktaki duvara yaslanmış tek bir şişe vardı, berraktı, içinde sanki akıntılar sıkışmış gibi su dönüyordu. İçgüdülerim alevlendi.

Bu çok kolaydı. Şişeye doğru hareket ettim ve beni mağaranın diğer tarafına fırlatan görünmez bir güçle vuruldum. Kaburgalarımın çatırdadığını duyarak ve hissederek taşa çarptım. Ayağa kalkarken görüşümde yıldızlar dalgalanıyordu.

"Sana hak verdiğimden çok daha zekisin." Keefe dedi, sesi etrafımda yankılanıyordu. "Kendi kendime, 'Keefe, sen de mi gömsen' dedim ve sonra kendime, 'Hayır, o bir aptal' diye cevap verdim. Ama şaka benim üzerimde." Kendi kendine kıkırdadı.

Silahlarıma uzandım, hiçbirisi üzerimde değildi. Hepsini geride bırakmıştım. Lanet bir aptal gibi. Bunu hayatımda *hiç* yapmamıştım.

Keefe gölgelerin arasından gülümseyerek çıktı. "Bu dünyayı benden kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Şimdiden milyonlarca deniz canlısı ölüyor. Milyonlarca insan da susuzluktan, hipotermiden ya da sıcak çarpmasından ölecek. Çok yakında soludukları hava da değişecek. Bunlar şimdiden olmaya başladı. Çoktan başarısız oldunuz."

"Sen bir rol oynamak için yaratıldın Keefe," dedim. "Senin rolünün ölmek olduğuna inanıyorum. Bu benim değerimi kanıtlamak için bir meydan okuma, başka bir şey değil. Hayatımın tarihinde bir kırılma noktası. İnsanlar yaşamaya devam edecek. Deniz canlıları iyileşecek ve yeniden güçlenecekler."

Güldü, gözleri kısılmış olsa da sırtışı genişti. "Ne iyimserlik ama. Peki ya senin değerli Sigella'n? Meydan okuma olarak onu *öldüreyim* mi? Kızım ne olacak?"

"Hain mi?" Ben sordum. "Orlaith seçimini yaptı. Ve Sigella senden daha kötülerini atlattı."

"Hain," diye düşündü. "Düzenbaz ve Hain. Bana iyi bir zaman gibi geldi. Ama kızımı bu kadar kolay gözden çıkarmadığınıza eminim."

Ağacın etrafında dönerek şişeye yaklaştım. "Şimdi ona ne olacağını söyleyemem, izleyeceği yol ve oynayacağı rol kendisine ait."

Keefe kaşlarını salladı "Göreceğiz. Ama bu kadar yol ve ciddi şeyler yeter. Ben özünde bir Düzenbazım, bunu biliyorsun.

O zaman şişeyi size teslim edip etmeyeceğimi görmek için nasıl bir mücadele vereceğiz?"

Ağzım bir karış açık ona bakmamaya çalıştım. "Böyle bir meydan okumayı onurlandırabileceğine inanacağımı mı sanıyorsun?"

Parmaklarını göğsüne bastırdı. "Underhill'in seçtiği kişi olmayabilirim Silver ama ben de kendi çapımda özelim. Sana söz verdimsem, sözümü tutacağım."

Keefe elini avuç içi toprağa bakacak şekilde uzattı ve parmaklarını büktü.

Yerden bir tahta parçası yükseldi, bir masa gibi dümdüz tahtadan yapılmıştı. Önünde bir sandalye filizlendi ve arkasındaki duvarda şişeler belirdi.

Yüzlerce ve yüzlerce şişe, hepsinin içinde aynı dönen su var. Aynı akıntı.

"Bir bilgelik oyunu." Keefe şişelerin olduğu barın arkasından yürüdü ve boş havadan beyaz bir havlu alıp omzunun üzerinden geçirerek öne doğru eğildi. "Benden önce iki uşakla karşılaştın Underhill. Canavarlar. Canavarlarla. Ama ben canavar değilim. Belki de fark ettiğinden daha çok sana benziyorum."

Ondan şüphe etmedim. Gaia bana Keefe'nin 'olabilecek olanı' dengelemek için iktidara itildiğini söylemişti. O zamanlar Andas'la aramdaki ilişkiyi kastettiğini anlamamıştım ama Gaia bana aşkımızın sonuçları olacağını söylüyordu. Keefe'ye ben ve Andas arasındaki ittifakı dengeleme gücü verilmişti.

Havadan bir bardak aldı ve hafif bir gümürtüyle uzun çubuğun üzerine koydu. Bir şişe kırıp açtı. "Benim gibisin de ne demek?" Masaya doğru ilerledim.

"Sana cevapları öylece veremem," diye güldü, sanki eski arkadaşımız gibi gülümsedi. "Ama sen de tam olarak eğitimli değildin. En azından diğer fae'ler gibi değil." Mırıldandı.

Ellerimi açtım ve alaycı bir selam verdim. "Öyleyse beni eğit, bilge Trickster."

Sırtışı genişledi. "Sen Andas'tan çok daha eğlencelisin. Beni küçük parçalara ayırmaya çalıştı. İyi ki bunu yapmasına izin vermedim."

Sıcak, buz gibi korku içime işledi.

Keefe Andas'ı öldüremezdi, değil mi? Kendim ve Dengesizlik arasındaki bağlantı için gerildim, sadece

Sanki yaralanmış ya da daha kötüsü ölüyormuş gibi titrek ve donuk.

"Ah, görüyorum ki neler olduğu hakkında bir fikriniz var?" Keefe içini çekti. "İyi bir oyunu çok severim, özellikle de risklerin yüksek ve zamanın kısıtlı olduğu bir oyunu. Şimdi. İşte benim oyunum. Şişeyi seçmenize izin vereceğim. Eğer haklı çıkarsan, suyu dünyaya geri salacaksın."

"Peki ya yanlış seçim yaparsam?"

"Ölüm ve acı, canım. Seninki. Andas'ın. Değer verdiği herkes için sonsuz kölelik. Tüm suyu kontrol ettiğimi öğrendiklerinde beni sevmeyi öğrenecekler. Eğer beni sevmeyi öğrenemezlerse, o zaman numara yapmayı öğrenirler. Her iki şekilde de benim için sorun yok."

"Çaldığınız tüm su geldiği yere geri dönecek. Her damlası," diye cevap verdim. "Bir daha asla alamayacaksın.

Kaybedersem almak istedikleriniz düşünüldüğünde bu adil bir anlaşma."

Elini tekrar uzattı, avuç içi aşağıdaydı. Parmaklarını büktü ve havanın çatırdadığını hissettim. "Anlaştık."

İstediğim şey yaralı halde yatan Andas'a doğru koşmaktı. Ölmek. Ama *herkes* ölüyordu.

Keefe de beni burada, onu *eğlendirirken* görmek istiyordu, bu da beni hem daha öfkeli hem de daha kararlı yapıyordu.

Sandalyelerden birini işaret etti. "Otur bakalım, genç Underhill. İçkini seçme zamanı geldi. Akıllıca bir seçim yapmanızı öneririm."

IDerme çatma masadaki koltuğumdan ahşap barın arkasındaki sıra sıra şişelere baktım. Bazı şişeler kocaman, bazılarıysa sadece başparmağım büyüklüğündeydi. Bazıları pırıl pırıldı, bazılarını ise kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Bazılarının kapakları çatlak ve paslıydı, bazıları ise kristal ya da kehribardan yapılmıştı. Hepsinde aynı dönen su vardı.

Ve sadece bir şişe dünyayı, Andas'ı ve beni kurtarabilirdi.

Mağaraya girdiğimde ilk gördüğüm şişe tam ortada duruyordu ve bir süre ona baktım, acaba Düzenbaz tam da istediğim şeyi sergileyecek kadar yüzsüz müydü? Yoksa beni kandırmak için mi şişeyi öne ve ortaya koymuştu?

Bu seçim çok riskli geldi.

"Seçiminiz nedir?" diye sordu.

Ona bir bakış attım. "Beş saniye geçti, Keefe. Zaman sınırı koymadın." Suratını astı.

"Ama yapacak çok işim var."

"Bekleyebilirsin."

O anda bakışlarında gerçek bir öfke parladı ve ben de buna şaşırdım. Ama hemen ardından öfkesini gizledi. Yine de görmüştüm ve bunun ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum-Keefe kendisine ne yapacağını söyleyene hoşlanmıyordu. Daha önce biri onu kontrol etmişti ve bundan hoşlanmamıştı.

Odak noktamı şişelere geri çevirdim. "Annem uzun süre senin dizginlerini elinde tuttu." Homurdandı. "Dizginlerimi hiç tutmadı. Ama öyle olduğunu sanıyordu."

"Hapishane aleminde ne kadar zaman geçirdin? Orada onun gücü altındaydın."

"Arada bir fark var, genç Underhill, bir mahkum her zaman hapiste kalmayacağını biliyorsa. Cezası sınırlı olduğunda. Şimdi seçimini yap ve beni anlamaya çalışmayı bırak. Birçok kişi dener. Birçoğu başarısız olur. Ben böyle kurnazım."

Şakasına güldü ve ben de sihrimi şişelerin üzerinde gezdirdim.

"Sihirli ya da değil, dokunduğun ilk şişe senin seçtiğin şişedir," dedi neşeyle.

"Anlaşmamızda bunu belirtmemiştin," dedim.

"Sen de öyle," diye tersledi. Mağara onun duygu değişimiyle titredi.

Onun katıksız gücüne bir kez daha hayret ettim. Böyle bir güç ancak kadim olabilir, bu da kendimi Andas'a bağlamanın Keefe'deki değişimi tetiklediğini doğruluyor gibiydi.

Sihrimi şişelerin üzerinde gezdirdim. Hepsi aynı hissi veriyordu ve üzerlerindeki gizleme büyüsünü kesmek için gücümü kullanmam gerekiyordu.

Bu iş asla bu kadar kolay olmayacaktı.

Hayat ağacı etrafımda hışırdadı ve çırpınan yaprakların hafif parlaklığı çevresel görüşümü yakaladı.

Başımı öne eğdim, her yeni yırtıcıyla karşılaştığımda yaptığım gibi odağımı doğru şişeyi seçmekten öğrenmeye kaydırırken zihnim uğulduyordu.

Bir şişede tüm diyarların hayatı vardı.

Hayat ağacı sadece birkaç adım ötede duruyordu. Sevgi sevgiyi çağırabilir mi?

Büyümün bir dalgasını arkamdaki ağaç gövdesine gönderdim. Andas'ın özünü ağaçtan arındırma girişimlerinin işe yaramayacağını çoktan öğrenmiştim - karanlığı herhangi bir şeyden ya da kimseden arındırmak asla işe yaramazdı. Bunun yerine, büyümü tekrar ağacın üzerine serdim. Daha önce ağacı kurtarmak için sadece yaprakları, dalları ve gövdeyi gücümle kaplamıştım ama şimdi gücümü, karanlık ağacı karartırken gövdede eşit miktarda büyüm parlayana kadar katmanladım.

Son seferinde ağacın boyutu üç katına çıkmıştı, ancak dengesi yeniden sağlandığında ağacın içinde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Ağacın rehberlik için bana baktığını hissedebiliyordum. Artık onun üzerinde hak iddia ediyordum ve ağaç iki efendisi olduğunu ve benim de onlardan biri olduğumu anlamıştı.

Bu ağaç bana umut, nefret, pişmanlık, korku ve öfke vermişti. Bir ağaç bana tüm bunları hissettirdi.

Bu ağacın yapabileceklerine büyük saygı duyuyordum ve bu yüzden hayat ağacına isteğimi fısıldadım ve o da ürperdi. "Ağacı kullanamazsın," diye tükürdü Keefe.

"Bu, kuralları biz ilerledikçe uyduracağınız bir oyun değil," diye soğukkanlılıkla onu bilgilendirdim. "Büyümü doğrudan kullanamayacağımı söylediniz. İyi o zaman. Ben de diyorum ki, sihrim ve bedenim benim son ve tek tercihim olmayan herhangi bir şışeye dokunmadığı sürece elimdeki diğer her şeyi kullanmama izin verilecek."

Trickster kollarını kavuşturdu, sonra başımın üzerinden hayat ağacına baktı. Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Oh, neden olmasın. Devam et o zaman."

Talebimi kolayca kabul etmesi beni güvenle doldurmadı.

Ağaca tekrar fısıldadım ve ikinci bir ürpertiyle yapraklarının üçte birini döktü. Yaprakların şişelerin üzerine düşmesini teşvik ettim. Birer tane.

Şişelerden herhangi birinin ona dokunan hayata tepki verip vermediğini görmek için izledim. Hiçbiri parlamadı, titreşmedi ya da parçalanmadı. Hiçbir şey olmadı.

"Ha!" diye patladı Keefe. "Anti-klimaktik. Yine de sen sadece bir fae'sin ve bir fae zihni ancak bu kadarını kavrayabilir."

Kaşların birbirine çatıldı. Sanki Fae *değilmiş* gibi konuşuyordu. Keefe'nin üstünlük sağladığını hissettiğinde bilgi verme eğilimi vardı. Düşen avının ardından böbürlenlen bir avcı olurdu, ancak avı onu son nefesinde öldürürdü. Ben mi? Ben zaman kaybetmedim.

Bir gün Keefe'yi öldürecektim ve eğer Andas -her geçen dakika daha da zayıfladığını hissediyordum- Keefe'nin yaptıklarından sonra ölürse, o zaman Keefe'ye de ölene kadar işkence edecektim.

Göğsümün derinliklerindeki bir koparma hissine göz kırptım. Bu hissi yeraltındaki naga yuvasına kadar takip ettim. Çekiş beni hala çekiştiriyor, daha önce hiç denemediğim ama annemin yaptığına tanık olduğum bir şeyi denemeye teşvik ediyordu.

Bedenim hariç her şeyimle kraliçelerden birinin içine daldım ve gözlerini açtım. "Yesss?" "Hayır dostum," dedi genç kral. "Bizim için harika bir seçim yaptın."

Yılan başımı salladım.

"Biz burada nessesst yaptık," dedi. "Kökler çevremizde, içimizde güçlü bir şekilde büyüyor ve biz de onlara izin veriyoruz. Hayat ağacıyla birlikteyiz. Onun gördüklerini görüyoruz. Su her zaman bizi çağırıştır."

"Ne diyorsun?" Kraliçenin ağzından sordum. Naga'ların su arama konusunda gerçekten de bir yetenekleri vardı. Yuvalarını inşa etmek için seçtikleri yerde bu büyük bir etkendi.

En büyük kraliçe cevap verdi, "Biz hiçbir şey görmedik ama yaprakları kitle ve kandırmaca için tasarlanmış büyüü yaktı.

Her şişenin üzerindeki yapraklar içindekilere açılan bir penceredir."

Kalbim küt küt atmaya başladı, yani ödünç aldığım kraliçenin kalbi. Yapraklar Keefe'nin büyüünde bir delik açmıştı ve naga hayat ağacıyla kurduğu yeni bağlantı sayesinde şişelerin içini görebiliyordu. "Doğru şişenin hangisi olduğunu biliyor musun?"

Naga, yürümeye yeni başlayan çocuktan en büyük kraliçeye kadar başını salladı.

Genç kral başını eğdi. "Underhill bizi bu an için buraya yerleştirmekle çok akıllıca davrandı."

Underhill bunların olacağını bilmiyordu. Ama onların iyi düşünceleri benim için bir şey ifade ediyordu, bu yüzden bana inanmaya devam edebilirlerdi. "Bu bilgi için borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Bizimkilerden birinde bir süre geçirmişsiniz." İşgal ettiğim kraliçeyi işaret etti. "O gümüş işlemeli ve büyük bir hazinedir."

"Göster bana." Kraliçeden ayrıldım ve Keefe'yle birlikte mağaradaki bedenime döndüm. Konuşuyordu. Bunca zamandır konuşuyor muydu?

Sandalyemi geriye attım ve büyümü naga kralının özüne dokundurdum. Kısa süre önce Sigella'nın bedenine girmiştim ama şimdi büyümü onun özünden uzak tutarken naga kralını kendi bedenime çektim. Eğer ona dokunursa, ölecekti. Tüm yaratıkların anasının içinde parmak uçlarında ilerlerken naga kralının huşuunu hissedebiliyordum. Korkusunu, şaşkınlığını ve gücümü asla kavrayamayacağından duyduğu şaşkınlığı hissedebiliyordum.

Elimi *hareket ettirebilirsin*, dedim ona içimden.

Fısıltıyla cevap verdi: "*Yüce Underhill, beni ölçülemeyecek kadar onurlandırdınız.*"

Barın arkasında yürürken, özünün elimi yönlendirmesine izin verdim.

Sıranın aşağısına indim, yolun üçte ikisini kat ettim ve ilk fark ettiğim şişeyi geçtim.

Naga Kralı'nın büyüü içime işledi ve beni ince bir toz tabakasıyla kaplı, sıradan bir kehribar şişenin önünde durdurdu. Kapağında biraz pas vardı. Görkemli ya da göz alıcı değil.

Her yönden ortalama.

Su burada, Yüce Yokuş Altı, dedi naga kralı.

Ona inandım. *Teşekkür ederim*, diye sessizce cevap verdim, sonra kralın özü bir kez daha kendi bedenine çekilene kadar bekledim. Şişeyi elime aldım.

Keefe, "Tekrar düşünmen için sana bir şans vereceğim, genç Underhill," dedi. Sözleri çok dikkatliydi. Çok alaycıydı.

"Bu benim seçimim."

Rollerimiz tersine dönmüş olsaydı, Keefe'nin burada zekâsıyla ilgili bir konuşma yapacağını sanıyorum.

Kapağı açtım ve içindekiler havaya saçıldı. Sadece bir ding-dong minik damlacıkları göründükleri gibi sanabilirdi. Damlacıkların her birinde depolanan güç başımı döndürdü. Keefe'nin ilk etapta suyu toplamak için ihtiyaç duyacağı inanılmaz güç beni iki kat şaşırttı.

"Hile!" Keefe böğürdü. "Bu imkansız olmalıydı."

O zaman gülmüştüm. İnsanlar neden bu kelimeyi kullanıp duruyordu? Az önce diyarların suyunu bir şişede topladığı düşünülürse, bu kelimeyi kullanması özellikle ironikti. "İmkânsızdı. Sonra da olmadı."

"Hile," dedi tekrar.

Bu gerçek Keefe'ydi. Planlarının değişmesiyle pek başa çıkamazdı. Ya da kandırılmakla. Daha uyumlu olmayı öğrenirdim. İşler her yolunda gitmediğinde öfke nöbeti geçirseydim.

Gün içinde hiç zaman kalmayacaktı.

Ona başımı salladım, derisinin hançerimin ince kenarından ne kadar güzel ayrılacağını hayal ettim ve sonra uzaklaştım.

Gideceğim yere içgüdülerimin karar vermesine izin vermiş, seyrek bir ormanın ortasına varıp Andas'ı boynuna ve omuzlarına kadar soğuk toprağa gömülmüş halde bulana kadar beni nereye götürdüğünü fark etmemiştim bile.

Herkesten önce ona portal açma kararımın büyüklüğü beni derinden sarstı. Ona

gitmişim, Kik ve Peggy'ye değil. Kız kardeşime ve Cinth'e değil.

Andas yaşıyordu. Bilinci

yerindeydi ama zar zor.

Başının yanına çömeldim. "Neden daha iyi değilsin? Suyu diyarlara geri gönderdim."

Nefes almakta zorlanıyordu. "Döndürdün mü?"

Unimak'taki Rawmouths gölüne bir portal açtım. Elbette, artık onların değildi. Acılarından kendimi koparmadan önce su fae'lerinin çoğunun öldüğünü hissettiğim gibi, onların da erkenden içimde öldüğünü hissetmişim. Karada da yaşama yeteneğine sahip olanlardan bazıları hayatta kalmıştı. Tüm bunlar sona erdiğinde -eğer sona ererse- o zaman kaybettiğim herkesin yasını tutacaktım. Eskiden oldukları yerde, içimdeki boşluğa alışacaktım.

Göl tıpkı naga kralının taç giyme töreninde olduğu gibi görünüyordu. "Su geri geldi."

Andas içini çekti ve gözlerini kapadı. "Keefe beni iyi yakaladı."

Kalbim küt küt atıyordu ama sakince "Nereniz yaralı? Neye ihtiyacınız var?" "Yardım yolda. Onlara burada portal açamadım."

Hiç adamı kalmamıştı ama tanıdık bir itiş kakış ve ardından yüzlerce ayağın sürüklenişini duydum. "Gri Fae'n." "Geri çekil Silver. Bazen kendilerini aşıyorlar."

Bu çok yetersiz bir ifadeydi.

Gri fae'ler bağımlılar gibi Andas'a yaklaşırken, elli metre ötedeki bir kayanın üzerine çölmek için sıçradım. Ve tam da bu hale gelmişlerdi - onun karanlığına bağımlı olmuşlardı. O onların müptelasıydı.

Toprağı kazmalarını ve onu çekiştirmelerini izledim.

Onu çıkarmayı başaramadıklarında öfkeli kükremelerini duydum.

Birkaç dakika sonra aralarına daldım ve ona doğru yürüdüm. Andas acınası bir şekilde öksürdü ve ben de sarsılarak durdum.

Hayır, onu çıkarmayı başaramamışlardı. Başı ve omuzları devam etmeleri gereken yerde bitiyordu. Alaska sarayındaki o aptal kafa ve göğüs heykellerinden biri gibiydi. "Keefe... seni doğradı. Nasıl yaşıyorsun?"

Doğramak doğru bir tanımlama değildi. Herhangi bir yara göremedim. Hiç kan yoktu.

"*Beni doğramadı,*" dedi Andas, bana doğru yaklaşan gri bir fae'ye ters ters bakarak. "Geri çekilin, hepiniz. O benim."

Midem alt üst oldu. "Andas, ölüyorsun. Sana nasıl yardım edeceğimi söylemen gerek."

"Keefe beni dört âleme kilitledi. Ben bir bütünümlü ama başım ve göğsüm burada, bir kolum ve bacağım Underhill'de, diğer kolum hapishane aleminde ve ikinci bacağım da terazi aleminde."

"Neden kendi portalını açamıyorsun?"

"Çünkü beni buraya kilitledi," diye mırıldandı Andas.

Akla yatmayan bir şeyler vardı. "Bu seni neden öldürsün ki?" Başka bir yarası daha olmalıydı. "Beni öldürmüyor," dedi nefes verirken, yaklaşık sekizde yedi ölü gibi görünüyordu.

Siyah saçlarını acımasızca tutarak başını geriye çektim, sonra da yüzüne bağırdım. "Sır saklamak istiyorsun diye bugüne kadar uğraştığımız her şeyden vazgeçersen *çok* kızarım."

Andas öfkeli bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Gözlerinin ardındaki düşünce akışını gördüm. Başka bir seçeneği olmadığını farkına vardığını gördüm.

"Bir yerde uzun süre kalamam," dedi kısık bir sesle. "Keefe bunun farkındaydı." Andas yapamadı-

"Ne?" Çenem düştü. "Neden tek bir yerde kalamıyorsun?"

Sonra onun her zaman etrafta zıpladığını nasıl hissettiğimi düşündüm. Kraken saldırısından sonra bizi bir yere götürmüştü,

Sadece bir süreliğine beni terk etti, böylece ben gerçekle bağlantı kurmadan etrafta dolaşmaya devam edebilecekti. "Neden?" "Neden olduğu önemli değil."

Şaşkınlıkla başımı eğdim. Dengesizlik bunu hep yapar mıydı?

Keefe Andas'ı yerine kilitlemiş olsaydı, Andas'ın sürekli hareket etmek zorunda kalmasının nedeninin çok önemli olduğunu düşünürdüm.

Yüz hatlarımı düzelttim, sonra gümüş özümü başının, boynunun ve omuzlarının üst kısımlarının etrafına sardım. Sonra etrafında portallar açtım. Underhill'e giden portal kolaydı. Keefe'nin Andas'a yaptığı büyüün onu yerinde sabitleyen dikenlerini söktüm. Andas'ın çığlıklarına aldırmandan kolunu Dünya'ya doğru çekerek başını ve göğsünü birleştirdim. Yine de vücudunun geri kalanını serbest bırakana kadar geçidi açık tutmam gerekiyordu. Bacağını vücudunun geri kalanından koparmadan içeri çekemezdim.

Bunun için bana teşekkür etmeyeceğini hissediyordum.

Bir nefes aldım. Underhill'de sakladığı parçaları bulmak kolay olmuştu ama bu bize verilen tek kolay mola olacaktı. Ancak sürpriz bir şekilde hapishane alemini hissedebiliyor ve oraya erişebiliyordum.

"Bu acıtacak." "Sonuncusu da acıtmıştı," diye karşılık verdi Andas.

"Bu daha çok acıtacak." Büyümü hazır tuttum ve Keefe'nin diyarına ve bölgesine mümkün olan en küçük geçidi açtığımda, dikenleri söktüm ve Andas'ın diğer kolunu Dünya'ya çektim. Vücudunun üst yarısı tek bir yerdeydi.

"Ölçek alemine erişemiyorum," dedim denedikten sonra. Daha önce başka varlıklar aracılığıyla portallar açmıştım ama Andas'a zorla giremeyecektim.

Küfretmeyi bıraktı ve inledi. "Bağımızdan geç."

Gerçekten mi? Bu faydalı bir bilgiydi. Onu ölümün eşiğinde daha sık yakalamalıyım. Hiçbir direnç göstermeden bağımızın içine daldım ve içimden bir ses istese bile bağımızı kapatamayacağını söylüyordu. Bu da kolaylıkla tersi olabilirdi, bu yüzden çok fazla kutlama yapmamalıydım.

Büyümü kolayca bacağına doğru ittim ve his çamurda ilerleme hissine dönüştüğünde, ölçek alemine girdiğimi anladım. Eğer bu beni uyarmasaydı, Andas'ın bacağına saplanan ve onu yerinde sabitleyen vahşi büyü dikenleri bunu yapardı.

Andas'ın bedeni dışında hiçbir şey hissedemiyordum ama şimdi ölçek alemine bakmanın zamanı değildi.

Sessizce dedim ki, *Keefe'nin büyüsunü dışarı itebilirim. Gerisini sen yapabilir misin?*

Başını salladığını hissettim, sonra cevap verdi: *Üç deyince.*

Geri sayım yapmadım. Tekrar Andas'a daldım, bir gümüş dalgası gönderdim ve Keefe'nin dönen büyüyle dolu dikenleri parçaladım.

Andas kükredi ve ben bedeninden uzaklaştım, sonra kolunu tutup onu dışarı sürüklemeye yardım etmek için hamle yaptım. Bir kapı açıldı ve Sigella tökezleyerek dışarı çıktı.

Andas'ı serbest bıraktım ve sadece refleksle onu yakaladım.

Andas bacağını Dünya'ya doğru çekmeyi bitirdi ve ayağa kalktı, silahlarını çekmiş ve ölçek âlemindeki geçidin diğer tarafında duran Orlaith'e doğrultmuştu, siyah kurdeleler arkasında şaklıyordu.

Kızıl saçlı güzel, onu hiç görmediğim kadar meydan okurcasına ve kendinden emin duruyordu. Saçımı örmek için yalvarmadı. Gergin yarasa gevezeliği yoktu. Gümüş rengi elbisesi siyaha boyanmıştı. Bedenine ilk döndüğünde yaşadığı içsel ikilemler her neyse, belli ki onları çözmüştü. Çözmüş derken, içinde kalan karanlığı kucakladığını kastetmiştim. Eğer içindeki karanlığı göremeseydim, elbisesinin durumu bunu anlamam için yeterli olurdu. Şimdiye kadar yaratıklarımın gümüş olduğunu öğrenmiştim. Beni şaşırtan şey Orlaith'in elbisesinde hâlâ gümüş olmasıydı.

"Bir daha yakalanma. Ben ancak bu kadar müdahale edebilirim," dedi Orlaith Sigella'ya. Bana hızlıca bir bakış attı ve bana olan öfkesini gördüm. Ve acısını.

Yine de yorumunu nasıl algılayacağımdan emin değildim. Kontrolün Keefe'de olduğunu ama yine de isterse ona karşı gelebileceğini mi söylemek istedi? Yoksa sadece istediği zaman mı?

Peki bizi sürekli seçmesine ne sebep olacaktı? Artık Orlaith'in doğru şeyi yapacağına güvenemezdim. Tahmin edilemez biriydi.

Sigella başını omzumdan kaldırdı. "Teşekkür ederim, Orlaith."

"Hepimiz bir zamanlar arkadaş olduğumuzu unutmuş değiliz," dedi Fae ve geçidi kapattı.

Babası öyle dediği için beni öldürmesi için bir krakene gönderdiğini düşünürsek, bunu ikiyüzlü buldum. Ama yine de, karanlığın onu tamamen ele geçirmemiş olmasına ve Sigella'yı kurtarmış olmasına şaşırdım. Orlaith'in hâlâ kurtarılabileceğine dair bir umut hissetmek istiyordum - bir zamanlar olduğumuz şeye geri dönebileceğimize dair.

Bunun asla olamayacağını da biliyordum.

Andas'la uzun uzun bakiştık. "İyi misin?"

Vücudu tek bir diyardaydı ve hepsi birbirine bağlıydı. Her şey daha kötü olabilirdi. Andas başını salladı, sonra Sigella'ya baktı. "Evet, ama... gitmem gerek."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Gitmesi gerekiyordu.

Ağır bir nefes verdim. "Git. Dikkatli ol."

"Seni yakında bulacağım." Andas parmaklarını sırtındaki kuzguni tüylerin üzerinde gezdirdi ve tüyler onun dokunuşuyla karıncalandı. Sonra da gitti.

"Nasıl gidiyor?" Hâlâ kollarımda olan kadim fae'ye sordum.

Sigella homurdandı. "Sanki Keefe'yi sıvılaştıracak, en sevdiğim çaydanlığa koyacak ve pancar gıdıklamasıyla birlikte i  organlarını i ecekmişim gibi."

"Hadi seni temizleyelim ve karnını doyuralım." Su yeniden geldiğine göre diğerlerini de kontrol etmem gerekiyordu. Bir kolumu Sigella'nın sırtına doladım ve ge idimden geçerek...

Kaos.

 ığlık

atıyor.

Fae'ler sendeliyor ve bulanıklaşıyor. Çocuklar annelerinin kollarında topallıyor.

Bir insan önümde dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü maviye dönüyordu. Nefes alamıyordu. Dudaklarından *su* dökülüyordu.

"Boğuluyor," dedi Sigella dehşet içinde.

  ten dışa doğru boğuluyordu. Sihrimi kullanarak ciğerlerindeki suyu çektim. Bununla da kalmadım, çünkü vücudundaki hücrelerin patlama noktasında olduğunu fark ettim. Sanki biri vücudunun her bir parçasına çok fazla su enjekte etmiş gibiydi.

Kadın büyük bir nefes çekerek yere yığıldı.

"Suyu geri koydu. Ondan tüm suyu geldiği yere geri koymasını istedim," diye fısıldadım ve sonra dehşet içinde donmuş ama boğulmamış olan en yakın fae'ye bağırdım. "Bu ne zaman başladı?"

Gözlerini kırpmadan bana doğru baktı. "Sadece bir dakika önce, Underhill."

"Neden şimdi?" Sigella sordu.

"  nk  Orlaith seni geri verdi ve o da sinirlendi," dedim suratsızca. " steğimi başka bir şekilde yorumlamaya karar verdi." Boğulmakta olan en yakın insana doğru yürüdüm, zaten hepsini kurtaramayacağımı biliyordum.

Daha fazla  l m. Daha fazla acı.

Görünüşe göre Trickster son kez gülüyordu.

T Hepsi gözümün önünde boğuluyordu. Etrafımdaki insanların ciğerlerinden su çekmeye devam ederken "Orospu çocuğu," diye homurdandım. "Fae'ler nasıl Sigella?"

"Çoğunlukla birbirlerine bakıyorlar. Çok azı kaybolacak," dedi benim yaptığım şeyi yansıtırken, Alaska avlusundaki insanlardan su çekerken.

Sonuncusu da bittiğinde saraya doğru koştum.

Doğrudan yolumuzun üzerinde olanlardan başka insanları kurtarmak istiyorsak hızlı hareket etmeliydik. Ciğerlerindeki su göz önüne alındığında, en iyi ihtimalle dakikalarımız vardı. *Dakikalar.*

Ve bir şekilde kurtarılması gereken koca bir insan dünyası. İmkansız. Bir kez daha, o kelime oradaydı, sanki inkar etmemi bekliyordu.

o.

"Gümüş!" Cinth avlunun öbür ucundan bize doğru koşarken haykırdı. İki elinde bir görüntüleme küresi tutuyordu. "İçerideki insanlar iyi mi?"

"Elimizden geldiğince yardım ettik."

Topu ondan aldım ve içindeki insanları inceledim. Nehirde yıkanıyorlar ve kana kana içiyorlardı. Sarktım rahatlama. "Bu sadece mahkemelere yönelik bir saldırıydı."

"Evet, İrlanda Mahkemesi de. Onlardan bir güncelleme bekliyorum." "Kurtarmamız gereken koca bir dünya var diye korkuyordum."

Cinth daha yakına eğildi ve küreye fısıldamaya başladı. Farklı yerler gösteriyordu -yüksek binalardaki ve tarlalardaki insanlar-birçoğu su birikintilerinde toplanmıştı.

"Dur," dedim sertçe. "Sonuncusuna geri dön."

Cinth bir komut fısıldadı ve insanlarla dolu tekne tekrar göründü. Yere düşüyorlardı. "Onlar da boğuluyor," dedi

Cinth. Yeri değiştirdi. "Ama diğer insanlar iyi."

"Bizimle oynuyor," dedim ve sonra küfrettim. "Portal fae şimdi bu insanlara. Akciğerlerden su çekip toprağa koymaları emredildi. Sigella, Kik'ten portallar için yardım iste. Cinth, gecikmeden liderlere haber gönder. Bir bölge hedef alınır alınmaz ve insanlar boğulmaya başlar başlamaz uyarılmamız gerekiyor. Onlara yardım göndereceğimizi söyle, ama *hemen* bilmemiz gerek. Bu saraydaki ve diğer saraylardaki her kürenin bir fae'nin elinde olmasını istiyorum, böylece onlar da alemini işaretler için tarayabilirler. Yanıt vermek için sadece dakikalarımız olacak. Şimdi gidin!"

Sigella, "Anlaşıldı," dedi.

Cinth aceleyle saraya geri dönüyordu.

Kürede gördüğüm insanlara doğru bir portal açtım. "Şu anda bir insana yardım etmeyen her fae bu portaldan geçmeli. İnsanların ciğerlerini toprağa boşaltın! Hızlı çalışın. Yardıma ihtiyaçları var."

Şaşkın fae'ler emrimle geçide koştular ve ben de geçidi açık tuttum.

Bu bir savaş değildi; bu bir triyajdı. Ve Keefe'nin bu saldırıyı son damla da geri dönene kadar sürdüreceğini tahmin edebildik.

Peggy dörtlüme yanıma geldi, Kik de Sigella ile onu takip etti.

Bir fae elinde bir küreyle Kik'e doğru koştu. Kik hiç vakit kaybetmeden daha fazla fae'nin geçmesi ve yeni tehditle yüzleşmesi için bir portal açtı.

Keefe'nin de çok iyi bildiği gibi, bu tehditlere yetişmemiz mümkün değildi. Suyu büyük bir yük yerine bu şekilde bırakmasının nedeni de buydu. Bize olabildiğince uzun süre işkence etmek istiyordu.

Yapabileceğim başka bir şey olmalıydı.

"Benimle uç, Silver," dedi Peggy. "Suyu kendine doğru çekmeyi dene. İşe yaradığını görebildiğim tek olasılık bu." Başını eğdi ve ben de hiç duraksamadan sırtına atladım.

Umut. Umut etmek zorundaydım.

Peggy bizi Alaska sahasının üzerinde, bulutsuz gökyüzüne doğru yükseltirken Kik, "Çabuk olun hanımlar," diye bağırdı.

Yükselirken Andas'ın sözlerini hatırladım. *Gaia seni kutsadı.*

Haklı olmasını umuyordum.

Ellerimi genişçe uzattım ve beni Dünya'ya, Underhill'e ve onların içindeki suya bağlayan güç tellerine uzandım.

Her neye teşebbüs edeceksem, ya şimdi olacaktı ya da hiç olmayacaktı. Ölüm etrafımı sardı ve bir an için Keefe'nin uzak diyarlardan gelen kahkahalarını duyduğumu sandım; sonunda kazanmış olduğunu haykırıyordu. Onun karakterine sahip bir varlık, hilesinin sonuçlarını izlemek isterdi.

Umutsuzluğumuzla eğlenmek için.

Peggy kanatlarını yavaşlattı ve akıntıya kapıldık.

"Bunu yapabilirsin Underhill. Beş elementin her biri seninle konuşmalı, tıpkı Toprak ve Tepenin Altının seninle konuşabildiği gibi.

Suyu eve geri çağırın. Keefe'den uzaklaştıktan sonra onu insanlara bırakamaz."

Yumuşak sesi bir şarkıydı ve ses tonundaki sıcaklık, güven ve eminlik bir diyaazonun titreşimi gibi kemiklerimde yankılanıyordu.

"Altımda toprak, içimde su," diye fısıldadım.

Diyarların sularını hayal ettim. Onları 'kurtarmak' için seçtiğim şişenin bir kopyası olan milyarlarca tozlu, kehribar şişeyi hayal ettim. O milyarlarca şişenin şimdi onları öldürdüğünü, hücrelerine çok fazla su doldurduğunu hayal ettim.

Yapmaya çalıştığım şeyin büyüklüğüyle bağlantı kurmak için ellerimi geniş tuttum ve sonra suyu kendime çağırdım.

Hayal ettiğim kehribar şişeler sallandı ve takırdadı - birçoğu ev sahiplerinin içindeydi. Şişeler, suyu yerine geri koyma çağrım karşı koydular. Keefe, kimsenin çabalarına müdahale etmesini engellemek için alçakça eylemini büyüyle korumuştı.

Ama Keefe'nin büyüü bozulabilirse su gelebilirdi. Tek yolu

buydu.

"Andas!" Beni duyacağını umarak adını haykırdım. Aramızdaki bağlantıyı körlemesine takip ederek hızla ona doğru bir portal açtım. Hâlâ dünyadaydı.

Peggy bana güvenerek içinden geçti.

Andas bir şehrin kenarında duruyordu. Arabalar kaput ve bagaj karmaşası içinde kenara çekilmişti. Sirenler feryat figan eden insan korosunun üzerinde çığlık atıyor ve mırıldanıyordu. En azından Cinth alarını yükseltmek için liderlere ulaşmayı başarmıştı.

Dengesizlik dedi ki, "Onlar ölüyor. Bunun bana senden daha fazla faydası yok."

"Onun büyüü suyu koruyor." Benim sesim de sakindi ve panik kaburgalarımın çarparken bunu duymak garipti. "Suyu geri çağırabilirim ama onun büyüü yoluma çıkarken olmaz. Beni engelliyor ve çok güçlü."

Andas kaşlarını çattı. "Belki... belki şimdi onu daha iyi anlıyorum. Altmışa kadar say. Sonra tekrar deneyin." O portaldan uzaklaştı

Be

n. "Ona güveniyor musun?" Peggy sordu. Onun durduğu yere, devrilmiş bir kamyonun üstüne indi. "Evet. Benim için say. Zaman dolduğunda söyle."

Etrafımda insanların öldüğünü hissedebiliyordum. Sanki benim yaratıklarımın gibi içten içe boğulduklarını *duyabiliyordum*.

Ama bu mantıklı gelmedi. Underhill'e ait değillerdi. Onları daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Gerçi bir şekilde bir diyara bağlılarsa, o zaman... o zaman onların da benim korumam altına girmeleri gerekmez miydi? Peggy'den kaydım ve bir elimi yere bastırdım ama Gaia daha ben sormadan soruma cevap verdi.

Nazıkçe şöyle dedi: "*Onlar hiçbir zaman denge güçlerine bağlı olmadılar. İsteksiz küçük çocuklar gibi, her şeyi kendi başlarına yapabileceklerine inanıyorlar. Ama onları şimdi kurtarırsan, koruman için senin olacaklar. Onlarla denge arasında bir bağ kuracaksın. Yardımınızı istemeyeceklerdir, bu yüzden onlara rehberlik ederken dikkatli olmalısınız.*"

Gözlerimi kapattım ve insanların özlerinin hissine daldım. Onlardan çok fazla vardı. Kar fırtınasındaki kar tanecikleri ya da Alaska yazındaki böcekler gibi. Hayatları o kadar kırılıyordu ki...

Yine de tüm büyümüze rağmen, biz Fae'ler hala Underhill'den zorla çıkarılmıştık. Halkım bugün boğulmuyor olabilir, ama yarın farklı bir saldırıyla boğulabiliriz.

"Bırakın bu aptalları, kendi fae'lerime bile bakamıyorum," diye mırıldandım. Yine de ölmelerine nasıl izin verebilirdim? Birkaç dakika önce yüzlerinde gülümseme vardı. Umutları ve istekleri. Çocuklar.

"On saniye," dedi Peggy.

Kalpieri, bütün bir şehir kadar kalpleri sarsılmaya başladı. Teker teker. Bazıları diğerlerinden daha hızlı kayıp gitti. Bazılarını kaybedecektim -yeni keşfedilen bağlantı zayıftı- ama kaybettiğimizden daha fazlasını kurtaracaktım.

Peggy onun sözleriyle eş zamanlı olarak ön toynaklarından birine vurdu. "Kendini hazırla. Üç. İki. Bir."

İnsanların içindeki suyu çektim, önce bana en yakın olanları. Suyu ciğerlerinden olabildiğince çabuk çektim.

Acımasızca.

O zaman kendimi insanların dünyasına açtım ve onları ben, Dengesizlik ve fıslıdayan tanrıçalar olan küme sikişine bağladım.

İnsanlarla bağlantı kurduğumda, onların hisleri, dilleri ve korkuları bana çarptı. Çok fazla sudan neredeyse patlayacaklardı ve ben de onlarla kaynaşmaktan patlamak üzereydim. Bedenimin ve zihnimin dikişlerinin dışarı doğru patladığını hissettim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi aşağıdaki toprağa gömdüm, ölümüm olabilecek şeye boyun eğerken ayak parmaklarımı çekiş için kazdım. Yapabildiğim tek şeye tutundum. Büyümün insanlardan su çekme çabalarına. Daha hızlı. Daha hızlı. Tekrar ve tekrar, su dışarı, su dışarı, düşünebildiğimden daha hızlı.

Yırtılma gerginliği daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Büyüm aşırı çalışan bir silah gibi ısınırken boğazımda bir çığlık yükseldi ama duramadım. Rotasına kilitlenmişti ve artık sonucu ya da durmayı kontrol edemiyordum.

Beni öldüreceğini hissettim. Vücudumun nasıl olup da hala sağlam olduğunu ve yeryüzüne püskürtülmediğini anlayamıyordum. Korkuya ya da öfkeye yer yoktu.

Bununla birdim ve bunun merhametine kalmıştım. Dünya ile.

Suyu ve yaşamıyla.

Sakinleriyle.

Benimle bütün bir diyar arasındaki acımasız dövuş, fırtınaya karşı kapanmış bir kapı gibi aniden sakinleşti. Bedenim yaşadıklarımın şokuyla titremeye ve sarsılmaya başladı. Zihnim uğuldadı. Ne olduğunu biliyordum ama bunu ne kendime ne de bir başkasına anlatabilirdim.

"Kurtarılabilecek olanlar kurtarıldı," dedi Peggy. "Su olması gereken yere geri döndü."

"İhtiyacım var. Bir dakika." Öne doğru yığıldım, yüzüm yere çarptı, toprak burnuma doğru itti. Zihnimin titremesi durduğunda ve insanların olan yeni bağlantım özüme yerleştiğinde saniyeler, dakikalar ya da bir saat boyunca ağızımdan nefes aldım.

İnledim. Bu his çok fazla yemek yemiş olmanın verdiği bir duyguya benziyordu. İçimde çok fazla şey tutuyordum.

"Siktir git, Keefe." Mırıldandım.

Dolu hissi daha da kötüleşti. Daha da kötüleşti. Nefesim kesildi. "Daha bitmedi."

"Hayır." Peggy de aynı fikirdeydi.

Nasıl olur da bu iş bitmez? Son düşüncem, bunun bana eskiden sahip olduğum yayı hatırlattığıydı. Hedefini asla ıskalamayan ama karşılığında talep ettiği güçle beni dizlerimin üstüne çöktüren yayı. Büyük güç, büyük sonuçlar doğururdu ve bu seferki tam bir felaketti.

"İlk seferinde ölmedim," diye hırıldadım.

Dünya, rüzgâr ve toprak etrafımda dönüyor ve gümüş saçlarımı yüzüme doluyordu. Nerede olduğumu anlamakta zorlanıyordum. Kelimenin tam anlamıyla bir kuyruk görebiliyordum - Peggy'nin kışına bakıyordum.

Uçuyor muyduk?

Onun yanına kustum. Sonra iyi bir önlem için tekrar. Kahretsin, ölüyordum. "Silver, sakın ölme," diye emretti.

Kahretsin, o bunu söyleyene kadar gerçekten öleceğime inanmamıştım. İçimde kabaran, yıkıcı duygu ve farkındalık dalgalarına odaklandım. Underhill'in yaratıklarından bazılarını kaybetmek beni neredeyse mahvetmişti ve şimdi de insanlar kederleri ve korkularıyla beni eziyorlardı. Birçoğunu kaybetmişlerdi ve ortak kalpleri kırılmıştı. İçten içe çığlık atıyorlardı. Ve ben bunun her parçasını hissettim.

Onların acısını içimde küçültmek için mücadele ettim. Ölçek, Underhill'in yaratıkları Andas'ın karanlığında kaybolduğunda olanlardan yüz binlerce kat daha büyüktü. Ve insanları kesip atamazdım. Onları sadece kendime bağlamıştım.

Peggy tekrar tekrar, "Bir geçide ihtiyacımız var," diyordu. "Portal," diye mırıldandım.

"Mahkemeye," dedi.

Mahkemeye açılan bir kapı.

Bir el salladım ve görevi tam olarak başardığımdan bile emin olmadan yavaş bir portal oluşturdum. Gerçekten ölüyordum.

Kahretsin. Tüm bunlardan sonra.

"Buradayım," diye bağırdı Cinth aşağıdan bir yerden. Saraya geri mi dönmüştük?

Peggy bir burun dalışı yaptı ve sadece kanatlarının çıkıntılı kıkırdakları ve becerisi beni sırtında tutuyordu. Yüzüm kışının yanındaydı. Her tarafına kusmuştum.

"Annem asla böyle gelmezdi," diye inledim.

Pegasus hafifçe yere indi ve ben de onun yanından taş döşeli zemine düştüm.

Cinth öne doğru koştu ve beni ayağa kaldırdı. "Başardın, Underhill. Sen başardın. Geçit verdiğimiz fae'ler ellerinden geldiğince yardım ettiler ama asla yeterli olmazdı. İnsanlar ölmeyi bıraktı."

"Yardıma ihtiyacı var, güncellemeye değil," diye tersledi Peggy.

Cinth bana daha sıkı sarıldı. "Onun nesi var?"

Ama o dolu his dağılıyordu. Geçirdim. "Sanırım şimdi iyiyim. Sadece sonuncusuydu... biraz." Umarım öyledir.

Kraliçe yüzümün önünde bir el salladı. "Emin misin? İyi görünmüyorsun."

Peggy etrafımda dolaşarak kanatlarından biriyle beni desteklemeye yardım etti. "Dünyadaki tüm insanlarla bağlantı kurması gerekiyordu.

Neredeyse kapasitesini aşıyordu."

Bu konuda neredeyse hiçbir şey yoktu. Kapasitemin kesinlikle aşırı yüklendiğini doğrulayabilirdim.

Yine de güç içime aktı ve şişkinlik hissi yatıştı. Genel olarak daha tok hissediyordum ama büyüm insanlarla olan bağlantımın içindeki yerini alması için çalışıyordu. Yakında bu duyguya alışacaktım. "Hepsini kurtaramadım. Birçoğu öldü."

"Ama *çoğu* kurtarıldı." Yüzü pembeleşmişti. "Bu felaket onları neredeyse yok edebilirdi." Başımı salladım.

"Hiçbir hayvan etkilenmedi mi?"

Kraliçesinden hiç ayrılmayan Ronan da bize katıldı. "Hayır. Geri dönen su sadece Fae'leri ve insanları etkilemiş gibi görünüyor. Başka hiçbir şey zarar görmedi."

"Kontrol etmeye değer olanlar onun saldırdıklarıydı."

Ben savaş odasına doğru yürürken Cinth de yanıma geldi. Kallik'in orada olduğunu hissedebiliyordum. "Hazırlıklı olmalıyız," dedim kraliçeye, saraydan savaş odasına doğru ilerlerken. "Ne için?" Cinth pufladı.

"Odaya gittiğimizde sana söyleyeceğim. Bunu başka kimse duymamalı."

Solgunlaştı, bu da yüzündeki yanık izlerini belirginleştirdi. "Elbette."

"Kraliçe Sümbül," dedi bir fae bize doğru koşarak. "Avrupalı liderler, yaptığımız yardımın ışığında bizi desteklemek için birleştiler."

Bir kadın bir küreye dokunarak arkamızda adım adım ilerlemeye başladı. "Diğer kıtaların çoğundaki liderler kaderimize karar vermek için bir zirve çağrısı yapıyor."

Bir diğeri yetişmek için koştu. "Beş ülke Dünya'daki Fae'leri derhal cezalandırmak ve yok etmekle tehdit ediyor." Sümbül'ün nefes alış veriş sığıdı. Hızlı.

Durmadım. "Hiçbir şey yapmayın. Kraliçe konumumuzu ve ihtiyaçlarımızı değerlendirecek zamanı bulduğunda emirleri birazdan verecek." Fae'ler soru yağmuruna tutuldu ve ben de durup onlara baktım.

"Tekrarlamama gerek var mı?" diye sordum.

"Bu gerçekten bir soru değil," dedi Ronan. "Underhill'i daha da kızdırmadan önce dur."

Kadın ciyaklayarak elindeki küreyi düşürdü ve küre süzülerek uzaklaştı. İçindeki resim, önemli kişilerin tercih ettiği sert kıyafetler giymiş bağırان insanlarla dolu bir odaydı.

Yürümeye devam ettim ve bir süre sonra savaş odasına girdim.

"İyi misin?" Ronan arkamdan Cinth'e sordu.

"Kraliçe olmadığım zaman iyi olacağım," dedi, sesinde gözyaşları vardı. "Ya bebeklerimiz insan olsaydı Ronan? Ya bir dahaki sefere, Keefe ya da Dengesizlik ne kadar alçakça davranırsa davranırsın, fae'lere zarar verirse?"

"Çocuklarımız güvende," diye bizi teskin etti. "Onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Oysa şimdi onların yanında olmalıydım, burada değil," dedi üzüntüyle. "Korkacaklar. Bugün kimsenin ölümüne tanıklık etmeyecek kadar şanslı olsalar bile neler olduğunu hissedecekler."

Ağır bir sessizlik oldu, sonra kraliçe sakinleştirici bir nefes aldı ve "Ne için hazırlanmamız gerekiyor?" diye sordu.

Ronan'ın kapıyı arkamızdan kapatmasını bekledim ve Faolan'la birlikte odanın diğer ucunda oturan Kallik'e başımı salladım.

"Yine saldıracak," dedim. "Keefe sessizce pes etmeyecek. Bu sefer onu yendik, ama herifin bir sorunu var.

kontrollü. Kibri bir darbe almış olmalı, bu da bir dahaki sefere bizi daha kötü bir şeyin beklediği anlamına geliyor." Kallik, "Belki de bir süreliğine kaosla yetinecektir," dedi.

Faolan içini çekti. "Sürüler halinde yarattı. Bu kesin."

Kaos, bu dünyadan ayrılalı çok olmuş eski karanlık tanrılardan birkaçında vücut bulmuştu. Yine de Gaia benimle sohbet etmekten hoşlanıyordu, yani muhtemelen bu güçler fae'lerin her zaman sandığı kadar uzun zaman önce yok olmamıştı.

"Hâlâ onun yolunu göremiyor musun?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Yollar sona erdiğinde, hepimizin ölmesi gerektiğini düşündüm. Ama geri dönmediler. Gölgede kaldılar, tıpkı senin ya da Andas'ın yoluna baktığım zamanki gibi. Mümkün olan son saniyeye kadar hiçbir şey görünmüyor." Kallik'in leylak rengi gözleri deliciydi. "Bunun nedenini biliyor musun? Neden görüşümü kaybediyorum?"

Şüphelerim vardı ve Andas'ın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabileceğinden de şüpheleniyordum. "Keefe hem Andas'la hem de benimle savaşıyor. Dengesizlik'i öldürmeye çalıştı. Sürekli taraf değiştiriyor, bu da yolunu istikrarsız hale getiriyor. Belki de yolların gölgeli olmasının nedeni budur."

Sessizce, "Peki ya görmem gereken diğer milyarlarca yol?" dedi.

Ronan masaya oturup Cinth'i de aynı şeyi yapması için teşvik ederken Kallik'in yorumunu duymadı. "Keefe'nin taraf değiştirmesi iyi bir şey değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "İkimize de yardım etmiyor. Sadece saldırdığı kişileri değiştiriyor. Dengesizliğin olmadığı bir dünyada yaşayamayız, tıpkı Dengenin olmadığı bir dünyada yaşayabileceğimiz gibi."

Sigella odaya girdi. "Bir savaşta her zaman görünenden daha fazlası vardır."

Sanki bir işaretmiş gibi, odanın çevresinde asılı duran küreler aydınlandı ve Cinth'e doğru döndü. Sert giysiler içindeki insanlarla doluydular.

Ronan nefesinin altından küfretti ve gitmek için aniden ayağa kalktı. Bu aramayı kim onaylamıştı?

Fae kraliçesi Hyacinth onlara bakarken kendinden pek emin görünmüyordu. Ellerini masaya dayamıştı ve "Onlara ne söyleyeceğim?" diye sorduğunda Bizi henüz duymadıklarını anladım. Bakışlarından, kraliçeyi kesinlikle *görebildiklerini* varsayıyordum.

Elimi omzuna koydum. "Sana yardım edeceğim."

Bana baktı ve içinden bir iç çekti. "Bana yardım edeceksin. Nasıl?"

"Bu mücadelenin onlara karşı değil, onlar *için* olduğunu anlamaları gerekiyor. Biz onların yanındayız," dedim. "Onlara bunu her zaman söylüyorum. Bana inanmayacaklar. Keefe'nin yaptıklarından sonra olmaz."

Naga kraliçesine yaptığım gibi onun bedenine dalıp onun aracılığıyla konuşabilirdim. Ama şimdi hile ya da kurnazlık zamanı değildi. Korumakla yükümlü olduğum insanlarla değil.

"O zaman izin verin onlarla konuşayım."

"Lütfen yap," dedi, rahatladığı her halinden belliydi. Kallik'in yüzünde suçluluk duygusunun parladığını gördüm. Ne de olsa Cinth'i bu duruma o sokmuştu. O sırada başka bir seçeneği yoktu ama en iyi arkadaşının nefret ettiği bir hayatı yaşadığını görmek onun için kolay olamazdı.

Cinth sandalyeden kaydı ve ben de onun yerine geçtim. Bacaklarım yorulmuştu, bedenim bitkin düşmüştü, zihnim dönüyordu. Ama oturmuyacaktım. Ayağa kalktım, sırtımı dikleştirdim ve Andas'la olan bağımı araştırdım.

Güç için değil.

Güven ve güvence için.

Onu yanımda hissettim. Gaia da beni destekledi. Yardımcılarımla olan bağlantım da beni güçlendirdi. Kelimeler gelecekti, gelmek zorundaydı. Ağzı bozuk Silver olamazdım. Gümüş dilli Underhill olmalıydım.

Bir nefes verdim ve başımı salladım. "Şimdi onlarla konuşacağım." Küreler yumuşak, soluk yeşil bir ışıkla aydınlandı.

Başımı insanlara doğru eğdim, kendimi toprakladım ve sonra kelimelerin akmasına izin verdim. "İnsan âleminin liderleri, ben Underhill. Tüm diyarların koruyucusu, tüm yaşamların annesiyim."

Takım elbiseli, kravatı gevşek bir adam, "Bu işi çok kötü yapıyorsun," diye tersledi.

Öfke, kayıp, keder, intikam. "Hem insanları hem de fae'leri yok etmek isteyen bir düşmana karşı elimizden geldiğince hızlı hareket ettik. Yaptığım kadar çoğunuzu kurtarmak neredeyse beni öldürüyordu. Ve ben tüm diyarlardaki en güçlü varlıklardan biriyim."

Küreler arasında bir mırıltı dalgalandı.

"Bizi tek başına mı kurtardın?" diye sordu bir başka insan.

Artık gücümü anlamışlardı. Konuşmadan önce dinlemeleri ya da en azından düşünmeleri gerektiğini anladılar. "Fae'leri mümkün olduğunca çok şehre taşıdık. Birçoğunuzu sihirleriyle kurtardılar ve ben de hala kurtarılabilecek durumda olan diğerlerine yardım etmek için onlarla birlikte çalıştım."

Başında bir taç olan mor giysili bir kadın bize baktı. "Peki ya Fae'ler? Bu düşmandan ne kaybettiniz?"

Yalan söyleyebilirdim ama güven ve doğruluk köprüsü kurmam gerekiyordu. "Tıpkı sizin halkınız gibi biz de suyun çekilmesiyle çok kayıp verdik. Doğuştan büyüye sahip olduğumuz için su geri getirildiğinde halkımızdan daha az kişi öldü. Buna sevinebiliriz, çünkü ikimiz de etkisiz hale gelseydik, yok oluşu paylaşacaktık.

Keefe'nin hepimizi öldüreceğinden değil. Bunun neresi eğlenceli olurdu ki? Daha sonra oynamak için yüz milyon kadarını canlı bırakacağından hiç şüphem yoktu.

Bir mırıldanma daha patlak verdi.

İlk konuşan aynı adam tekrar konuştu. "Neden sizi bombalamayalım ki? Yıllardır kapımızda olan bir tehdidi neden ortadan kaldırmayalım? O dev bize savaş ilan ettikten sonra da söyledim ve Fae'ler güvenilirmez olduklarını defalarca kanıtladılar." Yumruğunu masaya vurdu. "Ne zaman yeter diyeceğiz?"

Onlarla aynı fikirde olan pek çok kişi vardı. Hangi hayvan hayatta kalma şansını artırmak istemez ki?

Ona döndüm. "Tehdit Fae'ler değil. İnsan yaşamına yönelik tehdit, biz yok olsak bile kalacak olan canavarlardan kaynaklanıyor. Eğer her saraydaki tüm fae'ler yok edilseydi, kötülüğün büyümesini durduracak kimse kalmazdı. Bu dünyayı kontrol altında tutan biziz. Hayatta kalmanızı *sağlayan* biziz. Bizi yok *ederseniz*, son savunma hattınız da yok olur. O zaman bir sonraki canavarla tek başınıza yüzleşmek zorunda kalırsınız."

"Canavarlarla karşılaşabiliriz. Tüm silahlara sahibiz-"

"Sustur şu aptal ağzını!" Masmavi sarı giymiş bir kadın elini kaldırıp adama doğru baktı. "Canavarların mermilere saygı duyduğunu mu sanıyorsun? Bu tek canavarın neler yapabileceğini görmedin mi? Tüm dünyadan son damla suyu çalmak... Fae'ler hakkında daha fazla şey öğrenmenin tam zamanı. Bizim onlara, onların bize olduğundan daha çok ihtiyacımız var. Boğulanlar *onlar* değildi. Onlardan korkabilir ya da onlarla birlikte çalışabiliriz. Ve bu bana bariz bir seçim gibi görünüyor."

Onun sözleri insanların birbirlerine bağırmasına neden oldu. Onlarla olan bağlantım alevlendi ve bunu onları susturmak için kullandım.

Bazıları gözlerini kırptırdı ve diğerlerinin gözleri şişti. Sessizliklerinin doğal olmayan bir sessizlik olduğunu fark ettiler. Küçüklüklerini hissettiler.

Dedim ki, "Hepinizi korumayı seçtim ve sizi dengenin yaratıkları olarak kabul ediyorum. Bu nedenle, canavarlarla savaşmaya devam edeceğiz ve onları kapınızın önünden uzak tutmak için elimizden geleni yapacağız."

Liderler bana baktı ve bazılarının ağzı açık kaldı. Belki de seslerini çalmak pek akıllıca bir hareket değildi ama yine de beni duymalarına ve iyi duymalarına ihtiyacım vardı. "İnsan ve Fae bunu paylaşır. Ya birlikte var oluruz ya da birlikte ölürüz." Öne doğru eğildim. "Ölmememizi tercih ederim."

Üzerlerindeki baskıyı kaldırdım ama kimse

konuşmadı. Sözlerim hedefi vurmuştu.

Parmaklarımı şıklatım ve küreler kırmızıya döndü.

"Lanet olsun, bu..." Cinth sertçe yutkundu. "Sence bu akıllıca mıydı?"

Kallik başını salladı, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "Korkuyorlar, Cinth. Dinliyorlardı. Hepsi değil ama yeterince.

Her biri ölümle burun buruna geldi ve bu onları bize karşı birleşmeye itmek yerine alçaltmalı."

"Mantıklı davranacaklarını ummayı bırakmıştım," diye fısıldadı Cinth ama umut yüzünden

okunuyordu. Dondurucu bir esinti Andas'ın yanına geldiğini haber verdi.

Cinth'in nefesi kesildi ve Ronan eli kılıcının kabzasında odaya geri döndü. Andas onları

ve onun gelişine en ufak bir tepki vermeyen Kallik'i görmezden geldi. "Duydun mu?"

Ona sordum.

Bir homurtu. "Bu gerekliydi. Dayak yemeye ihtiyaçları vardı. İnsanlar kendilerini bir arada tutabilir mi bilmiyorum ama biz *Keefe* ile uğraşırken buna ihtiyaçları olacak." Trickster'ın adını sanki tadı iğrençmiş gibi tükürdü. Bunu söyleme biçiminde içgüdülerimi harekete geçiren bir şey vardı.

"Anladığım kadarıyla sen de insanları hissediyorsun?" Ona sordum.

Bana bir bakış fırlattı. "Evet, bunun için teşekkürler. Öleceğimi sandım. İki kere."

"Her yere kustun mu?"

Andas yüzünü buruşturdu. "Lanet olası insanlara bağlıyım. Onlar olmadan daha mutluydum, gerçekten berbat olanlar bile."

Cinth'in gözleri aramızda gezinirken fincan tabağı kadar büyüktü. Kallik'in vücudundaki sertlik bana onun da mücadele ettiğini haber veriyordu. Yine de, son Dengesizlikle Dünya'da hiç bitmeyen bir uçurumdan yuvarlanırken savaşmıştı. Bu doğal olarak bir etki bırakacaktı.

Dengesizlik ve Denge aynı odada bulunmamalı. Sohbet edememeliydik. Biz yağ ve su gibiydik. Ama benim yüzümden ve kendimi ona bağladığım için öyle değildik.

Ve ona bağlandığım için Keefe milyonlarca yarattığı öldürme gücüne sahip olmuştu. Yine de Andas'ın yanında durabilir ve onu öldürmeye ya da onun *tarafından* öldürülmeye sürüklenmeyebilirdim. Underhill olabilir *ve bir* başkasıyla aşkımı paylaşabilirdim.

Bunun için kaç kişiyi feda edebilirdim? Muhtemelen bu sorunun cevabı kesinlikle bulanık olduğu için içimde bir huzursuzluk vardı.

Dengesizlik bana bir el uzattı. "Silver, hazır mısın?"

Diğerlerine dedim ki, "Keefe bir hamle yaparsa bana Kik üzerinden haber gönderin. Onu sonsuza dek ortadan kaldırmak için bir plan oluşturmaya çalışacağız." Cinth benimle Andas arasında bir bakış fırlattı.

Elini tuttum, bir dikenden daha kötü olmayan Dengesizlik'in ısırığını tenimde hissettim. Zaten her şey de böyle başlamıştı.

"Ben hazırım."

Andas bizi geniş ama sığ örgülü bir nehre götürdü.

"Burada ne kadar zamanımız var?" diye sordum.

Bana bir bakış attı, sonra da "Yirmi dakika kadar" diye mırıldandı. "Bundan daha uzun kalabilirsin."

"Çok rahatsız edici bir hal alıyor."

Tekrar düşündüm. "Mağarada yirmi dakikadan daha uzun süre birlikte olduk. O zaman rahatsız mıydın?" Andas kaşlarını çattı. "Hayır, değildim."

Etrafımızı şöyle bir taradım, sonra düz bir kayanın üzerine tünedim. "Anlat bana. Nasıl olsa bir yolunu bulurum." "Ne bildiğimi biliyorsun," diye mırıldandı. "Aynı yerde uzun süre duramam."

Ama neden?

"Bundan daha fazlası olmalı." Bakışlarımı ona diktim. "Olmalı." Çenesi sıkıştı. "Acaba... yaratıldığım fae mi diye merak ettim."

"Aaden ve Cormac," diye ekledim. "İsimleri bunlardı." "Bunun farkındayım," dedi sıkıca.

Bir omzumu kaldırdım. "Bu seni neden rahatsız ediyor?"

Andas bana doğru döndü. "Çünkü sen onları sevdin ve ben senin başka birini sevdiğini bilmek istemiyorum. Senin her parçana sahip olmak istiyorum, geçmişine bile."

Başımı salladım. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Onu şaşırtmıştım ve öfkesinin bir kısmını kaybetmişti.

Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "İkisi de kendi yollarında sürüklendiklerini hissettiler. Cormac çünkü ailesinin ahlak anlayışı kendi ahlak anlayışıyla çatışıyordu. Aaden ise kendini hiçbir zaman ait hissetmediği için. Acaba benim hâlâ burada kalamamam da bundan mı kaynaklanıyor?"

Olabilir. "Bütün Dengesizler bununla mücadele eder mi?"

"Geçmiş Dengesizliklerin anılarına erişemiyorum. Tıpkı senin annenin anılarına erişemediğin gibi." Bu mantıklıydı. "O zaman neden benimleyken bir yerde daha uzun süre kalabildiğini keşfetmeliyiz."

Bana bir sırtış fırlattı. "Mükemmel bir teşvikim vardı."

Bu hatırlatma kanımı ısıttı. Bu, birbirimizi tekrar keşfetmek için daha fazla zamanımız olduğu anlamına mı geliyordu? "Yoksa Gaia hediyesinin bir parçası olarak doğanın bu yönüne bir ara mı verdi?"

"Bir daha aradığında ona sor, olur mu? Bu belirsizlik çok can sıkıcı." Eminim öyledir. "Keefe'ye nasıl ulaştın?"

"Kızına saldırdı."

Karnım guruldadı. "O iyi mi?"

"Yaşıyor. Onu kurtarmak, onun öfkesini dindirecek ve bize biraz zaman kazandıracaktır."

Orlaith bu konuda kendi yolunu seçmişti ama onsuz bir hayat düşünemiyordum. Hâlâ bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna dair umudum vardı. "Herkesin dengeye ihtiyacı vardır. Orlaith Keefe'nin zayıf noktası."

Andas, "Ve sanırım meslektaş," dedi. "Onun planlarına ne kadar dahil olduğundan emin değilim ama söz hakkı var ya da en azından ayrıntılara vakıf." Bakışım üzerine, "Onları izliyordum," diye ekledi.

Ağzımı açtığımda, "Hayır, nasıl olduğunu bilemezsin. Sır saklamakla ilgili ne demiştin?"

Bir gülümsemeyi ısırdım, sonra ayıldım. "Keefe hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyorsun. Casuslarınızla ilgili sırlarınızı saklayın ama bana ondan daha fazla bahsedin."

Andas başını salladı. "Önce biz gidelim."

Geçitten geçtik ve uçsuz bucaksız çölü zar zor görebildim. Sırtımı serin kumlara yasladım ve Andas yanıma uzandı.

"Onun adı Sucellus. Ya da öyleydi. Uzun, çok uzun zaman önce."

"Bir tanrı mı?" Fısıldadım. "O zaman hâlâ aramızda varlar." Her zaman Gaia ve benzerlerinin tamamen başka bir âlemde var olduğunu varsaymıştım.

"O bir tanrıydı," dedi Andas başını sallayarak. "Dikenleri beni felç ettiğinde, geçmiş hakkında bazı bilgiler edinebildim. Bir zamanlar harikaydı. Gaia'nın ve sıradan halkın dostuydu. Çiftçiler ve avcılar ona saygı gösterir, bereketini ve ürünlerini bereketlendirme gücünü memnuniyetle karşılardı. Ama bin yıllar geçtikçe, ona olan hayranlıkları sıcaklığını kaybetti. O da daha az yakınlık duyduğu şeye, şaraba yöneldi. Sarhoşluğun gücünden zevk almaya başladı ve gücünün daha fazlasını bu yönüne akıttı - tüm yaratıklar için bolluk ve hasat yaratan güçlerden çaldı. Amacından çok uzaklaştı ve Gaia'yı yüce tahtından indirme çabası engellendi ve kadim güçlerin saflarından atıldı."

"Onun gücü alındı." Eğer öyle olmasaydı, annem onu asla hapishane alemine yerleştiremezdi.

Andas başını salladı. "Büyüsü bir damlaya kadar azaldı ve ne olduğu hakkında hiçbir bilgisi olmayan annenin merhametine terk edildi."

Hayır, yoksa Orry'yi bana teslim etmesi için onu asla göndermezdi. "Gücün ona geri döneceğini biliyordu." Andas bana baktı.

Başımı salladım. "O da öyle söyledi. Her zaman geri dönmeyi planlıyordu."

Mırıldandı. "Belki de. Bunu söyleyemem. Ama gücünü yeniden kazandığı anı gördüm." "O zaman bizi birbirimize bağladıktan sonra bize karşı koyması için ona güç mü verildi?"

Andas iç çekti. "Evet. Benim için yeterince güçlü bir kap yaratmak için iki güçlü fae erkeği, bir hayat ağacı ve Underhill'e bir bağ gerekti ama boş bir tanrı, diğer tanrı ve tanrıçaların bizi dengeleyecek güçle doldurmaları için mükemmel bir kap sağladı."

Nefes verdim. "Kahretsin. Bir zamanlar lanet bir tanrı olduğuna inanamıyorum. Bu Orlaith'i ne yapar? Onunla ilgili bir şey gördün mü?" "Neredeyse gitme vakti geldi," dedi. "Orlaith ve Keefe'nin kan bağı yok. Sanırım onun yaşam tarzı, pek çok

türlü sarhoşluk, aslında onun doğasını çağırdı ve gücünü kaybetti. Kısa bir süre için aynı yatağı paylaştılar, ancak yarasa formunda hapsedildiğinde ilişkilerinin bu yönü değişti ve görebildiğim kadarıyla artık ikisi de diğerini romantik bir şekilde görmüyor."

Kaşları havaya kalktı. "Umarım öyle değildir. Ona baba diyor."

"Bu onun hapishane alemindeki takma adıydı, ama hapsedildiklerinden beri birbirlerini böyle görmeye başladılar - baba ve kız olarak. O zamanın kendisi kadar kadim, unutmayın ve tanrılar ve tanrıçalar olayları bizim görebileceğimiz şekilde görmezler. Bu bir yana, Orlaith'i koruma ve ona akıl hocalığı yapma dürtüsü saygı ve sevgiye yol açtı. Keefe'nin hangi noktada Orlaith'in içine kendi özünden bir şeyler yerleştirmeye ve Orlaith'in özünden bir şeyler almaya karar verdiğinden emin değilim ama bu aralarında bir tür bağ yarattı, ailevi bir bağ."

Yüzümü buruşturdum. "İçine sülük mü koymuş?" Andas sözümü kesti. "Nasıl tahmin ettin?"

"Sluagh'ın beni sülüklerle öldürmeye çalıştı." Gözlerini kırıştırdığında, "Sigella onları ezip çay yaptı, merak etme" dedim.

Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Dünyada senin gibi biri yok." Sözcükler onu terk ederken neredeyse üzgün görünüyordu. "Sen olmasan ben kim olurum? Seni kaybetme korkusuyla yaşıyorum."

Ve birlikte bir hayatı paylaşma umuduyla yaşadım. Ama sonra benim doğam aydınlık yerlerde umut etmek ve inanmaktı, onunki ise mağaralar ve karanlık köşeler aramaktı.

Keefe'nin doğası bazı karışıklıklara yol açmaya meyilliydi ve Kik'in kısıraklara ona Neigh Daddy demelerini söylediğini unutamayacağım kadar çok kez duymuştum. İnanın bana, denedim.

"Yani bir süre onun müşterisiydi, sonra onu sevmeye başladı ve büyüsünü ona yerleştirdi. Şimdi onu daha çok bir evlat figürü olarak görüyor." Nefesimi içime çektim. "Eğer büyüsünü Orlaith'ten söküp atabilirsek, o zaman aptal olmayı bırakabilir."

Andas hiçbir şey söylemedi ve benim gibi onun da bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını özünden hissedebiliyordum. Gözlerini kum tepelerine dikti ve aklıma bir fikir geldiğinde dudaklarımı büzdüm. Ne kadar bağlı olursak olalım, özlerimiz her zaman birbirine değişirdi ama bu sadece yumuşak bir histi. Nerede olduğunu ve nasıl ilerlediğini sürekli hatırlatan bir his.

Şimdi aramızdaki bağa aktım. Sanki eski bir çift gibi yatakta birlikte dinleniyormuşuz gibi özümü onunkinin yanında dinlendirdim.

Bakışlarını kum tepelerinden ayırmadı. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Sesinde beni kahkahalara boğan bir bıkkınlık vardı. "Tahmin etmekten vazgeçmene sevindim." Dudakları kıvrıldı.

"Öngörülemezliğin hayatı ilginç kılacak."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Sanki bir geleceğimiz olabilir mi gibi konuşuyordu. Her günün ötesini düşünemiyordum, bazen her saatin ya da dakikanın ötesini düşünemiyordum.

Andas ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

Bu konuda 'biz' diye bir şey yoktu. "Kalmaya çalış."

Omuzlarını yuvarladı. "Kaşınıyor ve sonra daha da kötüleşiyor. İnanın bana. Gitmek istemiyorum." "Öyleyse neden kalmıyorsun?"

"Çünkü bu sadece rahatsızlık değil. Büyü, karanlığımdan kaçmak için toplanıyor."

Odağımı ayaklarının altındaki büyüye kaydırdım ve küfrettim. "Oha."

O haklıydı. Diyar onu reddediyordu. "Tüm diyarlarda böyle mi?"

"Evet." Tıslayarak verdiği cevap giderek artan rahatsızlığını gösteriyordu. Eğer büyüdeki değişimi hissedemeseydim, özünün titremesinden bu etkiyi anlayabilirdim. "Benim aracılığım la demir at. Büyü benim varlığımı reddetmiyor."

Andas bir nefes verdi ama özünün benimkine bastırıldığını hissettim. Büyümü onunkinin etrafına sardım ve özünün titremesi durdu.

Başını öne eğdi. "Rahatsızlık daha az. Hâlâ var ama daha az."

"Sana bir cevabı olduğunu söylemiştim."

"Ve her zaman yanımda kalıp sihrini etrafıma saracak mısın?" diye alay etti.

Derilerimdeki kumları fırçaladım, sonra bir elimi göğsüne koydum ve dudaklarını öpmek için yukarı ittim. "Bana bir şans ver," diye fısıldadım ona.

Yanan bakışları bana hissettiği her şeyi ve sahip olmadığı tüm umutları anlattı. Güzel. İkimiz için de yeterince umut edebilirdim.

İkimize de yetecek kadar korkabilir.

"Ama," dedim alçalarak, "ne demek istediğini anlıyorum. Daha iyi bir çözüm bulacağız."

Andas bir gülümsemeyle savaştı ama kıkırdamamak için verdiği savaşı kaybetti.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece senin gücünden nasıl kurtulacağımı merak ediyorum."

Her gün onun hakkında bu düşünceye kapılıyordum. "Yapamayacaksın. İnsanlar ağız değiştirdi. Onlar ve Fae'ler arasında bir ittifak çok yakın." Sırıttım. "Bunun için üzgünüm."

Andas'ın kıkırdaması uğursuzluğa dönüştü. Yanağımı avuçladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Şu anda aramızdaki en büyük gücün sen olduğunu düşünürsek daha azını beklemezdim. Ancak, durum böyle..."

Vücudumdan güç çıkışı, ona doğru yükselen bir çılgılık attı. Sonrasında bedenim sarktı ve Andas beni kuma indirdi, burnunu çenemde gezdirmeden önce boynumu öptü. Başım döndü ve çenemi kavradı, yüzümü geri çekerek ağzını benimkine bastırdı. Dili beni tattı.

Ben ters ters baktım ve sırtıma sırası

Andas'a geldi. "Bir anlaşma yapmıştık,"

diye hatırlattı bana.

Güç bana geri dönüyordu. Güç, güç değil. Andas'ın durumu tekrar tersine çevirdiğini hissedebiliyordum. Eğer şimdi bir dünya dolusu insanı boğulmaktan kurtarmam gerekseydi, bu yeteneğe sahip olamazdım. "Keefe'yi yendim."

"O zaman gücünü nasıl geri alabildim?" Andas meydan okudu. Yüzündeki bir şey değişti ve sanki çok uzaklardan bir şey dinliyormuş gibi dikkatle odaklandı. Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı.

"Bilmek istiyor muyum?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Muhtemelen istemezsin. Yakında öğrenirsin."

O zaman peşinden koşmazdım. "Bir gün o gücü geri alacağım."

Andas sırtımayı bıraktı ve elini bana doğru uzattığında ben de tuttum. Kollarımı kavrarken beni sabitledi. "Bundan şüphem yok.

Bu tür şeylerin bir gelgiti vardır ama bu gelgit genellikle o kadar hızlı ya da... acısız olmaz."

Sözsüz sorusunu duydum-

Buna dayanabilir misin?

Ona cevap veremedim ve Andas da gerçekten bir cevap beklemiyordu çünkü tüm bunların elli yıl içinde sona erip ermeyeceğini nasıl bilebilirdik? Bir ay içinde tekrar birbirimizi öldürmeye çalışmayacağımızı nasıl söyleyebilirdik?

Keefe o zamana kadar bizi tamamen ortadan

kaldırmamış olsaydı. "Günden güne. Acı üstüne

acı," dedim ona. Andas elini aşağı kaydırdı ve

kıçımı sıktı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Sana hâlâ kızgınım. O güç için planlarım vardı."

"Ben de öyle." Andas ağzının kenarını öptü. "Karanlığın zamanı geldi, aşkım."

Büyülerimden kurtuldu ve bir sonraki nefeste gitti.

Peki ya ben? Hareketsiz kalmıştım.

Benim aşkım.

Bana doğru ilerlerken Kik'in özünün gevşediğini hissettim.

"Ah knuckles," diye uluyarak geçidi arkasından kapattı. Kara

kelpinin diz eklemlerine kadar kuma batmıştı. "Şaşkın

görünüyorsun," dedim ona.

Kaşlarını çattı. "Dikkat et. Seni hâlâ gelecek haftaya kadar

toynaklayabilirim." "Keefe hakkında bir şey mi keşfettin?"

"Hayır, çok uzun sürdü ve ben de karanlığın efendisinin yanında sana eşlik edilmesi gerektiğini düşündüm."

Kaşlarını çattım. "Bana eşlik etmek mi istiyorsun?"

"Peki neden olmasın?" Kendini daha yükseğe çekmeye çalıştı ama sadece kumun içine daha da battı.

Neden olmasın diye aklıma yüzlerce neden geliyor. "O zaman bana ne tavsiye edeceksin?" "Onu ele verme. Verdiğin anda seni terk edecektir. Güven bana."

"Çok geç. Ve yapmadı."

"Ne yaptın?" Ciddi bir şekilde çırpındı ve ağzını kum doldurana kadar gittikçe alçalmasını izledim.

Kik boynunu uzattı ve kumu tükürdü, vücudunun geri kalanı artık görünmüyordu. "Toynağımı boğazına o kadar sokacağım ki midilli öksürmeye başlayacak!"

Birkaç dakika boyunca atıp tutmaya devam etti, ama sonra saçmalamayı bıraktı ve gözlerini bana doğru çevirdi. "Yaratıcı ve şiddet içeren niyetlerimi böyle kusmama izin mi vereceksin? Neyin var senin? Yine mi kabız oldun?

Gülümsememek için dudağımı ısırđım. Andas az önce gücümüzün aslan payını alıp götürmüştü ve savaşlar başlatıp diyarlara karanlığı yaymak için yola çıktığını hayal ettim. Bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ama o beni *seviyordu*.

Arkadaşıma gülümsedim. "Kabız, evet."

"O zaman sana biraz kuru erik alalım. Arkandayım evlat. Tırman çünkü tam anlamıyla sıkıştım. Altımızda bir geçit açmam gerekecek."

Göğsümdeki çılgınca bir çekiştirme nefesimi çaldı.

"Mahkemeye değil," dedim ona. "Naga çağırıyor."

"Hallediyorum evlat. Saldırı altında mı?"

Anlayamadım. Ama o mağaradaki tek önemli şey onlar değildi. Uzun bir atışla değil.

C H A P T E R 17

Kik'in sırtına atladı ve o da tam altımızda bir geçit açtı. İçine düştük ve dünya tersine döndü, Kik kendini düzeltmek için savaşırken dönüp durdu.

"Gözlerimi kırıpıştırıp başımı sallıyorum, ayaklarımı altıma alamıyorum!" diye bağırdı, ağaçların tepesinden aşağı yuvarlanırken. "Senin ayakların yok," diye hatırlattım ona.

Cevabı, düşüşümüzün anarşisi içinde kayboldu.

Etrafımızdaki büyüğü çekiştirerek altımızdaki zemini yumuşattım. Kik yan tarafına indi ve tek bir kelime oluşturarak büyük bir hava üfledi. "Fudge."

Fudge'ın herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu soracak zaman yoktu, ama o inişten sonra lanetlenmediyse, gerçekten yeniden doğup doğmadığını merak etmek zorundaydım.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez onun sırtından inip naga mağarasına doğru koşmaya başladım. Önce nagaların sesleri bana ulaştı, tıslıyor ve çılgık atıyorlardı. *Kavga ediyorlardı. Kavga ediyorlardı.*

Mağaranın içine yeterince hızlı ulaşamadım ve vardığımda önümdeki manzara beni nefessiz bıraktı.

Naga hayat ağacını çevreledi ve Keefe fidanla birlikte ortada durdu. Bana baktı ve gülümsedi. "Şaşırdın mı? Bu ağaç yaşam için su kadar önemli. Artık ben yöneteceğim, Underhill. Sana iyi şanslar."

Eli ağacın üst dallarından birine dolanmıştı. Parmak eklemleri bembeyaz olmuştu ve ben onun tüm ağacı köklerinden çekip çıkarmasını bekliyordum. Bunun yerine kılıcını kaldırdı ve dal ile gövdenin birleştiği yerde oluşan 'v' harfine doğru savurdu.

Tamamen kesmiş.

Naga'dan bir feryat yükseldi ve birkaçı Keefe'ye doğru saldırdı, dişleri açıktaydı ama saldırıları Keefe'nin üzerinden kayıp gitti. Keefe ortadan kayboldu.

Bu hareketinin bir sonucu olacak, diye fısıldadı Gaia. *Halkını koru.*

Hay sikeyim. Bu noktada daha azını beklemezdim.

Hayat ağacı kestiği yerden kanıyordu ve yaradan kıvrılan buhar her şeyin yolunda gitmediği konusunda beni uyarıyordu. Dünya titredi ama ben çoktan ilerlemeye başlamıştım.

Bir tepki geliyordu.

Etrafımızdaki topraktan ve kayadan büyü çektim ve ağacın üzerine dokuma gücünden bir örtü attım. "Hepiniz saklanın!" Naga'ya bağırdım.

Yumuşak kumun içine süzöldüler, son zamanlarda konuştuğum kral ve kraliçe hariç hepsi.

"Biz kalıyoruz." Ellerini kenetlediler ve usulca şarkı söyleyerek sallandılar. Güç battaniyesinin altındaki basınç arttıkça sözleri tenimde fısıldadı. Ağaçtaki yaradan dumanlar yükseliyordu.

Onu durdurmak zorundaydım, yoksa hepimiz ölecektik.

Ağaca en yakın boşluğa erişmek için kendi sihrimi hafifçe kullandım. Buharlaşan yaradan yayılan ısı beni kör etti. Ellerimi kaldırarak parmak uçlarımı ağaca doğru uzattım ve kesigi bulana kadar gövdede gezindim.

Ateşli.

Kızgın.

Korkmuş.

Bir ağacın duygulara sahip olduğunu düşünmek tuhaftı, ama yine de bu bir hayat ağacıydı, öyleyse neden hayatın her yönünü bizim gibi hissetmesin? Andas'ı, Kik ve Peggy'yi, Kallik ve Cinth'i düşündüm. Son birkaç ay içinde hayatıma giren herkesi. Aramızda ne kadar büyük bir sevgi ve anlayış oluşmuştu.

Hem seçilmiş hem de kan bağı olan ailemde ne kadar çok güç vardı. Bu

öfke ve korkuyu dengeleyen bir şeydi.

Sevgi. Güven. Anlayış.

Elimi kızgın yaranın üzerine koydum. Acı içime çarptı, kolumdan gövdemize doğru yayıldı. Ağacın kanı parmaklarımın üzerine döküldü ve kemiklerimi takırdatmaya başladı.

"Ben de senin için savaşıcağım," dedim dişlerimi sıkarak. "Onları geri getirdin. Bana sevme şansı verdin ve bu dünyadaki her şey bu."

Sevdiklerimin görüntülerine ve bana hissettirdiklerine sarıldım. Orry olduğu zamanki Orlaith'e bile. Hepsine duyduğum sevgiye tutundum ve sonra onu yanan avuçlarımdan serbest bıraktım.

Kumda ne kadar süre diz çöktüğümü bilmiyordum. Kanım ağacinkine karıştı ama acı yavaş yavaş azaldı ve elim soğudu ama yine de avucumun içinde dans eden küçük elektrik şimşekleri yüzünden karıncalandı.

Gözlerimi açmaya cesaret ettim.

Ağaç büyümüştü, yaprakları artık siyah ve gümüş karışımı yerine sade bir gümüş rengindeydi. Olanların doğruluğunu hissederek baktım.

Aferin, genç Underhill. Fedakârlık ve sevgi, karanlığa karşı dengenin yoludur. Öğrenmen gereken şey sevgiydi. Koruduklarına karşı sevgi ve onları güvende görmek için fedakârlık yapma isteği.

"Ben... Ben bunu yaptığımı sanıyordum." Elimi yaradan nasıl çekeceğimi bilemediğim için fısıldadım.

Gaia cevap vermedi ama ben onun sözlerini kalbime aldım ve hafızama kaydettim. Ağacın uzun dalları etrafımı sardı, sanki beni tanıyormuş gibi kollarımı ve yüzümü nazikçe okşadı. Aynı naziklikle, ağaç avucumu yaradan çekti.

Acı ve şiddetli bir yanık bekliyordum. Hayat ağacının görüntüsü avucuma kazınmış, yeni bir dövme gibi kömürleşmiş siyahtı.

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle.

"Underhill."

Naga kralına döndüm. O ileri doğru yürüdü ve ben de ağacın etrafındaki sihirli ağımlı indirdim, böylece ona yaklaşabildi.

Tek kelime etmeden elimi tuttu ve parmaklarını siyah kömürleşmenin üzerinde gezdirdi. Yanık, iyileşmiş deriyi ortaya çıkarmak için düştü. Ağacın görüntüsü kalmıştı ama artık gümüş rengindeydi. Biri elime bakmadıkça onu göremezdi ama ağacı içimde hissedebiliyordum ve sonsuza kadar da hissedecektim.

"Hayat ağacına doğru ilerleyin," dedi. "Onu canımız pahasına koruyacağız, her şeyin anası."

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Zaten yaptın."

Çatallı dili bir kez dışarı fırladı. "Mağarayı kapatın, Underhill'in Sahibesi. Herkese duyurun."

Anlamaya başladım. "Sonsuza dek kapana kısılacaksın."

Sallanıyordu. "Güvenli... Yerin altına tünel kazacağız, daha fazla mağara yapacağız. Su ve yiyecek için yeraltı nehirleri. Ağacı koruyun."

"Kral haklı," diye fısıldadı kraliçe onun arkasından. "Daha güvende olacağız. Ağaç daha güvende olacak. Sizin olan bu ağaca hizmet etmek bir onurdur."

Başını eğdi, teni yeni bir madeni para gibi parlıyordu.

Haklıydılar ama yine de... Konuşmadan önce tereddüt ettim. "Seni her şeyden üstün tutuyorum. Naga Kralı ve Altın Kraliçe. Sizi sık sık ziyaret edeceğim ve size teşekkür ediyorum."

Başlarını öne eğdiler ve kabilelerine katılmak için kumlara gömüldüler.

Tek başıma, yaptıkları fedakârlık karşısında kendimi çaresiz hissederek ve yolumu onlarınki kadar net görebilmeyi dileyerek mağaradan çıktım.

Dışarıda görüldüğümde Kik iki kez baktı. "Bunu mağaradan yapamazsın sanıyordum." "Artık yapabilirim. Mağara ve ağaç benim."

İnsanları ve şimdi de hayat ağacını ele geçirmiştim. Dünya alemi benimdi. Evet, dengenin tekrar bana doğru kaydığını hissedebiliyordum. Damarlarımda daha fazla güç akıyordu. Bu da Andas'ın damarlarından daha az güç akacağı anlamına geliyordu.

Mağaranın etrafındaki kayalara dokundum ve oraya açılan her tüneli hissettim. Onları kapattım, hiçbir hazır yol kalmayana kadar tünelleri sert taşlarla doldurdum.

Naga ailem için güneş ışığı yoktu. Kalbim acıyordu ama onlar da benim gibi seçimlerini ve fedakârlıklarını yapmışlardı ve ben de bunun doğruluğunu hissediyordum.

Ama...

Ağaçların gelişmek için ışığa ihtiyacı vardı.

Elimi kayanın üzerinde tutarak, kayada yumruğum büyüklüğünde delikler açmak için büyü kullandım ve iç mağaraya kadar uzanan açıklıklar oluşturdum. Ama bu, ağacın gelişmesi için yeterli ışık olmayacaktı.

Delikleri gümüşle kapladım, güneşin aydınlattığı delikleri kaplamak için topraktan cevher çıkardım, ışığı ağaca yansıttım ve naga'yı ziyaret ettim. Bu ışık ve hava için yeterli olacaktı ve ağacın köklerinin suyu idare etmesi gerekecekti.

"Şimdi nereye?" Kik başıyla bana vurdu. "O mankafa Keefe'nin buradan kaçtığını gördüm. Ayağı mağaranın dışına çıkar çıkmaz geçitten geçti."

"Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı? Geçidin diğer tarafında bir şey gördün mü?" Zaten bir fikrim vardı ama bunun doğrulanması gerekiyordu.

Hayat ağacıyla olan bağlantım içimde uğulduyordu, Andas'a bağlandıktan ve bir süreliğine onun gücünün yarısını aldıktan sonra sahip olduğum güce rakip bir güç.

"Ölçekler alemi." Kik yüzünü buruşturdu. "Ama oraya giremezsin evlat. Bunu biliyorum. *Sen de*

biliyorsun." Sırıttım. "Öyle olduğumu sanmıyorum."

Kik'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Elimi yuvarladım, büyüm etrafımda her zamankinden daha güçlü bir şekilde kıvrılıyordu. Denge ayaklarımı çekiştiriyordu ve yolum aniden naga'nınki kadar açıktı.

"Beni Peggy'ye götür. Onunla ve Sigella'yla konuşmam gerek. Birlikteler." İkimizi de oraya ışınlatabilirdim ama içimden bir ses gücümü korumam gerektiğini söyledi.

Kik tek dizinin üzerine çökerek sırtına tırmanmama izin verdi. "Tamamdır. Tüm diyarlardaki en güzel kırsağı görmeye gidiyoruz."

Yeni bir korku içimde yeşeren umudu hırpalarken bile gülümsedim. Ya yanılıyorsam? Ya her şeyi berbat ettiysem? Andas ve ben olağanüstü güçlüydük ama ikimiz de büyülü yaratıklardık. Keefe ve Gaia... onlar büyüün *ta kendisiydi*.

"Nefes al evlat," dedi Kik. "Popo yanaklarındaki gerginliği hissedebiliyorum. Arka kıllarımı tutuyorsun."

Bizi hayat ağacının dinlenme yerinden Alaska sarayına götürürken güldüm ve parmaklarımı yelesine doladım.

Avluda koşar adım ilerledi ve ölen fae'ler ya da boğulan insanlarla karşılaşmadığımızda içimdeki nefes kesildi.

Son ziyaretlerim pek de rahatlatıcı olmamıştı.

Kanat sesleri havada gümbürdedi ve hemen ardından Peggy arkamıza indi. Sigella onun sırtındaydı.

Kaşlarım kalktı. Bu beklenmedik bir manzaraydı. Sigella onu bir şekilde yenmiş miydi? Peggy kimsenin ona binmesine izin vermezdi ve ikisi birbirlerine karşı çoğunlukla yeterince nazik olsalar da, aralarında hiçbir zaman bir dostluk algılamamıştım.

"Bu mükemmel bir fikirdi." Peggy başını kadim fae'ye doğru eğdi. "Senin yardımın olmadan bunu yapamazdım," Sigella Peggy'ye derin bir reverans yaptı.

Kaşlarım daha da kalktı.

Birbirleriyle alay ediyorlardı. Gözlerimi kısarak onlara baktım. Hayır, *ciddiydiler*.

Kaşlarımı saç çizimdeki şok olmuş yüksekliklerinden zorla indirdim. "Sarhoşlar mı?" Nefesimin altında Kik'e mırıldandım. Ama o da benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" Kik homurdandı. "Etrafımda bu kadar akıllı ve güzel kadın olması beni geriyor."

Peggy homurdandı. "Dalkavukluğun her geçen gün geliyor, aşkım. Bu sanatı mükemmelleştirmek için benim en güzeli ve en akıllısı olduğumu söylemen yeterli."

Kik'in sırtından kaydım. "Sigella, bir konuda düşüncelerine ihtiyacım var. Peggy, fazla uzaklaşma, sanırım bir sonraki adımda senin yardımına ihtiyacım olacak."

Peggy bana göz kırptı. "Hizmetinizdeyim, Underhill."

Avluda bir yol boyunca ilerledim ve Sigella da yanıma geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Keefe'yi nasıl öldürebilirim?"

Sessizliği cesaretlendirici değildi. "Yapabileceğine inanmıyorum. Büyük güçlerin onu bu hale getirmesinin bir sebebi var.

Sebebi ortadan kaldırmadan - ki bunu yapmak istemeyeceğinizi anlıyorum - o zaman Keefe kalmalı. Bir şekilde." Bir şekilde.

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Gaia bu diyarlarla ilgileniyor, peki ya diğer tanrılar?" Sordum, sonra eklemeye cesaret ettim, "Lugh gibi mi?"

Homurdandı. "Beni lanet bir arpın içine kilitletiği için bin işkence yaşasaydı ne güzel olurdu. Tanrılar ölmez ama, uyurlar. Ya da hayatlarının neredeyse sıfıra inmesine izin vermeyi seçerler. Ölüme en çok bu kadar yaklaşabilirler. Keefe bunun yerine şiddeti seçti, gerçi bunun için yaratılmamıştı."

Peggy ve Kik bize katılırken "Güç," diye düşündüm. "Güç ve kontrol istiyor." Bu artık çok açıktı. "Yani öldürülemezse, tekrar hapsedilebilir. Ya da uyutulabilir."

Sigella bir zamanlar boş olan havadan bir çay fincanı çekmek için bileğini döndürdü. Fincanı dudaklarına götürdü. "Eski tanrıların yok olmayı seçmesi gerekir. Bu sefer bu kararı isteyerek vermeyecek. Son hapsedilişini isteyerek kabul ettiğinden şüpheleniyorum."

Nefesimi içime çektim. "Orlaith yüzünden."

"Muhtemelen." Çayından bir yudum aldı, ben de fincana baktım.

Bir keresinde bana zorla içirdiği sülük çayını hatırlayarak yutkundum. "Çaylarınızdan biri onu etkisiz hale getirir mi?" Bakışları keskinleşti. "Çaylarım her şeyi yapabilir. Ama yine de kendi özgür iradesiyle içmesi gerekir."

Planlarım onun sözleriyle okyanustaki akıntılar gibi değişti ve uyum sağladı. "O zaman çayı senin yapmanı istiyorum Sigella. Eğer onu öldüremiyorsam, zapt edilmeli."

"Gümüüş." Kraliçenin sesi avlunun öbür ucundan çınladı.

Cinth bana doğru koştu, saçları dağınıktı ve etekleri un ve sosla kaplıydı.

"Ne oldu?" Diye sordum ve bu soru bana sürekli tekrarlanıyormuş gibi geldi. Hayatım her zaman bir krizden diğerine geçmek olsaydı, belki de bu soruyu tamamen ortadan kaldırabilirdim.

Solgun yüzünü bir ter tabakası kapladı. "İnsanlar... Bazıları yardımımız için minnettar olsa da, diğerleri bize saldırmaya geliyor. Şimdi. Siyah saçlı bir fae'nin onlara insanları zayıflatmayı ve bu diyarın kontrolünü tamamen ele geçirmeyi planladığımızı söylediğini aktardılar."

"Andas" demeden önce o olduğunu

biliyordum. "Şimdi ona gideceğim."

"Neden bu kadar sakınsın?" diye sordu. "Umurunda değil mi?"

Bunu düşündüm. "Evet, elbette önemsiyorum. Ancak diyarlar bir Dengesizlik durumunda, bu nedenle karanlık, tersinden daha kolay bir şekilde içeri sızıyor."

Kraliçe Hyacinth'in bunu hiç anlamadığını söyleyebilirim.

"Olan oldu," dedi gözyaşlarına boğularak. "Sabahtan beri bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Ama yok."

Pişirmenin neden bir çözüm bulmasına yardımcı olacağını anlamadım. Halkını silahlardan korumayacağı kesindi ama bunun hoş karşılanmayacak bir soru olacağını hissediyordum. "İnsanlarla son iletişiminiz neydi?"

"İstifa etmemi istiyorlar. Yerimi yeni bir kraliçenin almasını talep ediyorlar. Fae'ler bunu söylemeyecek kadar sadıklar ama bana olan inançlarını kaybettiklerini söyleyebilirim. Yemeklerimi beni kızdıramayacak kadar çok seviyorlar." Başını eğdi ve ben de bir elimi omzuna koydum.

Bilgi içimde canlandı.

Liderlik değişecekti. Bu da denge için bir fırsat olacaktır.

"Harika bir kraliçe oldun, Sümbül. Bu pozisyona kimsenin kontrol edemeyeceği güçler tarafından getirildin. Sana güveniyorum. Başından sonuna kadar nefret ettiğin bir durumda sadece elinden gelenin en iyisini yapmak istediğini biliyorum."

Hıçkırıkları avluda yankılandı ve gizlenen birkaç fae dönüp baktı. Avlu temizlenene kadar gücümü onların yönüne doğru ittim.

"Ama ben kendime güvenmiyorum," dedi Cinth. "Ben adil zamanların ve basit mücadelelerin kraliçesiyim. Bu beni çok aşılıyor Silver."

Benden bu kadar. Bunu daha fazla yapamam."

Onun arkasından baktığımda Kallik'in Kahin kılığında bizi

izlediğini gördüm. "Kahin ne görüyor?"

Kız kardeşim saraya açılan ve insan hizmetkârların kullandığı küçük kapının gölgesinden ayrıldı. "Yollar bana kapanıyor, Underhill. Varlığımın geri kalanında Kahin olarak kalmayı umuyordum ama gücüm azalıyor.

Yollar benim için kapanmamıştı.

"Dünya benimle Andas arasındaki yeni bağ yüzünden değişiyor," dedim. "Belki de görme yetin zamanla geri gelir, kralın kızı."

Ya da belki de Kahin'in gücü azalmıştır, böylece sahip olmak için doğduğun unvanı talep edebilirsin."

Kallik'in nefesi kesildi. "Ciddi olamazsın. Bu unvan *senin* içindi."

"Ben Underhill'im. Fae Kraliçesi olamam. Eğer bir Kahin değilsen, o zaman bu görevi sen üstlenmelisin. Sümbül aradaki boşluğu çok güzel doldurdu. Şimdi istediği gibi yaşama sırası onda."

Kallik cevap vermedi. Kahin olmayı hiç istememişti. Kraliçe olmayı hiç beklememişti. Tam da Faolan'la birlikte diyarlara ayak basmışken, tüm fae'lerin iyiliği için ikinci bir fedakarlık yapmak üzereydi.

Ve bunu yapacaktı. Çünkü o bir kral ve kraliçenin kızıydı ve annem tarafından yönetmek için seçilmişti. Ben de aynısını seçiyordum.

Cinth ağlamaya başladı. "Teşekkür ederim, Underhill."

Sözleri zar zor anlaşılırdı. Güzelliğin ve ışığın, pancar gıdıklamalarının ve bruadarın daha adil zamanlarının kraliçesiydi.

Savaş ve muharebeler için yaratılmış bir kraliçe değil. Başkaları yaşayabilsin diye fedakârlık ve ölüm ateşinde yaratılmış bir kraliçe değil.

Kallik o kraliçeydi. Başımı kız kardeşime doğru eğdim. "Seni zorlamayacağım. Ama Kahin olduğun süre boyunca başka hiçbir kraliçenin görmediği çok şey gördün. Bunun bir sebebi vardı. Dengesizlikle savaşmanın bir nedeni vardı. Saklanma zamanın sona erdi kardeşim. Umarım şimdi kendini hazır hissediyorsundur, tıpkı Kahinlik görevini kabul ettiğinde hissetmediğin gibi."

Tek dizinin üzerine çökerken kız kardeşimin üzüntüsünü *hissettim*. "Dediğini yapacağım ve senin kararına güvенеceğim. Bu görev için başka kimse yok, biliyorum. Bazı özgürlüklerimi kaybedecek olsam da, bazılarını kazanacağım. Geleceği değiştirme korkusu olmadan konuşma özgürlüğü. Bundan keyif alacağım."

Uzun, siyah saçlarını ortaya çıkarmak için kapüşonunu geri kaydırırken leylak rengi bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı.

Boğazımdaki yumruyu yutmakta zorlandım. "Underhill ve Fae Kraliçesi'nin her zaman yapması gerektiği gibi birlikte çalışacağız."

Kahin amacına hizmet etmişti.

Saraydaki yüzlerce büyüye dokundum ve tüm yaratıklara avluya girmelerini emrettim. Fae'ler saraydan çıkmaya başladı. Önümde diz çökmüş Kallik'i ve arkamda yüzüne neşe ve rahatlama damgasını vurmuş Sümbül'ü görünce yavaşladılar ve fısıldaşmaya başladılar.

Fısıltı, şokla şişmiş bir şekilde duyuldu.

Kallik. Kral Aleksander'ın kızı. Kallik. Geri döndü. Yaşıyor.

Cinth gitmeye başladı.

Arkama baktım. "Sana hâlâ ihtiyacı olacak, Sümbül. Bunu biliyorsun değil mi?"

Gözleri yaşlarla dolup taşı. "Her zaman arkadaşımın yanında olacağım. O benim kalbimin kız kardeşi ve bu ana kadar

sürdürmeyi seçtiğim hayat için onu hiç suçlamıyorum. Başka türlü olamazdı."

Onların dostluğu tanık olduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Toplanan Fae'lere döndüm.

"Kallik anneme Kahin olarak hizmet etmek için çok şey feda etti." Sesim gürleyerek herkesi susturdu. "Şimdi, ihtiyaç duyulan bu zamanda doğduğu pozisyona geri dönüyor. O, Tüm Fae'lerin Kraliçesi Kallik'tir ve Underhill'in kutsamasına ve saygısına sahiptir."

Onun için yapabileceğim en iyi şey buydu. İnsanların kapımıza dayanmış olması ne kadar korkunç olsa da, daha büyük tehdit hâlâ Keefe ve çaldığı hayat ağacının parçasıydı.

Fae'ler Kallik'e doğru kalabalıklaştı ve ben de geri çekilerek saray kapılarından dışarı çıktım. Kallik bu işi halledecekti, bundan hiç şüphem yoktu.

"Bu iyi oldu. Aşçının hüngür hüngür ağlamasından bıkmıştım."

Yanımdaki kadim fae'ye bir bakış attım. "Sigella, Keefe için çay demler misin?" "Birkaç saatimi alır ama evet. Memnuniyetle hazırlarım."

"Çay için saraya döneceğim o zaman." Kalabalığın arasında Peggy'yi buldum ve bakışlarımı ona diktim. O da başını sallayarak beni bekleyeceğini belirtti.

Gözlerimi kapadım ve Andas'la olan bağlantımı takip ettim, onu dünyanın öbür ucunda hissediyordum, insanlarda yaygın bir kaos ve karanlık yaratıyordu. Kolay hedeflerdi, özellikle de şimdi.

İç çektim. Sonra bir geçit yaratarak içinden geçtim ve insanlardan oluşan bir kampın mutlak kargaşasına adım attım.

Askerler.

Birkaç tanesi cılız silahlarını bana doğru kaldırdı. Gücümü silahlarını toprağa gömmek ya da insanları cam gibi kırmak için kullanabilirdim ama korku duruşlarını terk edene kadar bekledim ve tek bir kelime söyledim.

"Andas."

Dengesizlik, onlarınkiyle aynı üniformayı giymiş adamların arasında yürürken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ellerini onlara doğru salladı. "İşlerimi görmeye mi geldiniz?"

Çenemi kaldırdım. "Giyinme ve bebeklerle oynama ihtiyacını aştığını düşünmüştüm."

"Alaycılığın yetersiz kalıyor, Underhill'im. Nefeslerinin hızını ve kalçalarının sıkılığını görüyorum. Belki de bu üniformayı daha sık giymeliyim."

Haksız değildi. Dudaklarımı büzdüm. "Belki de yapmalısın. Keefe'yi durdurmanın bir yolunu biliyorum."

"Öyle mi?" Alaycı tonu diğer adamları güldürdü, sanki neler olup bittiğini biliyorlardı. Sanki akılları onunkiymiş gibi.

Yüzümü buruşturdum. "Onları böyle kontrol etmek zorunda mısın? Onlar karanlıkla dolu. Nasıl olsa seni takip edecekler."

Andas bir omzunu kaldırdı ve askerler de aynısını yaptı. "Sizin gücünüze gönül rahatlığıyla itaat etme lüksünüz var. Benimki kontrol edilmesi gereken bir canavar. Eğer onu küçük yollardan çekip almazsam, o zaman beni büyük yollardan kontrol edecektir."

Hoşuna gidip gitmediğini sormak için ağzımı açamadan Andas sözümü kesti. "Bu soruya bir cevap istediğinden emin ol. Ben neysem oyum ve bu değişmez."

Kalbim askerlerin kaybının yasını tuttu ama acılarının üzerimden akıp gitmesine izin verdim çünkü o anda başka bir seçenek yoktu ve -gerçekte- Andas'la hayatımın nasıl olacağının gerçekliğini görmüştüm. Buna katlanabileceğime beni sadece zaman ikna edebilirdi.

Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve "Ya tek bir yerde kalmanızı sağlayacak bir yol olsaydı?" diye sordum.

Gülüştü yüzünden kayıp gitti. "Sen... bu imkânsız. Her zaman benimle kalamazsın. Senin özüne demir atmaya devam edemem."

Gülme sırası bende. "İnsanlar bana bu kelimeyi söyleyip duruyor ama yine de buradayız. Ben, yine imkansızı başarıyorum.

Cevap basitti, gerçekten."

Bekledim.

Evet, onu süründürecektim.

"Peki cevap ne?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Dudaklarım

kıvrıldı. "Sana söylersem bana ne vereceksin?"

Bunu düşündü. "Çok."

Denge ve Dengesizlik olarak konuşuyor olsaydık, ona daha sert bir pazarlık yapabilirdim ama buraya Gümüş olarak gelmiştim. Sırtımayı bıraktım ve yumuşak bir sesle, "Bu bedava. Çünkü senin mutlu olmanı ve dinlenebilmeni istiyorum. Özümle demirlendiğinde tek bir yerde kalabilmenin nedeni, benim her zaman evime demirlenmiş olmamdır. Ancak son zamanlarda, çıpam da gücüm gibi Underhill'den Dünya'ya kaydı. Artık burada ikamet etme ihtiyacı hissediyorum ve bu değişim sırasında aklıma sizin bir evinizin olmadığı geldi. Eğer doğru tahmin ediyorsam, Dengesizliğin hiç evi olmadı. Seni bir diyara indirmenin bir yolunu biliyorum. Tepenin Altında

ve bu şekilde özünüz dinlenip yerleşebilir." İnsan askerler Andas'ın gevşek

yüzlü şaşkınlığını yansıttılar.

"Sen..." Sesi titredi ve tekrar denedi. "Bana bir diyar mı vereceksin? Bana *Underhill'i* vereceksin. Bunu neden yapasın ki?"

Gücümün ve tüm fae'lerin gücünün Underhill'e bağlı olduğundan ve hepimizin yavaş yavaş zayıflayacağından korkmuş olsam da, artık durumun böyle olmadığını biliyordum. İnsanları sahiplenmek içimdeki değişimin son parçasıydı ve Dünya benim yeni dayanağım ve evimdi. Yaratıklarım, Underhill'deki herhangi bir değişiklikten ya da gücüme karşılık olarak on yıllar boyunca kaçınılmaz olarak Dünya'da meydana gelecek değişikliklerden zarar görmeyecekti.

Aslında, birkaç yüz yıl içinde Dünya'nın Underhill'in eskiden olduğu gibi görüneceğine dair bir his vardı içimde. Belki de bunu insan liderlere söylememeliydim.

Kısacası, eski Underhill'e ihtiyacım yoktu ve onu Andas'a bırakmaktan da korkmuyordum.

Tüm bunların yanı sıra, en az diğerleri kadar büyük bir neden daha vardı. "Çünkü ben de seni seviyorum."

"Keefe hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz," dedim Andas'a. "O bir düzenbazdır, aptal değil."

Andas insan askerleri her yöne salmıştı ve onlara ne yapmaları emredildiğini düşünmemeye çalıştım. Denge ayaklarımı hafifçe çekiştiriyor, kalmak yerine gitmem için beni teşvik ediyordu. Keefe'yi durdurmak dengeyi daha fazla etkileyecekti.

burada müdahale etmekten daha iyidir.

Dikkatimi karanlığın askerlerinden ayırmayı başardığımda Andas beni izliyordu.

"Harekete geçmeyecek misin?" diye sordu.

"Bunda değil."

"Keefe'nin sebepsiz yere hiçbir şey yapmadığını söylemişsiniz... Hayat ağacından bir parça aldı."

Başımı salladım. "Peki bunu neden yapsın ki? Hayat ağacı beni Dünya'ya bağlayan şey. Keefe hapishane âlemini çoktan ele geçirdi ama ölçek âlemi ondan kaçıyor."

"Kesimi ikinci bir alemi kendisine bağlamak için kullanacağına inanıyorsun." Andas'ın bakışları benimkilerle buluştu. "O kesimi Underhill'e demirlemek için kullanmamı istiyorsun."

"Evet, ama adını değiştirmen gerekecek. Ben Underhill'im ve zamanla Dünya'ya da bu şekilde hitap edeceğim."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Anlaştık. Kesmeyi planlıyor musun?" Gülmeye başlamadan önce soruyu ancak söyleyebildi.

Gözlerimi kısmıştım. "Ne?"

"Sana planın ne olduğunu sorduğumu yeni fark ettim."

Kaşlarımı çatarak, "Plan yapabilirim" dedim.

Çenemi eğdi. "Yapabilirsin. Ama plan işe yaramazdı ve sonunda başka bir şey yapardın. Bu yüzden plan yaparak zaman kaybetmemeyi öğrendin."

Buna itiraz edemem.

Ondan bir öpücük çaldım. Neredeyse yeterli olmasa da, hiçbir şey yapmama alternatifinden çok daha iyiydi. "Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Bir fincan çay içmek için." Dönmeden önce kısa bir mesafe yürüdüm. "Kılık değiştir lütfen. Saray fae'leri patlayacak ve her yere parıltı saçacak."

Andas kaşlarını kaldırdı, sonra yüz hatlarının Aaden'in yüzüne dönüşmesini izledim.

"Senin berbat bir mizah anlayışın var," diye onu bilgilendirdim. "Başka biri. Cormac *değil*."

Sırıttı, sonra siyah saçları turuncuya döndü, güçlü kasları zayıfladı ve boyu uzadı.

"Bu yeterli olacaktır." Bizi bir geçitten Sigella'nın yanına sürükledim. Onu nihayet serbest bıraktıktan sonra ilk kez vedalaştığımız saray bahçelerindeydi. Keşfetmeyi ve özgürlüğünün tadını çıkarmayı planlamıştı.

Bu konuda fazla ileri gitmemişti. "Henüz bitmedi," diye tersledi.

Yüzümü buruşturdum ve onun kıpırdanışını ve ezilmesini dikkatle izleyen Andas'la birlikte biraz geri çekildim. Sigella ilkel haliyle daha vahşi hali arasında gidip geliyordu. Havanın altından bir et parçası fırladı ve yanındaki bakımlı ağacın üzerine sıçradı. Avucunun altında bir şey kıpırdandı, sonra onu ağzına attı, çiğnenmiş kalıntıları çimlere tükürdü, sadece posayı tekrar toplamak için, kir ve her şeyi, sonra çaydanlığa ekledi.

"Açık olmak gerekirse, *Keefe* bu çayı içecek, doğru mu?" Andas mırıldandı. "Neredeyse eminim."

Bakışlarını üzerimde hissettim ama ona bundan daha fazla güvence veremezdim.

Odağı yukarı doğru kaydı ve bir saniye sonra bir gümbürtü havayı sarstı. Uzun ve ince bir nesne bir insan düzleminin altından düştü. Sarayın bariyerlerine çarptı ve ben ateş ve duman topunu görünce nefes nefese kaldım. Aynı silahlardan bir dizi bariyere doğru patladı ve bariyerler yol verirken cam gibi bir kırılma oldu.

Bu silahlar ne kadar güçlüydü? Çoktan bitmişlerdi.

Yeni bariyerler yaratmak için sihrimi kullandım.

Vahşi Sigella boğazımı sıkarken, "Dur," diye yüzüme vurdu. "Artık senin yerin değil. İçeri bak." Andas büyüsünü sert ve hızlı bir şekilde çekti ama yardımcıma yaptığı saldırıyı durdurmak için elimi kaldırdım.

Sarayı çevreleyen dalların katliamını deşifre etmek biraz zaman aldı ama yüzlerce öz Alaska Sarayı'nın kaderine karışmışken benim karışmadığımı görebiliyordum. Olamazdım da.

İnsanlar fae yaratıklarına saldırıyordu. Ve yine de.

İnsanlar da artık benim yaratıklarımı.

Bir anne olarak hangi çocuğumu kayırmam gerektiğine nasıl karar verdim? Cevap, ikisini de kayıramayacağımı. Onları mümkün olduğunca karanlıktan uzaklaştırabilir ve önlerinde daha iyi zamanların beklediğini umabilirdim. Sigella müdahale etmekte haklıydı.

"Haklısın," dedim ona.

Dişlerini suratıma geçirdi, sonra çay yapmaya geri çekildi.

Andas gücünü serbest bıraktı. "Yandaşlarına çok fazla hareket alanı bırakıyorsun. Buna müsamaha göstermem."

Belki de bu yüzden yanında sadece iki bebek uşağı vardı, ama tepemizde başka bir uçak hareket ederken bunu ona söylemedim.

"Hayır," diye fısıldadım. "Yeni bir bariyer kurun." Gökyüzünde en az otuz uçak vardı.

Yanımda, Andas insanların karanlık eylemlerinden alacağı baş döndürücü güç dalgasını soluyordu ama ben sarayın içinden beliren üniformalı fae sıralarına odaklanmıştım. Ve onların başında da kız kardeşim ve Faolan vardı.

El ele tutuşup sihirlerini birleştirerek kendi bombalarını yaptılar. Onlar bombayı bırakırken ben de Andas'la birlikte bir adım öne çıktım. Uçak patladı.

Nefesimi içime çektim ve Andas'la aramdaki güç akışı neredeyse insanların fae'lere karşı savaşmaya karar verdiklerinin doğrulanması kadar ürkütücüydü. İnsanların düzlemlerinden gelen her saldırıda, karanlık içlerine kök saldıkça ben de zayıflıyordum. Ancak patlayan her düzlemle birlikte, karanlık eylemler önlendikçe ve gemileri yok edildikçe bana güç geri döndü. Annem kendisiyle önceki Dengesizlik arasında böyle bir güç alış verışı olduğunu biliyor muydu?

Andas düşüncelerime cevap vererek, "Gerçekten biliyor olamazlar," dedi. "Denge ve Dengesizlik hiçbir zaman bizim gibi birbirine bağlı olmadı."

Belki de öyleydi, ama aklım aramızdaki güç durumunun nasıl sürekli değişeceği ve bunu nasıl idare edeceğimiz ve zaman içinde birbirimizden nefret etmemeyi nasıl başaracağımızla meşguldü.

Daha fazla

uçak. Daha

fazla Fae.

Daha fazla uçak patlıyor. Daha fazla bomba saraya isabet ediyor.

Kallık bu raundu benim için kazanacaktı ve Andas da bunu en az benim kadar iyi biliyordu. Denge bugün galip gelecekti.

"Neredeyse bitti mi?" Sigella'ya sordum.

Ona baktığımda, daha önce orada olmayan küçük bir kahvaltı masasında oturmuş, çayını yudumluyor ve fae'lerle insanlar arasındaki savaşı izliyordu.

"Evet, hazır." Tereddüt etti, sonra bir çaydanlığı öne itti.

Yanına gittim ama tencereyi almadım. "Seni tereddüde düşüren Keefe mi yoksa bu hareket mi?"

"Rol." Bir nefes aldı. "Erkekler tarafından bir yere hapsedilmenin nasıl bir şey olduğunu hissettim. Şimdi birkaç kez. Bunu bir başkasına yapmak..." Daha geniş bir nefes daha aldı. "İnanılmaz bir his. Keşke çayı boğazından aşağı kendim dökebilseydim."

Doğru. Pişmanlık ya da suçluluk yok o zaman.

Tencereyi aldım. "İş bittikten sonra birkaç saatini onun yanında kına yakarak geçirebilirsin."

"Bunu tahmin ediyorum." Sigella kısa bir süreliğine daha vahşi kişiliğine büründü. "Akşam yemeğinde onun ruhunu yiyeceğim." Tekrar normal haline döndü ve başka bir şey eklemedi.

Boğazımı temizledim. "Harika. Sonra görüşürüz."

Sigella özellikle kana susamış hissettiğinde, vahşi doğasının ortaya çıkma olasılığının daha yüksek olduğunu anlamıştım. Onun bu versiyonu kaçınılması gereken biriydi. Bunun ötesinde, Sigella'nın güçleri ya da nereden geldikleri hakkında hâlâ çok az şey biliyordum. Ayrıca yüzyıllar geçse de hâlâ çok az şey biliyor olacağımı tahmin ediyordum. Sigella, güçlerinin kolayca anlaşılmasını sağlamayacak kadar zeki idi.

Bahçeyi ve Sigella'nın kulaklarını terk ettikten sonra Andas, "Ne yapacağı belli olmaz ama bunu ele geçirmeyi çok isterim," dedi. "O benim. Kafatası atı ve ölümcül korsesi olan sende."

"Rolüne uygun görünüyordu ama kısıtlıydı. Açlık dikkatini dağıttı."

Kık'ın ölümünü gördüğümde Peggy, Kık ile birlikte dinlendikleri ağacın altında duruyordu. İlk ölümünü.

"Zamanı geldi mi?" diye sordu.

Benimle buluşmak için ilerlerken özüne kaşlarını çattım ve sonra kalbim boğazıma fırladı. Yanında tay vardı.

Kık'e baktım. En iyi arkadaşım bir baba olacaktı. Peggy, bir anne.

Ve yavruları.

Andas'ın sığ nefesleri onun için de aynı yolun seçildiğini doğruluyordu: karanlık ve uzun, çok uzun bir hayat. Ancak Andas taya binmedi ve binicisinin kimliği gizemini korudu.

"Underhill?" Peggy dedi ve bunun bana ilk seslenişi olmadığını anladım.

Zorla gülümsedim. "Zamanı geldi. Bir keresinde Pegasai'lerin binicilerini sınırladığını çünkü binicilerinin aileden biri olduğunu söylemiştin. Sıkıntımı hissedebiliyorsun. Buna gelecekteki stres de dahil mi?"

"Genel sağlık hissinize neyin yardımcı olacağını hissedebiliyorum." "Şimdi mi, şu anda mı?"

"Her seferinde," diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bundan sonra yapmam gereken şey karmaşık. Yardıma ihtiyacım olacak."

Peggy kanatlarını daha da sıktı. "Sizin için sağlık, başkaları için sağlık anlamına gelmeyebilir. Bazı durumlarda, sevdiklerinizin iyiliği için kişisel acı çekmeyi seçebilirsiniz. İşte bu yüzden size ne hissettiğimi nadiren söylüyorum."

"Benim için mutluluk hissettiğinde bağlantımıza bir nabız gönder," dedim ona. "Gesisine ben karar vereceğim ve acı çekmekle ilgili söylediklerinizi anlıyorum."

Andas yanımda kaskatı kesildi ama bir yorum yapmaya cesaret edemedi.

Elini tuttum. "Hadi gidelim. Kesimi yaptıktan sonra, yaraya senin özün gerekecek. Ve onu gecikmeden senin diyarına yerleştirmeliyiz."

"Onun krallığı mı?" Kik sordu.

"Dünya artık benim," dedim ona. "Underhill'in olduğu yer karanlığın evi olacak." "İşte bu bir yenileme," diye cevap verdi.

Peggy homurdandı, sonra sırtına tırmanabilmem için alçaldı. Andas için eğilmedi ve Andas da bunu beklemiyor gibiydi.

Kanatlarının arasına sokuldum, bir tanrıyı uyutacağını umduğum çaydanlığı kavradım.

"Bundan emin misin?" Andas, karanlık gözleri temkinli ve... korkmuş bir şekilde konuştu.

Benim

için.

Bizim

için.

İkimiz de bunun yüzümüze patlayacağını biliyorduk.

Hapishane âlemindeki bir öze açıldım. Orlaith Sigella'ya yardım ederken aynı zamanda sadakatinin Keefe'y e olduğunu açıkça belirtmişti... ancak özünün bana hala açık olduğunun kanıtı onun beyanıyla çelişiyor gibiydi.

Onun özünü Peggy'ninkine dokundurdum. Andas zaten bana bağlıydı.

Peggy gücünün bir parçasını içime gönderdi. "Orlaith ile ikinizin de yararına olacak bir gelecek görüyorum ama arkadaşlığınızın saflığı asla geri gelmeyecek."

Belirsiz... Umutlu. Acı verici.

Peggy ve Andas'a "Dayanın," dedim. "Bu canınızı yakabilir. Bunu daha önce hiç yapmadım." "Siktir," diye mırıldandı Andas.

Sigella'nın bedenini ele geçirmek ve bir portal açmak için onun özüne girmiştim ve naga kralını da bedenime davet etmiştim ama daha önce hiç bir insanın içinden fiziksel olarak geçmek için onun özünde bir portal yaratmamıştım. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Orlaith'in özünü ele geçirdim ve kendimi, Andas'ı ve Peggy'yi onun içine ittim. Sadece saniyelerim vardı. Bir varlığın bu kadar çok kişiyi, özellikle de Denge, Dengesizlik ve bir Pegasus'u tutması gerekmiyordu. Ayrıca yarı Kelpie yarı Pegasus bir tay.

Onun özünde ölçek alemine bir geçit açtım, sonra bedenlerimizi diğer tarafa zorladım. Kendimden daha güçlü tehlikeli bir varlığa doğru.

Tartı alanına tökezleyerek girdim ve Peggy'ye karşı kendimi sabitlemeyi başardım.

Andas bana baktı ve yeteneğimden şüphe duyduğunu ve oldukça sarsıldığını gösteren bir şekilde nefes verdi.

Kıkırdama sesleri duyuldu ve kafamdaki döngüden sıyrılıp Keefe'nin çıkıntılı bir kayanın üzerinde oturup bacaklarını salladığına odaklandım. Orlaith onun kollarında baygın bir şekilde yatıyor, Denge, Dengesizlik ve bir Pegasus'un içinde bir geçitten geçmeye zorlanmasından bunalmıştı. Özü her yere dağılmış, yok olmuştu. Bizi geçirmem çok uzun sürmüştü ama yine de kurtarılabildim.

Andas benden ve Peggy'den uzaklaştı.

Keefe ikimizi de neşeli bakışları altında tuttu, dudaklarında alaycı bir bükülme vardı. "Ne zaman bir araya geleceğinizi merak ediyordum.

Benim için ne kadar uygun."

Keefe'yi Sigella'nın çayını içmeye nasıl ikna edeceğimden emin değildim. Ama Orlaith'i kucağına alışına bakılırsa... kıkırdıyor ve gülümsüyor olsa da...

Gaia için işe yarayan şey kesinlikle tekrar işe yarayabilir. Onun neşesi sadece bir gösteri olabilir, ama Orlaith'in yok edilmiş özü bizim lehimize çalışabilir.

Orlaith'le aramda hâlâ var olan bağa daha sıkı tutundum. Onun özünün bir milyon zerresini avucumun içine çektim.

Sonra kalbimin yalvarışlarını duymazdan gelerek onun özünü boğmaya başladım. Orlaith, Keefe'nin kollarında çırpınıyor, ağzından köpükler çıkıyordu.

Keefe kıkırdamayı kesti.

"Onun varlığını ellerimde tutuyorum," dedim ona, ama o zaten biliyordu.

Andas karşımda durdu ve kollarını kavuşturdu. "Onu dinlemeni öneririm. Sen dinleyene kadar peşini bırakmayacaktır." Evet, dinlerdim.

Çaydanlığı kaldırdım. "Hadi bir şeyler içelim."

"Şarap," dedi Keefe nefes nefese. "Sigella'nın şarabı."

Hah. Bunu kaçırmışım.

Yine de çayın sarhoşluk tanrısına hitap etmeyeceğini düşünmüştüm.

Keefe'nin odağı benden Andas'a, sonra tekrar elimdeki çaydanlığa ve son olarak da kollarındaki Orlaith'e kaydı. Andas'ın karanlık gücü Keefe daha kıpırdamadan etrafını sardı ve hem Trickster'ı hem de Traitor'ı içine alarak onları sıkıca bağladı. Ama bu, biz onu içmeye ikna ederken Keefe'yi yerinde tutmaya yetmedi. Sigella'nın şarabı.

Kendimi Andas'a açtım ve o da kendi karanlığını dengelemek için benim gücüm olan gümüşü kullandı. Benim gücümü de ikisinin etrafına ördü ve onu kalın bir ip gibi savururken ellerinin esnekliği kalbimi çarptırdı.

Kendimi silkeleyerek Orlaith'in özüne sıkı sıkıya sarıldım. Onu karanlık olmadan olabileceği gibi görüyordum; zeki, alıngan ve kararlı. Sadık, evet. Ama sadece insanlığı elinden alındığında sadakatının çelik çekirdeği parlıyordu. Özünün tenimde nasıl parıldadığını ve ışıldadığını inceledim. Bana kısmen güç sahibi olduğum için tutunmuştu ya da en azından güç sahibi olduğuma inanmıştı. Belki de başından beri Underhill'e dönüşeceğini biliyordu.

Bu düşünce itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı.

Ama bir yarasa olarak Orlaith'in farklı olduğunu anlamıştım. Aaden ve Cormac'ın Dengesizlik gücünü tek başlarına taşıyamamalarına benzer bir şekilde, ona hapishane âleminde bir yer kazandıran karanlığı taşıyamamıştı. Belki de Orlaith'le paylaştığım her şey doğrudur. Belki de yarasa arkadaşımın yasını tutarken Orlaith'in de bir daha asla bu hale gelmek istemediğini bilebilirdim.

Orlaith'in özünü ölçek alemine ve bana sabitledim, böylece süzülüp kaçamazdı.

Keefe, Andas'ın üzerine attığı büyülü ipe karşı esnedi. Onun dövüşmesini ya da gerçekten aklını yitirip bize saldırmasını bekliyordum. Birleşik gücümüzden kaçış yoktu ve bunu hepimiz görebiliyorduk. Şimdi dinlemek zorunda kalacaktı.

Tek yaptığı, terlemeye bile *çalışmadan* kısıp bir inilti çıkarmak oldu. "Kahretsin... Beni iyi yakaladınız. Bunca yıldır, ki bu kadar çok yıl oldu, Dengesizlik ve Denge'nin birlikte çalıştığını hiç görmemiştik. Gaia'nın kendisiyle bile başa çıkabilirsiniz."

Gözlerimi devirdim. "Gaia ile bir sorunumuz yok. O bizim başımızın belası değil."

Keefe güldü ama sesin içi boştu. "Düşündüm ki... Hayır, ne düşündüğümün bir önemi yok. Bu yoldan dönerek çıkamayacağımı görüyorum. Bugünün farklı bir şekilde sona ereceğini düşünmüştüm."

Daha önce labirente giden yolları nasıl daire içine aldığını fark etmiştim. Eğer şimdi bunu yapamıyorsa, Keefe gerçekten kapana kısılmış olmalıydı. Bunu bu kadar kolay kabul etmesine şaşırmıştım. Bu da bana bunun başka bir tuzak olduğunu hissettirdi.

"Ve bu?" Andas hırladı. "Umarım ölmüştür?"

Keefe, Orlaith'in yüzünü nazikçe okşayarak, "*Bunu* içecek kadar aptal olsaydım ölmüş olurdu," dedi. "Sigella'nın şarabı... Onun gücüyle asla uyanamam. Onu Lugh'un kendisinin bile uyuyabileceği kadar güçlü yaptı."

Bakışlarımı kısmıştım. "Yani sadece... pes ediyorsun."

Keefe bana baktı ve sarhoş yüzünün ardında, tanrı Sucellus'un bana baktığını gördüm. Hesaplıyordu. Dikkatli.

"Vazgeçmek mi?" diye düşündü, hâlâ Orlaith'in başını okşuyordu. Eğer bu dengenin sihrini gösterdiğine dair bir işaret değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordum. Keefe ne kadar yenilmez görünse de bir zayıflığı vardı. Hepimizin vardı.

Keefe bir süre sonra, "Duruma göre değişir," dedi. "Sonsuza kadar burada durabilir misin? Ben senden daha fazla bekleyebilirim." Andas esnedi ve birleştirdiğimiz büyü Keefe'nin üzerine çöktü,

Keefe sadece gülümsedi.

"Beni burada tutabilirsiniz; ama öldüremezsiniz," dedi. "Bunu zaten öğrendik, değil mi? Ve Silver arkadaşını, daha önce pek çok kez kurtardığı tek gerçek arkadaşını asla öldürmeyecek, değil mi? Çünkü ya Orlaith yaptığı hatanın farkına varırsa? Ya içindeki karanlık geri çekilirse?" Keefe başını iki yana salladı, vücudunun geri kalanı kapana kısılmıştı, sonra güldü. "Peki. Şimdi ne olacak?"

Orlaith'in cansız bedeninin yanında iki görüntü belirdi. Biri havada süzülen yarasa Orry'nin, diğeri de kadın Orlaith'in. Görüntüleri benden başka kimse fark etmemiş gibiydi.

Sesi özünden bana doğru fısıldadı. *Öyle değildi, Silver. Seni hala seviyorum, bir arkadaş olarak ve*

Aile. Sen benim her iki tarafımı da görüyorsun, başka hiç kimsenin görmediği gibi, babamın bile. Ama ben aydınlık ve karanlık arasında gidip gelmeye mahkûmum ve hep öyle kalacağım. Annenin yönetimindeyken de böyleydin. Şimdi de senin yönetimindeyim. Bu Gaia'nın emri. Yarasa... onlar benim en iyi parçalarımı ve o parçaları ilk senin görmene sevindim. Belki sen, annenin aksine, Denge ve Dengesizlik arasında yürüyen bu yaratıklarda farklı bir şey görmeyi seçersin. Benim bir amacım var. Bunu biliyorum.

Kaşlarımı çattım, keşke onu daha iyi okuyabilseydim. Her yaratık gibi o da kendini kurtarmak için her şeyi yapardı - bunu gün gibi açık bir şekilde görmüştüm. Gerisi... Denge ve Dengesizlik arasında yürümek ve bir amaca sahip olmakla ilgili kısım...

Anlamın gerçek olmasını amaçlamamıştı. İyi insanların da karanlık şeyler yapabileceğini ve içlerindeki iyiliği koruyabileceklerini söylüyordu. Hayatın aydınlık ve karanlık kadar net olmadığını söylüyordu.

Ama aklım onun *tam anlamıyla* söylediklerindeydi.

Keefe tekrar iç çekerek dikkatimi Orlaith'ten çekti. "O halde tek istediğim bir dakika. Onu geri getirin ki vedalaşabileyim."

"Bizi aptal mı sanıyorsun? Basit bir veda için emrettiğimizi yapacağına inanacağımızı mı sandın?" Andas homurdandı. Gücü benimkiyle birleşerek Keefe'yi yerinde tutuyordu ama yaşlı tanrı boyun kaslarını bile esnetmemişti. "Bu sefer son dakika kaçışları olmayacak Sucellus."

Bir şey beni çekti.

Kalbime bir değil, üç kez veda etmiştim. Bir kez Cormac için. Bir kez Aaden için ve bir kez daha sonsuza dek Andas olduklarını fark ettiğimde. Bu vedalardan bir şeyler kazanmış olsam da, adamlarıma eskisi gibi sahip olabileceğime dair umudumu yitirmiştim. Son bir veda edebilmek ya da onlara son bir kez dokunabilmek için neler vermezdim ki?

Ne olursa. Her

şeyi.

Kalbim daraldı ve içimde kabaran duygularla nefes almakta zorlandım. Üzüntü, acı ve keder bunların başında geliyordu. Keefe ve Orlaith'in bağı tam olarak anlayamayabilirdim ama birbirlerine bağlıydılar. Kendi seçimleriyle ve kendi ördükleri bağlarla. Aşk söz konusu olduğunda seçim ve niyette büyük bir güç vardı.

"Veda edebilirsin," dedim.

Andas bana bakmak için kırbaçladı. "Ciddi olamazsın. Kaçmaya çalışacaklar. Şu anda savaşıyor ve neden biliyor musun? Çünkü güçlerimiz birleştiğinde durdurulamaz oluyor Silver. Bir tanrı için bile."

Ona sertçe baktım, Andas'ın yaptığım şeyin daha fazlası olduğunu anlamasını istiyordum. Bir tür el işareti sistemi bulmamız gerekiyordu. "Sevdiğin kişiden son bir dokunuş dilemenin ve sonra bunun senden alınmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Andas'ın gözleri benimkilere kilitlendi ve kenarlarında bir yumuşama gördüm. Yüzünün yumuşadığını başka biri fark edebilir miydi? Hiç sanmıyorum. Onu her şeyiyle seviyordum ama bu noktaya gelene kadar bir ton ejderha pisliği atlatmışım.

Başını salladı.

Bana güvendi ve bu muazzam bir şeydi. Çünkü *öyleydi*. Dengesizlik Denge'ye güvenmişti ve o da ona güvenmişti. Belki bu bizi birbirimizle barışık tutmaya yetmeyecekti ama ben onun selamını ömrümün sonuna kadar hatırlayacaktım.

Keefe içini çekti ve o konuşurken ben döndüm, yüzünde dikkatli bir gülümseme vardı. "Her zamanki gibi, nezaketiniz ve merhametiniz-" Sesim soğuktu. "Ben aptal değilim. Gerçi öyle olduğumu düşündüğünü biliyorum."

Keefe benim neler yapabileceğimi, neleri yapıp neleri yapamayacağımı bildiğine inanıyordu. Bu aptalcaydı çünkü artık ben bile sınırlarımı bilmiyordum.

Ama Keefe ve Orlaith'te bile acı görüp uyumu yeniden sağlamaya çalışamazdım. Gücümün ve Underhill olmanın laneti buydu.

Öyle bile olsa. Bu, kolayca çiğneneceğim anlamına gelmiyordu.

Orlaith'in gevşek bedenine ve onun üzerinde gezinen kadın ve yarasanın görüntüsüne bakmaya devam ettim. Bu görüntü onun bir sonraki seçimimi bekleyen hayatının ta kendisiydi. Özü tenime yapışmıştı, sanki yaptığım seçim ne olursa olsun beni yatıştırmaya niyetliymiş gibi.

Ya da gardımı indirip beni bir kez daha kandırmasına izin vermem için beni yatıştıracaktı.

Vücudu kıpırdadı ve Keefe'nin kollarından bana bakarken göz kapaklarının kalktığını gördüm.

Orlaith bana ihanet ettiğinden beri bastırdığım her şey ön plana çıktı.

Merhametin yol göstermesine izin vermek buraya kadarmış. Hırlayarak elimi özünün üzerinde sıktım ve onu yok olmanın eşiğine getirmek için acımadan üzerine yüklendim. Vücudu sarsıldı ve gözleri dalgalandı. Bu sefer *gerçekten*.

"Sana... bir daha asla güvenilemez, Orlaith," diye tısladım. "Gitmen senin için en iyisi. İhanetin ve düzenbazlığınla ilgili yeni anılar yaratmaktansa seninle ilgili anıları saklamak daha iyi. Hiç olmamış bir dosta son kez veda edeceğim."

Kendimi toparladım ve her seferinde özünden bir damlacık koparıırken gözlerimi Orlaith'ten ayırmadım. Tüm acı, öfke ve şokun ellerimi yönlendirmesine izin verdim.

Vücudu Keefe'nin kollarında solmaya başladı.

Sonunda kalbimin kırılmasına izin verirken gözyaşlarım yanaklarımdan aktı. Bu, hayatın pek çok macerasında yanımda olacağını düşündüğüm arkadaşımı son görüşüm olsun.

"Hoşça kal Orlaith," dedim ve ellerimi kaldırarak onun son parçasını da dünyaya dağıttım. "Daha nazik bir yolda yeniden doğman dileğiyle."

Ancak sırtımdaki yumuşak bir dürtmeyle durakladım. *Peggy*, diye fark ettim ve bu düşünce öfkemi kesmeye yetti.

Bunun benim için en iyisi olmayabileceğini bilmemi istiyordu. İncinmiş kalbim kesinlikle *Peggy*'nin yanlış olduğunu düşünüyordu ama kalbim benim sadece bir parçamdı.

"Yapma!" Keefe bağırdı. "Yapma! Lütfen, elimde kalan tek şey o."

Ama üzerimde böyle bir gücü olduğunu bilerek, kalbimin her zaman onu korumak isteyeceğini bilerek, yapmamam gerekse bile onu hayatta bırakabilir miydim? Cevap hayırdı. Ben onun parçalarını fiziksel bedeninden koparıp ayırdıkça, onun görüntüsü de uzaklaştı. "Ben annemin olduğu Underhill'im," diye homurdandım. "Yapılması gereken doğru şey buysa, acıya neden olan zor seçimleri yapacağım."

Ben de annem kadar güçlüydüm.

Keefe, Orlaith'in gevşek bedenine daha sıkı sarıldı. "Bunu görebiliyorum Underhill. Bu niteliği sende daha önce göremediğim için çok pişmanım."

Orlaith'in bozulmamış son özünü ellerimde tutarken bir kaşımı kaldırdım. "O halde bir seçim yapmalısın."

"İçeceğim." Kelimeler büyük bir nefesle ağzından döküldü. "Şarabı içeceğim. İstedğin bu, değil mi? Beni sonsuza dek aklınızdan çıkarmak için mi? Beni uykunun yararsızlığına ve kalıcılığına bağlamak."

Eğer teklif edecekse.

Orlaith için kendini feda etmesine çok şaşırmıştım. Şok olmuştum ama memnun da olmuştum çünkü ondan beklediğim tepki buydu.

Andas şarap dolu çaydanlığı aldı ve Sigella'nın çay fincanlarıyla yaptığı gibi yoktan bir kadeh yarattı. "Kendi isteğinle içiyorsun," dedi Andas kadehi koyu kırmızı şarap kenarından taşıyacak kadar doldururken.

"Son damlasına kadar."

Keefe'ye zerre kadar güvenmiyordum. Orlaith'in elini tutmak ve onu kucağından çekmek için bir adım öne çıktım. Büyü kullanabilirdim ama Orlaith'in özünü kontrol altına almakla meşguldüm. Ayrıca, eteklerinin arkasının çamurda sürüklendiğini görmenin de bir hazzı vardı.

Bana kızgınlıkla burnunu çektiğini neredeyse duyabiliyordum.

Yavaşça, çok yavaşça, özünü tekrar bir araya getirdim ve dikkatlice bedenine indirdim. Olduğu kişinin ruhu... yağlı değil, karanlık değil, tam da bir düzenbazın hissetmesini beklediğim gibi hissettiriyordu. Şaşırtıcı, şaşırtıcı hissediyordu. Sanki ona her baktığımda biraz farklı biriydi, istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu düşündüğü rolü oynuyordu. Nihayetinde güç istiyordu. Çünkü hayatının en karanlık döneminde hiç gücü olmamıştı ve bir daha asla o konumda olmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti.

Keefe Orlaith'e ondan çok daha fazla değer veriyordu, eğer doğru tahmin ettiysem, ama Orlaith bunu Keefe'nin anlamasına asla izin vermeyecek kadar zekiymi.

Son bir hamleyle son parçasını da vücuduna ittim ve parmak uçlarımdan kalbine bir şimşek gönderdim. Orlaith sarsıldı ve soluk soluğa doğrulup oturdu. "Ne... ne oldu?"

Keefe iç çekti. "Onları doğruca bize getirdin, Orlaith'im. Silver'la olan bağlantınız kalplerinizin arasından geçiyor, bu yüzden o da sadece kendisinin yapabileceği gibi bu yolu izledi. Bu ona senin üzerinde büyük bir güç veriyor. Onu sevmemen gerekiyordu, Orlaith."

"Ama yaptım," diye cevap verdi ona. "Ve hala yapabildiğim ölçüde yapıyorum."

Orlaith'e bakarken çenem titriyordu. Onu yanımda durmak yerine benimle savaşıyor bir düşman olarak görmenin bana ne kadar acı verdiğini bilmesini istemiyordum.

Orlaith'in gözleri irileşmiş ve sulanmıştı. "Ve sen beni öldürmedin mi?"

"Neredeyse." Kelimeyi ısrarak söyledim. "Keefe haklı. Biz birbirimize bağlıyız. Şimdi bu forma döndüğün için işler daha karmaşık ama sen yarasa iken ailenin bulduğu ve seçtiği bir aşk vardı. O zamanlar dostluğu paylaşıyorduk. Şimdi paylaşacaklarımız farklı olacak ama henüz birbirimizle işimizin bittiğine inanmıyorum."

Boğazı düğümlendi ve başını eğdi, içinden bir hıçkırık koptu. "Ne olduğuma yardım edemem Silver. Sen nasıl Underhill'liği bir kenara bırakabiliyorsan, ben de Hain unvanını taşıyorum, değil mi? Bu benim bu hayattaki ve sonraki hayattaki çağrım, tıpkı babamın kandırmak için kullandığı unvan gibi."

Onun sözleriyle kalbimin bu kadar acımasından nefret ediyordum; güçlü olmam gereken bir anda anlayış ve üzüntü başa çıkmam gereken korkunç bir canavardı. "Keefe. Bununla işimiz bitti. Veda et."

Orlaith'e doğru ilerleyecekmiş gibi durdu.

"Hayır," dedim. "Onu görebiliyorsun. Sesini duyabiliyorsun. Bu bana verilenden çok daha fazlası. Hak etmediğin hediye al."

Keefe yutkundu ve Orlaith'e baktı. "İyi olacaksın; seni iyi eğittim. Asla bir kız çocuğu bulmamam gerekiyordu. Sen benim için bile bir sürprizdin. En harika sürpriz."

Orlaith titredi, gözleri ona kilitlendi. "Babam olduğun için teşekkür ederim. Bana gücümü gösterdiğin için."

Geçmişlerini unutan bir tek ben miydim? Yüzü allak bullak olmuş Andas'a baktım.

Sadece bir tane değil.

Bekledim ama görünüşe göre söyleyecekleri tek şey buydu. Sevdiklerimle bir saniye daha geçirmek anlamına gelseydi sonsuz bir konuşma yapardım. "Bir şey daha Keefe. Kesim nerede?"

Keefe o zaman gülümsedi; yüzünü parçalamak istememe neden olan, yavaşça yanan bir gülümseme. "Demek bunu da anladın. Ama ben ikinizi de hafife almışım. Siz de beni hafife aldınız. Şimdi benden iki şey istiyorsun ama karşılığında sadece bir şey öneriyorsun. Hangisi? Şarabı içmemi mi yoksa Orlaith'in hayatı için kesilen fidanı sana vermemi mi istiyorsun?"

Başka bir zaman olsa dağ kedisi gibi savaşı, ikisini de korumaya çalışırdım ama sırtımın ortasından gelen yumuşak bir dürtme beni arkamda duran Peggy'ye doğru çevirdi. Bu sefer dürtmesiyle bana ne anlatmak istiyordu? Hangisi daha iyi bir seçimdi?

Nazik gözleri karanlık ve hüzünlüydü.

"Her şeyi hile olan ve sadakati olmayan bir ruha karşılık, her şeyi sadakat olan ve hilesi olmayan bir ruh. Bu bir değiş tokuş olurdu, değil mi?" diye fısıldadı pegasus.

İçimi bir ürperti kapladı. "Hayır." Peggy'yi kaybetmeyeceğim. Ne benim için, ne de Kik için... "Bu Kik'in kalbini kırar. İmkân yok."

Peggy bana, "Bu senin çıkarına en iyi şekilde hizmet eder," dedi.

Gözleri üzgün değildi çünkü neyi seçeceğimi merak ediyordu... Kendi hayatını onunkiyile takas etmemi *mi istiyordu*?

Keefe güldü. "Oh, bu hoşuma gitti. Evet, ne teklif ettiğini anlıyorum Pegasus. Anlıyorum ve artık bu anlaşmadan faydalanamayacak olsam da Orlaith'in adına kabul ediyorum."

Peggy başını eğdi.

"Peggy, dur!" diye bağırdım. "Tay ile birliktesin."

Ama tüylerinden biri çoktan yere düşmüştü. Görünmeyen akıntılarla Keefe'ye doğru süzülürken büyüm onu yakalamakta başarısız oldu. Onu aldı ve tüy alacalı siyah ve beyaza dönüşürken yüksekte tuttu. "Çok güzel. Evet, kabul ediyorum. Gerçekten kabul ediyorum."

"Anlaşma bu değildi," diye gürledim. "Onun tayı anlaşmada yoktu. Çocuğu serbest bırakacaksın." Keefe beni geçip Peggy'ye bakarak, "Katılmıyorum," dedi.

Andas başını salladı ama içindeki üzüntüyü gördüm - Peggy için değil, benim için.

Keefe kesici aleti arkasından çıkardı. Ama birkaç dakika önce orada olmadığını biliyordum.

Onu ayaklarının dibinde yere bıraktı. Yaprakları gümüşten çok siyahtı, tıpkı hayat ağacının onu kopardığında olduğu gibi.

"Şarabı iç," diye tersledim. Bunu yapar yapmaz tayı Peggy'nin bedeninden koparacaktım. Onun dışında nasıl hayatta kalacağı ya da tayı taşıyacak ve doğuracak kadar güçlü bir kısrağ bulup bulamayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir yolunu bulacaktım. Bulmak zorundaydım.

Peggy'yi kaybetmişim.

Kik... Kik bu haberle yıkılırdı. Ona geri dönmek için ölüme meydan okumuştı. Peggy'ye uzandım ve parmaklarımı onun ipeksi yelesine doladım. "Böyle olmamalıydı," diye fısıldadım. "Bunu neden yaptın?"

"Yol bu, Underhill. Sen göremesen de ben açıkça gördüm," dedi kararsızca. "Endişelenme. En iyisi bu." "Benim için en iyisinin ne olduğu konusunda bir seçeneğim olduğunu söylemiştin. Bunu benden aldın." Sözlerim öfkeliydi. Yaralandım. Bereft of Umut.

"Evet, çünkü bazı seçimlerin ağırlığını taşımak zorunda kalmamalısınız."

Andas içkiyi Keefe'ye uzatırken öfkeli gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Benim asi düzenbazım, iç ve iyi geceler de. Sonsuza dek. Ne kadar da yardımcı oldun."

Keefe Orlaith'e baktı, sonra kadehi selamlayarak kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir an, bir duraksama oldu. Sanki bu konuda ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sanki tüm bunlar benim tarafımdan yapılmış bir şakaymış gibi.

Ama ben düzenbaz değildim.

Gaia'nın dokunuşu içimde dalgalandı.

Denge dengeden daha fazlasıdır, çocuğum. Fae'lerin son kraliçelerine ve şimdi farklı bir zamandaki yeni kraliçelerine nasıl baktıklarını düşün. Aydınlık ve karanlığa ihtiyaç vardır. Ortak bir tehdidin her zaman karşıt olan iki gücü nasıl birleştirdiğine bak. Zaman henüz gözlemlemediğin bir avcı.

Kaşlarımı çattım. Ne demek istiyordu?

Keefe'ye Andas ve benim aramdaki ittifakı ve ilişkiyi dengelemek için güç verilmişti. Daha sonra, bireysel çabalarımız başarısız olunca Keefe'ye karşı çıkmak için giderek daha fazla birleştik.

Keefe uyuyorsa, Andas ve ben *de* uyumaya devam edecektik. Kesinlikle.

Bir şeyi kaçıryordum. Büyük bir şey.

Zaman, henüz gözlemlemediğiniz bir avcıdır.

"Farklı zamanlarda aydınlığa ve karanlığa ihtiyaç vardır," dedim yüksek sesle.

Andas bana bir bakış fırlattı, ama onun bulamadığı bir gerçeği bulmam için bana yalvardığını hissedebiliyordum. Çünkü bu durumun istikrarsızlığı onu çağırıyordu.

Dengesizlik düzeltmem için *beni* çağırdı.

"Şerefe, Underhill, Denge ve Dengesizlik. Siz kazandınız. Ayrıca, siktir git Gaia. Seni küçümseyen kaltak." Keefe kadehi eğdi ve içmeye başladı, şarabı yutarken boğazı çalışıyordu.

Hayır. Bu kelime içimde yankılandı. Keefe'ye ihtiyacımız vardı!

İçgüdülerimin ötesini düşünmeden Keefe'ye doğru atıldım ve elindeki yarısı boş kadehi yere düşürdüm. "Ne yapıyorsun sen?" Andas kükredi. "Hepsini içmezse uyumayacak!"

Ona baktım, nefes nefese kalmıştım. Ama ne diyebilirdim ki? Bunu neden yaptığım hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

"Sen... Lanet olsun, Silver." Elindeki çaydanlığa bakarak başını salladı. "Hepsi buydu. Bu onu sadece zayıflatır."

Artık daha fazla içmeyecek. Göz kıptım. Hayır, içmez. İçmemeli. Gücünü kaybetmesine yetecek kadar içmişti. Cevap zihnime göz kırparken doğruldum ve peşinden sıcaklık ve huzur geldi. Dudaklarım kıvrıldı. "Daha fazla içmeyecek."

Andas beni dikkatle inceledi.

"Güven bana," dedim ona.

Keefe oturduğu yerde yalpaladı. "Hileli, hileli. Beni yakaladın, Underhill. İlk kez değil ama belki de bu en önemli zamandı. Bir süreliğine uyumak ikinizin arasındaki aşkı yok etmeye değerdi."

"Ne demek istiyor?" Andas mırıldandı. "Bu bir numara mıydı?"

Başımı salladım. Benim hatam, onu sonsuz bir uykuya yatırıp hiçbir tepki olmadan kontrol edebileceğimizi düşünmemdi. Keefe'nin varlığının tüm amacı kontrol edilememesiydi. O üçüncü bir oyuncuydu. Andas'la aramızdaki aşkın uyanık ve canlı olması için onun gücünün de uyanık ve canlı olması gerekiyordu.

Keefe denen baş belası için geriye kalan tek çözüm, onun gücünü *düzenlemek* zorunda olmamızdı; her zaman bir baş belası olacağını bilerek gerektiğinde gücünü kırmak. Denge ve Dengesizlik arasındaki aşkın bedeli bu olacaktı.

İdare etmemiz gereken tek kişi o değildi.

Orlaith onun ekibinin bir parçasıydı. Keefe daha çok Andas'a meyilliyken, Orlaith bana daha çok meyilliydi ama onlar bir baba-kız takımıydı.

Orlaith'e işaret ettim. "Onu al ve git. İkiniz hapishane diyarını alacaksınız. Güçlerinizi demirlemeniz gerektiğini bilerek bunu kabul ediyoruz, ancak artık hiçbirimizin ölçek diyarı üzerinde bir iddiası yok. O diyarın bir hükümdarı yok ve bu savaşta zamanı doldu."

Andas homurdandı ama daha fazla müdahale etmedi.

Peggy'ye baktım, sadece onu değil, Kik'i de kaybedeceğimi bildiğim için kalbim parçalanıyordu. "Kik sana gelecek." Gücümü topladım ve niyetimi Keefe'ye sürüklediği tüyün üzerine koydum.

O tayı alıyordum.

"Dur, lütfen." Peggy başını salladı, beyaz yelesi diyarın ışığını yakalıyordu. "Ona kendimi değil, taşıdığım tayı verdim Underhill. Yeterince büyüdüğünde."

Çenem düştü ve öfkemi kismaya başladım. "Keefe'ye *çocuğunuzla* mı ödeme yaptınız?" İmkânsız olduğunu düşündükleri çocuk. Kik'in haberi bile olmayan çocuk.

Mide bulantısı midemde yüzüyordu. "Peggy-"

Alttan alta söyledi. "Her zaman benden çok babasına benzemesi gerekiyordu. Tayım karanlıkta yürüyecek Underhill ve konuşma kesime doğru döndüğünde bu yolu açıkça gördüm. Eğer bunu şimdi yapmazsam, Keefe çocuğumu karanlıkla tanıştırmaya devam edecek ama Kik ve ben öleceğiz ve tayımız hayattayken gerçek binicisiyle tanışamayacak. Bu seçimi yaparsam, karanlık olsa da, birliğin gücü olacak ve gerçek binicisiyle büyük bir neşe içinde var olacak."

Midem bulandı çünkü bunların bir kısmını ben de görmüştüm. Tayın karanlık bir yolda yürüyeceğini görmüştüm.

Keefe ellerini çırttı ve yalpalayarak bir adım geri attı. "Orlaith, bana yardım et. Bir süre uyumam gerekiyor. Bu çok heyecan verici... eğlenceli zamanlardı... İkinizle de görüşeceğim." Bana ve Andas'a doğru abartılı bir göz kırptı.

Orlaith yanına koştu ve onu belinden yakaladı. Sonra bana doğru baktı. "Teşekkür ederim. Sen... onu benden sonsuza dek alabilirdin ama yapmadın. Beni öldürebilirdin ama yapmadın."

Bu şeylerden birini diğerinden çok daha fazla önemsiyordu, ancak gözyaşları içinde teşekkür ederken Keefe'yi de dahil etme konusundaki ileri görüşlülüğünü takdir etmek zorundaydım.

"Bunu unutma," dedim sessizce. "Bir daha karşıma çıktığında." "Sana

karşı durmayacağım."

Güldüm, Orlaith'in eksikliklerine dair farkındalığının ağırlığını düşününce kalbim garip bir şekilde hafifledi. "Yapacaksın. Olan oldu."

Kaşlarını çattı ve anlamadığını biliyordum. Belki de hiçbir zaman tam olarak anlayamayacaktı. Ama ne yapmamız gerektiğini görebilmem için yeterliydi.

Nihayet, *nihayet*, geleceğin ne olacağını görebiliyordum.

Çarpık, eşi benzeri görülmemiş bir gelecek.

Acılı, neşeli bir gelecek.

Andas'la olan yolum açılmıştı ve artık o yolda yürüyebilecek kadar güçlüydüm.

Orlaith ve Keefe uzaklaştı ve Andas dönüp bana bakarken Peggy de biraz uzaklaştı.

"Bu da neydi böyle?" Kendi kafasını tuttu. "Ondan sonsuza dek kurtulabilirdik, Silver!" Kesici aldı ve ona uzattı. "Dikecek bir ağacın var, aşkım."

Çenesini sıkarak bana baktı. "Benim bilmediğim bir şey biliyorsun."

Gülümsedim. "Yeni bir şey yok. Ama evet, birkaç şeyi çözmüş olabilirim. Peggy, Kik'e git. Bu diyarı gecikmeden kapatmalıyız."

Onun için bir portal açtım ve arkasına bile bakmadan beni orada Dengesizlik'le baş başa bıraktı.

Kantar diyarı annem, onun muadili ve onların selefleri tarafından her zaman kullanılmıştı. Onsuz yapmak zor olurdu ama yine de şimdiye kadar yeterince iyi idare ettik. Eğer biz ona erişemezsek, Keefe ve Orlaith de erişemezdi. Herkes aynı dezavantaja sahip olacaktı.

Andas kaşlarını çatı. Bir elimi kaldırdım ve yüzünün yan tarafını düzelttim. "Böyle yapmaya devam edersen yüzün kırılacak."

Bu sadece kaşlarını daha da çatmasına neden oldu. "Ben yaşlanmam. Ben ölümsüzüm." İkimiz de öyleydik. Ve ortak düşmanımız da ölümsüzdü.

Andas'a her şeyi açıklardım ama önce... "Beni kendi diyarına götür, Dengesizliğin Efendisi. Terk ettiğimiz diyarı sonsuza dek kapatalım ve sana bir yuva verelim."

Ona doğru eğildim ve bir zamanlar benim evim olan ve şimdi onun olacak olan diyara doğru bir portaldan geriye doğru düşerken kolları beni sardı.

Bizim için bir yol var.

CHAPTE R 20

"İ bitti mi?" Andas son on dakikadır arkamda çömeldiği yerden sordu.

Onun gücünden yararlandım ve özlerimizi bir araya getirerek ölçek alemini mühürledim, tıpkı hayat ağacının bulunduğu mağarayı mühürlediğim gibi, ancak naga ya da ağaçların sağlığını göz önünde bulundurmadan, mühürde herhangi bir delik bırakmamıştım.

Keefe ya da Orlaith için değil. Andas için değil.

Benim için bile değil.

Ve şimdi koca bir diyar, evrimine tanıklık edecek kimse olmadan zamanın geri kalanında var olacaktı. Benden önceki tüm Dengelerin cesaret ettiği yerde artık yürüyemeyecek olmak beni üzüyordu ama ne ben, ne Andas, ne de Keefe ve Orlaith oraya bağlı olmasak bile orayı açık bırakmak çok riskliydi. "Diyarı çökertebilirdim ama bedelinin ne olacağından emin olamadım. Muhtemelen sizin yolunuza giderdi."

Andas sırttı. "Muhtemelen."

Andas ayağa kalktı ve Ejderha Dağı'nın dibindeki siyah kiri pantolonundan sildi. "Bana her şeyi anlatacak mısın?"

"Kesim toprağa girene kadar olmaz. Bunun için bir yer seçtiniz mi?"

Siyah kesiği parmaklarının arasında yuvarladı. Underhill'e vardığımızda özüyle senkronize olmuştu. "Ev. Bir çapa. Bu düşünce yabancı bir düşünce."

Yavaşça nefes aldım. "Eğer onu dikmemeye karar verdiysen yüz yıllık bir öfke nöbeti geçireceğim."

Andas sırttı ama bu sırtış soldu. "Planlıyorum. Sadece nasıl yapacağımdan emin değilim." Kesiği bana doğru uzattı. "Evin ne olduğunu biliyorsun. Bunu benim için yap."

Ciddi ifadesini incelerken, kesici aleti ondan aldım.

Home.

Bu diyarın evim olmayacağı bir günü asla hayal edemezdim. Benim için ev her zaman etrafımı saranlara bağlıydı. Yaratıklarım Dünya'daydı, dolayısıyla Dünya artık benim evimdi.

Andas yalnızdı. Yaratıklarına benim kendi yaratıklarına baktığım gibi bakmıyordu. Onun evi gücüydü. Ve onun gücü sonsuz ve karanlıktı, gizemli ve keşfedilmemişti.

"Yetişebilirsen yetiş," dedim ona.

Koşmaya başlayarak Ejderha Dağı'nın eteklerinden düzlüklere doğru hızla ilerledim. Eskiden benim olan yaratıklar üzerime atladı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve Andas hak iddia ettiği için artık kuduzdu.

Hiçbiri bana zarar veremez.

Andas, ben aniden durup ayak parmaklarım yerin kenarına kıvrılana kadar adımlarıma ayak uydurdu.

"O gümüş elbisenin içinde koşarken görülmeye değer bir manzarasın," dedi bana. "Ay ışığı gibi."

Kesiği ona geri uzattım.

Aldı, bakışlarında bir soru vardı. Parmağımı kaldırıp aşağıyı işaret ettim ve Andas dikkatini benden ayırıp vadinin aşağısına baktı. Bir keresinde annemin en güvenilir hizmetkârı Lilivani adında bir kan fae'siyle oraya inmiştim ama geriye dönüp baktığımda beni en dibe kadar götürüp götürmediğinden emin değildim. Bu diyarda tam olarak keşfetmediğim tek yer orası olabilirdi.

Vadiden yankılanan bir inilti yükseldi ve Andas'ın nefesi kesildi. "İşte bu," diye soludu.

Başımı salladım. "Ben burada bekleyeceğim. Burası senin."

Andas uçuşumun kenarından adımını attı ve karanlık onu tamamen yutana kadar onu görüş alanımda tuttum. Kulaklarım onu bir dakika daha takip etti ama ondan sonra Dengesizlik duyularımdan kayboldu.

Daha önce kesinlikle dibe inmemiştim. Böyle bir düşüşü hatırlardım.

Bağdaş kurup oturdum, düşüncelerimi ve teorilerimi toparlamaya çalıştım. Keefe'ye ne yaptığımı, şarabı elinden nasıl aldığımı,

sadece bir teoriydi. Tüm varlığım teoriler üzerine kuruluydu. Belki birkaç yüzyıllık deneyimle daha fazlasını öğrenebilirdim ama sonunda annemin beni olacağımı gördüğü şeye hazırladığını kabul edebilirdim.

Sürekli öngörülemezlikle büyüdüm. Tehlikeyle büyüdüm.

Kendimden başka güvenebileceğim kimse olmadan büyümüştüm.

Ama benim geleceğimdaki aşkı hesaba katmamıştı. Annem ne kadar güçlü olursa olsun, dengenin sınırları olarak tanımladığı şeyde aşırı katı davranmıştı. Ve aynı sınırların içimde kendini göstermeye çalıştığını, ayaklarımdaki çekişte ve denge hüküm sürdüğünde göğsümdeki sıcaklıkta *hissedebiliyordum*.

Ama göğsümdeki sıcaklığın bir kısmından vazgeçmeye ve ayaklarımın çekiştirilmesini bir nebze olsun görmezden gelmeye hazırdım. Aşk için. Denge ve Dengesizlik arasındaki bu ebedi yarıktaki farklı bir yol için.

Merak ettim.

Her Denge ve Dengesizlik birbiri için mi tasarlanmıştı? Her çift, olmaları gerektiğini düşündükleri şeyin ötesini görememiş miydi?

Yanılıyor

olabilirim. Haklı

da olabilirim.

Öğrenmeye istekliydim.

Acınası çığlıklar vadiden yankılandı. Kenarlar içe doğru çökmeye başladığında, patlayan vadinin biraz üzerinde durana kadar özümü altıma ittim. Böylece yer çökmeye devam ederken ve sonra düzleşirken mükemmel bir görüşe sahip oldum, ova ile Ejderha Dağı'nın volkanik bölgesi arasındaki tanım kayboldu.

Vadi gitmişti.

Bir geçit açıldı ve içinden süzülerek Ejderha Dağı'nın tepesindeki Andas'a katıldım. Çıkıntılı bir kayanın üzerinde durmuş, göğsünü genişleten nefesler alıyordu. Yüzü solgundu, gözleri şoktan büyümüştü. Kalbini tutmuş, nefes almaya devam ederken bir dizinin üzerine çökmüştü.

"Teslim ol," dedim ona, bir elimi omzuna koyarak. "Bu seninle yaratıkların arasındaki, seninle bu yer arasındaki bağıdır. Ev hissi budur."

Tavsiyeme kulak verdiğinde içinden büyük bir ürperti geçti.

Diğer tek seçenek tüm bağları koparmaktı ve diktiği kesimin buna izin vereceğinden şüpheliydim.

Kapalı yumruklarının üzerinde öne doğru eğilirken çenesinden ter damlıyordu.

Kayanın kenarına tüneyip ayaklarımı sarkıttım. Ayaklarıma bakan sivri dişli bir yarasa vardı, ama ayak parmaklarımdan bir şeyler atıştırmak için hamle yapma riskine karşı hemen karar verdi.

Hâlâ nefes nefese olan Andas yanıma uzandı ve bir dirseğini dayadı. "Yani. Bir kesik. Dökülen şarap. Bir tay. Ve en güçlü varlığı serbest bırakmak - her birimizden ayrı ayrı daha güçlü olan birini. Konuş."

"Çok basitti aslında," dedim.

Andas homurdandı.

Devam ettim, "Keefe'ye sana bağlandığımda bizi dengelemesi için güç verildi, bu yüzden onu öldürmek aramızdaki bağı yok ederdi. Onu sonsuz bir uykuya yatırarak gücünü ortadan kaldırmak ya bizi dengeleyecek yeni bir güç yarattı ki bu da onun bir tanrı olduğu ve bu tür kapların kolay bulunmadığı düşünüldüğünde mümkün olmayabilirdi."

Andas yine homurdandı. Belki de bir ağacın ve Underhill'e olan bağına bir araya getirdiği iki insan olduğunu hatırlıyordu.

"Ya da..." İhtiyatlı davrandım. "Eğer başka bir güç doğmasaydı, aramızdaki bağ da kopacak ya da uykuya dalacaktı. Keefe'nin elinden şarabı aldığımda verdiği tepkiyi göz önünde bulundurursak, Denge ve Dengesizlik'in her zaman olduğu gibi sadece düşman olarak kalacağımızı varsayıyorum."

"Bizi de kendisiyle birlikte götürecekti," dedi Andas acımasızca. "O anda bir araya getirmek için çok fazla şey var. Bunu yaptığına sevindim." Ben de öyle. "Gaia'nın bana söyleyecek birkaç sözü vardı."

Dengesizlik dudaklarını büzerek kendi diyarına baktı. Kuş sesleri ve ejderha kükremelerinin yerini çığlıklar ve iniltiler almıştı. Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Bir Gaia almam lazım."

"Güç dengemiz tekrar bana geçtiğinde bir tane alabilirsin," dedim ona. "O zamana kadar tanrıça yardımı alacağım. Ve en havalı takım."

Andas'ın dudakları kıvrıldı. "Nefesini tutma. En az elli yıl boyunca Fae'ler ve insanlar arasında hoş bir savaşın tadını çıkaracağımı biliyorsun."

Ben anladım. Andas'la bağ kurduğumdan beri, özellikle de Keefe ve Orlaith'in diyarlardaki rollerini ve güçlerini nasıl kullanacaklarını anladığımdan beri gelecek daha da netleşmişti.

Henüz savaşın kesinliği hakkında nasıl hissedeceğimi ya da düşüneceğimi bilmiyordum - Andas savaş için çabalayacaktı, ben de ona karşı çabalayacaktım ve aynı zamanda birbirimizi hala sevmemiz gerekiyordu. Böyle bir konuda nasıl huzur bulabilirdim ki? Zamanın bunları daha da netleştireceğini umuyordum. "Ve bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Savaş elli yıl sürecekti. Ondan sonra, tekrar hükümdar olacaktım. Bir süreliğine.

Gaia aydınlık ve karanlığa ihtiyaç olduğunu söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Zaman gerçekten de henüz öğrenmem gereken bir yarıcıydı. Ama onu da diğerleri gibi öğrenecektim.

"Eğer sürekli birbirimize karşı çıkarsak, aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyebileceğini anlamıyorum," dedi sessizce, gözleri yüzümü ararken. "Benden nefret edeceksin Silver. Senin sevgine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmişken buna nasıl dayanabilirim?"

"Çok basit aslında," diye tekrarladım.

Dengesizlik gözlerini devirdi, sonra sırt üstü yuvarlandı. "Bu iyi olmalı." Ona katıldım ve ikimiz de krallığının siyah, isli gökyüzüne baktık.

"Bağ çok önemliydi," dedim. "Keefe'nin yaşaması gerekiyordu ama ona ölçek alemine erişim izni verilemezdi. Bu da hiçbirimizin ona sahip olamayacağı anlamına geliyor. Yine de ölçek alemi olmasaydı, sen ve ben alemlerde sürekli çarpışıyor, her birimiz diğerini alt etmeye çalışıyor olacaktık. Senin gibi ben de bunun birlikte bir geleceğe sahip olmamızla nasıl sonuçlanabileceğini göremedim." Bir nefes aldım. "Bu yüzden ölçek âleminin kapanması gerekiyordu, ancak bu âlemin amacının, sağladığı bilginin korunması gerekiyordu."

Andas yüzünü bana çevirdi ve aralık çenesinden nihayet her şeyi topladığını anladım.

Gülümsedim. "Keefe ve Orlaith. Keefe gücünü gevşetecek kadar şarap içti. Yine bizden daha zayıf. Şimdilik." "Onu hissediyorum, evet. Ona bir süre işkence etmeyi planlamıştım."

"Tekrar herhangi birinin yarattığı olması onun için bolca işkence olacak aşkım. Bir yandan onları kullanırken bir yandan da üzerlerindeki gücü korumaya odaklanmalıyız. Gaia tarafından verilmiş bir amaçları var. Keefe senin yarattığın, Orlaith ise benim. Orlaith'in içinde biraz karanlık var ve Keefe'nin de Orlaith'e karşı karanlığı tamamen kucaklamasını engelleyen bir parça sevgisi var. Onlar aramızda bir yerlerde varlar ve yüzyıllar ve bin yıllar boyunca aramızdaki dengeyi korumak için kullanılabilirler."

Bunu yaparak ne kadar çok hayat kurtaracağımızı şimdiden hissedebiliyordum ve bu, Andas'ı sevmek çok fazla can almaya başladığında ortaya çıkan derin bir suçluluk duygumu hafifletti. Ne de olsa Keefe'nin gücü ona sadece bizi dengelemesi için verilmişti. Ama aşkımız bencilce olmayacaktı. Yüzyıllar geçtikçe görevim ve aşkım arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaktım.

Andas tekrar çalkantılı gökyüzüne baktı. "Keefe rolünün ne olacağını biliyor. Bize karşı çalışacak." "Ve Orlaith çok yakında öğrenecek. Keefe şu anda ona anlatıyor olacak. Onları dikkatle izlememiz gerekecek." "İkisine de güvenilmez."

Başımı salladım, sonra da şimdiye kadarki en zor şeyi itiraf ettim. "Hayır, yapamazlar. Çünkü her ikisinin de yeterince denge ya da yeterince dengesizlik sağlama rollerini oynayabilmeleri için bize sık sık ihanet etmeleri gerekecek."

Bazen Orlaith'in Andas ve benim aramdaki gücü değiştirmek için bana ve planlarıma zarar vermesi gerekirdi. Bazen de Keefe'nin aynı şeyi Andas'a yapması gerekirdi. Orlaith'in içindeki karanlık onun bana ihanet etmesine izin verirdi, oysa yarasa versiyonu bunu yapmaya asla dayanamazdı. Orlaith ile artık arkadaş olamazdım ama rolüne saygı duyabilirdim. Ve düşmanımın sevgimi paylaşmama izin vereceği için onu yapacağı şeyden dolayı sevebilirdim.

Gerçekten de Orlaith ve Keefe bugüne kadar mükemmel bir yolda yürümüşlerdi. Orlaith, ağ kurma yeteneği ve zengin ve güçlüleri kuklaları haline getirme yöntemiyle. Keefe, hilekârlığıyla. Ve hepsinden önemlisi, aralarında var olan garip sadakat ve sevgi. Onlar bize aitti ama Keefe'nin içtiği o kadar şaraba rağmen bizi bir daha asla bu seviyede engelleyemeyeceğinden emindim. Eğer yaparsa, bu onun bin yılını alır.

"Taçları biz takacağız ve onlar bizim generalimiz olacak. Gelecek on yıllar ve yüzyıllar boyunca diyarları aydınlık ve karanlık arasında değiştirecek eylemleri ve eylemleri yönlendirecekler, ancak emirleri biz vereceğiz ve gücümüzü serbest bırakmaktan biz sorumlu olacağız."

"Büyük yolu izlemenin yanı sıra," diye yanıtladım. "Birbirimizle savaşmak ve birbirimizi sevmek arasında mesafe koymamızı sağlayacaklar. Zamanla, bizim için denge ve dengesizlik eylemlerini tanımlama konusunda yetenekli olacaklarına inanıyorum."

Bunu Andas'a söylemedim ama eninde sonunda neredeyse eşit bir güç durumunda var olabileceğimiz bir zamanın gelebileceğine inanıyordum.

Ama çok uzun bir süre için değil.

"Orta adamlar," diye düşündü Andas. "Artık geleceği görüyorum - yol açıldı. Bu yolun zorlukları olacak Silver." "Aramızdaki hiçbir şey meydan okumasız olmayacak. Asıl soru... bu zorluklarla başa çıkmaya istekli olup olmadığımız ve bunu kabul edip etmediğimiz."

Paylaştığımız şey asla başkalarının sevgisi kadar koşulsuz ve saf olmayacak mı?"

Andas yüzüme doğru döndü ve bükülmüş dirseğinin üzerinde duran eliyle yanağıma kavradı. "Ben sensiz var olamam. Keefe ve Orlaith olmadan var olamayız. Birlikte geçireceğimiz hayatın zorlukları olabilir aşkım, ama görebildiğim kadarıyla, hepsine rağmen seni sevmeyi seçeceğiz."

"Ve ben de seni," diye fısıldadım, boğazımda bir yumru oluşmuştu. "Gerçekten bu kadar mı? En kötüsü bitti mi?"

Alnımdan öptü. "Neredeyse değil Silver. Yine de yolumuz açık ve sen *bizi* mümkün kıldın. Bunların hepsini nasıl yaptığını anlayamıyorum. Ama yaptın."

Andas çenemi eğdi, ben de dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bunu yapmaya devam edebildiğimiz sürece -her gün birbirimizi seçtiğimiz sürece- Denge ve Dengesizlik birbirlerini zamanın sonuna kadar sevebilir.

Korktuğum acıların yarısı olmadan.

CHAPTE R 21

Bir Yıl Sonra

T İlk başta görebildiğim tek şey küçük burnu ve toynaklarının ucuydu, benekli siyah ve beyaz. Peggy'nin arkasına çömeliip bir elimi kalçasına koyarak uzandım ve tayın burnuna dokundum, ondan gelen sihirli bir nabız hissettim. "Onu görebiliyorum Peggy, itmeye devam et. Neredeyse vardın."

Peggy yan yatmış, zor nefes alıyor, kanatları ve bacakları gerildikçe geriliyordu. Ter beyaz derisini kayganlaştırmış ve onu beyazdan çok gri göstermişti. Burun delikleri açılmıştı ve gözlerini kocaman açmış, büyük ahırın uzak tarafına bakıyordu. Daha önce hiç kimse bir kara kelpi-pegasus melezi görmediği için, hepimiz Peggy'nin Alaska sarayında, diyardaki en iyi şifacılar en yakın yerde yavrulamasının en iyisi olacağını düşünmüştük.

Kasılmalar Peggy'nin vücudunu dalgalandırdı ve orta kısmını esnetip sıkı ve inledi. "Bunu bana o ve onun koca kafası yaptı. Geri koy onu, fikrimi değiştirdim. Artık bunu yapmak istemiyorum."

Çenem düştü. "Bunun için artık çok geç Peggy."

"Artık çok geç olduğunu çok iyi biliyorum." Bir spazmı bastırırken kükredi. "Bunu bana o lanet kara kelp yaptı!"

Peggy yeniden doğuyor gibiydi.

Kik'in eski görevini üstlenmesi mümkün müydü?

Sarktı ve nefes almakta zorlandığı için tüm vücudu sarsıldı. Başımı salladım. Bu insanlardaki gibi değildi -Peggy bana o kadarını söylemişti- burun ve ayaklar ortaya çıktıktan sonra doğumun hızlı olacağını söylemişti.

Ama bu... iyi gitmiyordu. Otuz dakika geçmişti.

Omzuma dokunan bir el beni Peggy'nin yanından çekti ve Sigella yerimi aldı. "Peg, erkeklerin korkunç olduğunu hepimiz biliyoruz. Taşadığın bu gelecekteki o kadar inatçı ki içinde bir yerlerde kaybolmuş. Şimdi onu dışarı çekmemiz gerekiyor. Anlaştık mı?"

Peggy hıçkırıklara boğuldu. "Anlaştık. Ben... Bunu tek başıma yapamam."

Ahırın dışında bir yerde Kik insanlara bağıırıyordu. Neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Çünkü ne yaptığımızı biliyordu. Zamanımız tükeniyordu.

Lütfen Gaia, arkadaşımın tayını ölümüne kaybetmesine izin verme. Ne kadar baş belası olursa olsun ve Keefe ile geleceği ne olursa olsun, Peggy'nin çocuğunun yaşamasına ihtiyacı var.

Gaia'dan cevap gelmedi. Geçen yıl boyunca yardımına ihtiyaç duyabileceğim pek çok konuda sessiz kalmıştı ve artık her şey yoluna girdiğine göre dengeyi bulma işini büyük ölçüde bana bıraktığından şüpheleniyordum.

"Hazır mısın?" Sigella sordu.

"Ayağa kalkmam gerek." Peggy fısıldadı. "Hayır-"

Çok geç kalmıştı. Peggy ayaktaydı, başı eğik, yanları kabarmıştı. İki minik toynak yakalanmayı bekliyordu. Ellerimi hemen üstlerindeki sıska bacaklara sardım ve Sigella'ya baktım.

"Kasılmalarla birlikte," dedi bana.

Peggy inledi ve sallandı ve kasılma başladığında aşağı doğru çektim. Onu koparabilirdim, yeterince güçlüydüm ama bu kesinlikle Peggy'nin canını yakardı.

"Yine," diye inledi Peggy.

Bir kasılma daha, bir çekiştirme daha ve bu sefer küçük -ya da o kadar da küçük olmayan- şırınganın başı ve boynu ortaya çıktı. Renklere bakacak vaktim yoktu.

Peggy bir sonraki kasılmada çığlık attı ve ben tekrar çektim, ama omuzları yapışıyordu... Çok sert çekmek istemedim...

"Çıkarın onu!" Peggy bağırdı.

Altımdaki toprağa bir çapa gibi bağlandım ve başarabildiğim kadar yumuşak ve sabit bir hareketle aşağı doğru çektim.

Omuzları serbest kaldı ve bana doğru düştü, yere çarpmadan önce onu yakalamak zorunda kaldım.

"Onu yakaladım, onu yakaladım," diye geveledim ve sonra başımı kaldırıp baktım.

Kan. Çok fazla kan vardı. "Sigella!"

"İlgileniyorum," dedi, hareketleri hızlı ama sakindi. "Basit bir şey, endişelenecek bir şey değil."

Kucağımdaki taya bakmadım. Ayaklarının üzerinde sallanan Peggy'den gözümü alamıyordum. Sigella'nın büyüğü etrafını

sarmış, yırtılan etini kapatıyor, iri sıpanın verdiği zararı yatıştırıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Peggy, kalın samanın içinde dizlerinin üzerine çöküp yan yatarken.

Kıvranan, ıslak taya zar zor tutunabildim. "Peggy!"

"Uyuyor." Sigella bana döndü. "Buna ihtiyacı var. Dinlenebildiğinden beri üç gün geçti."

Taya baktım. Bana göz kırptı, gözleri de kürkü gibi alacalı, siyah ve beyaz renklerle doluydu.

"Merhaba." Onu samanların üzerine yatırdım ve elimi sallayarak üzerindeki balığı temizledim. Sırtından minicik bir çift kanat çıkmıştı ve bunlar onunla birlikte mi büyüyordu yoksa göstermelik kanatlar mıydı, bilmiyordum. Tepeden tırnağa kalındı, ince kemikli Pegasus'tan çok bir kara kelpine benziyordu.

Elimi yüzünde gezdirdim ve hayretler içinde kaldım. Son bir yıl içinde, insanlar ve hayvanlar arasındaki savaş sürerken çok fazla ölüm görmüştüm.

Fae

. Kaderinde bela olan bir hayatı bile görmek...

Uzandı, bacağıma kokladı ve sonra bir naga hızıyla saldırarak baldırımı öyle bir ısırdı ki yere düştüm.

Geriye doğru.

"Ne oluyor be?"

İnledi ve alaycı bir gülümsemeyle bana bir dizi diş gösterdi.

Küçük pislik!

"Dişleri ile doğmamalılar," dedi Peggy yumuşak bir sesle. "Bence belki de önerdiğin şişeleri kullanmalıyız Sigella." Sigella homurdandı. "Sana katılıyorum, dostum."

"Kik'i içeri alayım mı?" Tay ayağa kalkmaya çalıştıkça, uzun bacakları her yöne savruldukça geri çekildim. "Yoksa ona gitmesini mi söylemeliyim?"

"Gitmek mi?" Peggy başını eğdi. "Neden ona gitmesini söyledin ki?"

"Çünkü bütün bunların onun suçu olduğunu söyledin, sen... sen ona küfrettin Peggy," dedim. "Dedin ki-"

Hâlâ yatıyor olacak şekilde yuvarlandı ama daha dik bir pozisyondaydı. "Doğum bunu yapar, Silver. Ve bu onun hatası.

Oğluyla tanışması için Kik'i getirin."

Kafam karışmıştı ama buna alışmıştım. Hayatımın neredeyse her lanet gününde bir şey kafamı karıştırıyor gibiydi. Bu yüzden ahıra doğru yürüdüm.

Kapıyı açıp dışarı baktım. "Kik? Her şey yolunda, yapabilirsin-"

İçeri girerken neredeyse beni eziyordu. Geri çekildim ve yavaşça aileye katılmak için yürüdüm.

"Vay canına Peggy, şuna bak," dedi Kik. "Harikaydın, inanılmaz. Çok büyük, değil mi? Fricky dicky, kocaman. Onu nasıl dışarı ittin? Aşağıda da aynı olacak mısın?"

İrkildim. Muhtemelen sorulacak en iyi şey

değildi... "Hey, fff-"

Donup kaldım. Bunu kim söylemişti? Bu kadar

küçük bir ses... Olamaz.

Sigella'yı kahkahadan titrerken bulmak için yolun geri kalanını koşarak kabine

gittim. "O... O... Aman Tanrım. Senin ağzını kapmış, Kelpie." Homurdandı.

"Ben de erken konuşan biriydim," dedi Kik gururla, boyunu uzatarak.

Tay tüm vücuduyla bir ürperti verdi, sonra her kelimeyle birlikte başını salladı. "Hey, sikik. Siktir. Siktir.

Siktir." Bu tay erken mi konuşuyordu? Yoksa hemen mi konuşmaya başladı?

Kik başını salladı. "Ben böyle konuşmam! Şimdi. Bu... Peggy, oğlumuzun yanında ne diyordun?"

Yeni ebeveynler kimin ne yaptığı konusunda tartışırken Sigella'yla birlikte güldük. Onlar bunu yaparken bile, Kik taya sokuldu - ki o da babasını bana yaptığı gibi ısırmadı. Kik, çocuklarıyla keyifli bir yirmi yılı paylaşacaklarını, Keefe'nin ise sonraki otuz yıl boyunca taya sahip çıkacağını zaten biliyordu. O ve Peggy'nin şu anda umutsuzca o zamanı düşünmemeye çalıştıklarından emindim.

Bizimki gibi güç sahibi varlıklar, gelecek günlere dair korkularımıza fazla yer vermeden bu mutlu anların kıymetini bilmeyi öğrenmeliydi.

Onları birlikte gördüğümde kalbimin dolmasına izin verdim. Bir şey yolunda gitmişti. Peggy hayattaydı, tay yaşıyordu ve ona iki ismin karışımı olan Pik adını vermeyi kararlaştırmışlardı.

Bir kriz atlatıldı ama beni başka bir kriz bekliyordu.

Doğum sınırlarını üzerimden çekmek için sihrimi kullanarak saraya doğru yürüdüm. Parmaklarımın bir hareketiyle onları bir kenara attım.

Saat sabahın üçüne yaklaşırken saray sessizdi ve sadece birkaç fae etrafta koşuşturuyordu. Kınılı silahlar kalçalarına ve uyluklarına bağlanmıştı ve fae'ler silahların ağırlığına ve onları kullanmaya alışkınmış gibi silahları takıyorlardı. Alaska Sarayı ilk gördüğümünden çok farklıydı ve bazı değişikliklerin gücümün bu diyar üzerindeki etkisinden kaynaklandığını bilsem de, kız kardeşimin de son bir yılda pek çok şeyi değiştirdiğini düşünüyordum - daha iyisi için. Parıltı gitmişti ve Kallik her fae'nin insanlara karşı savaşta fae'lere fayda sağlayacak bir alanda becerilerini geliştirmesini bekliyordu. Fae'ler artık gösteriş yerine işlev için giyiniyorlardı. Zenginlik, gereklilik ve pratiklikle yer değiştirmişti.

Gücümün sürekli varlığı fae ve insanları doğuştan gelen hayatta kalma dürtülerine bağlıyordu. Her geçen gün her iki ırk da ilkel doğalarını daha fazla hatırlıyor ve saygı duyuyordu. Bir gün, Dünya'daki tüm canlılar benim bir önceki Yeraltı'nda büyürken yaşadığım gibi yaşayacaktı. Yaşam ve ölümün, avcı ve avın basit döngüsüne geri dönecektik. Çünkü diğer her şey ortadan kaldırıldığında, tüm canlılar yerlerini ve riskleri anlıyorlardı. Bu da benim işimi kolaylaştırıyordu.

Kallik'in kapısını çaldım.

"Abla. İçeri gel."

Gülümsedim ve kapıyı açtım. Kallik yatağında oturuyordu, haritalar ve kâğıtlar kucağına saçılmıştı.

"Gel. Otur benimle." Yanındaki küçük boş yeri okşadı. "Geleceğini tahmin etmişim."

Kahvaltı masasının üzerinde asılı duran siyah gülü bulana kadar odayı taradım. Kalbim ağrıya da gülümsemem daha da genişledi. Gülün yanına gittim ve yavaşça parmaklarımın arasına aldım.

Kallik, "Sizi yakından takip ediyor," dedi.

Andas bana her yerde siyah güller bıraktı; dikenli başlangıçlarımızı, onun karanlığını ve birlikte yürümeyi seçtiğimiz zorlu yolu hatırlatıyordu.

"Lan nerede?" Yatağa doğru yürüyerek ona sordum.

"Louisiana'da. Yeni naiple birlikte çalışıyor. Genç ve korkmuş ama sarayını kurtarabildiği kadar kurtarmaya kararlı." Gözleri kısıldı. "Ona saldıranlara gelince. Bu başka bir hikâye."

Yanındaki yumuşak şilteye gömüldüm, koyu kahverengi saçlı ve yumuşak kahverengi gözlü genç naip için gördüğüm yol hakkında hiçbir şey söylemedim. *Lisella*. Cesur ve zekiymi ama... uzun yaşamayacaktı. "Faolan Remy'ye baksın."

Kallik'in keskin bakışları bana döndü. "Remy Louisiana'da naiplik için üçüncü sırada."

Omuz silktim ve gözlerimi kapatarak arkama yaslandım. "Demek öyle... şimdilik. Faolan yakında dönecek mi?" "Yakında," diye mırıldandı. "Yeterince yakın değil. Bir süre dinlenmelisin. Yorgun görünüyorsun."

Kraliçe de öyle.

Denge için savaşan herkes de öyle. Uzun bir süre daha böyle görünecektik.

Benim gibi Kallik de eşinden uzakta çok zaman geçirmişti. General Faolan savaş çabaları için çok değerliydi. Onu benim Andas'ı gördüğümünden çok daha düzenli görüyordu. Bir yıl. Onu en son gördüğümünden bu yana bir yıl geçmişti, adını lanetlemekten ya da eylemlerinin yaydığı dengesizliğe öfkelenmekten başka bir şey yapamamıştım.

Siyah gülü elime aldım ve parmaklarımın arasında yuvarladım, ben çiçeğe bakarken Kallik'in kâğıtları karıştırmasını dinledim.

Arkadaşlarımı ve ailemi kontrol etmek için Andas'ı yeni diyarında bıraktığımda, onu tekrar görmeden önce bu kadar zaman geçeceğini hiç tahmin etmemiştim. O gün onu terk etmeden önce kaderimizi kontrol etmeliydim. Haftalar sonra nihayet bunu yapmayı düşündüğümde, yakın yolumuz beni dizlerimin üzerine çöktürmüştü.

On yıl.

Onu dokuz yıl daha göremeyecektim.

İstersek birbirimize portal açabilirdik elbette. Bunu birçok kez neredeyse yapıyordum. Ancak bunu yaparsam denge ciddi bir darbe alır ve binlerce yarattığım zarar görürdü. Andas'ın da bunu yapması halinde, diyarlar üzerindeki mevcut hakimiyetinin benzer bir darbe alacağını anlamıştım. Gaia'nın sessiz mesajı yorumlanabilecek kadar açıktı.

Ama on yıl...

Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bize ne olacağını anlayamıyordum. Belki de birkaç yüzyıl geçse, on yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi.

Gaia zamanın henüz tanımadığım bir yırtıcı olduğu konusunda beni uyarmıştı.

Andas ve benim birbirimizin hayatına istediğimiz gibi girip çıkacağımızı varsaymıştım. Yolumuzun ilerisine bakmaya o kadar odaklanmıştım ki, yakın geleceğimizdeki saatlere, günlere ve haftalara bakmayı ihmal etmişim.

İstediğimiz gibi gelip gidebildiğimiz zamanlar olurdu - güçlerimizin iyi dengelendiği zamanlar. Bu yamalar arasındaki zaman, seyretmesi korkunç bir kaderdi. Ama belki, sadece belki Andas ve ben diğerlerini çözdüğümüz gibi bunu da çözerdik.

Şaşırtıcı bir şekilde, kız kardeşimin yatağında uyudum, ancak rüyalarım şimdiye kadar verdiğimiz savaşın parçaları ve parçalarıydı. Ölüm, savaşlar, çocuklarımdan gelen mantıksız korkular. Fae çocuklarım bunun geçecek bir dönem olduğunu anladılar. Bu savaşta bana güvendiler. İnsanlar da benimdi, ama iyi dinlemediler ya da güvenmediler. Onların kararları gerçek boyutta

kendi başlarına verdikleri kararlar çoğu zaman felakete yol açmıştır.

Ancak Kallik'in heyecanla yükselen sesini duyduğumda uyandım. "Bu gerçekten de iyi bir haber. Geçici bir ateşkes. Bir hafta. Anlaştık."

Sarsılarak doğruldum. "Ateşkes mi?" Savaş hiçbir şekilde bitmemişti. Bitmesi için çok fazla olayın gerçekleşmesi gerekiyordu. Ama ateşkes olasılığını hiç düşünmemiştim.

Kallik odada volta attı. "Evet, bu gece yarısından itibaren bir hafta. Çeşitli kamplara yiyecek ve malzeme ulaştırmak için bir mühlet." "Nasıl? Kim önerdi?"

Kallik'in gözleri benimkilere kaydı. "Senin bir arkadaşın. Kısa süre önce gördüğün biri mi?"

Ayağa kalkmış ve koşmaya başlamıştım, bunu kimin yaptığını zaten biliyordum. Orlaith. Onu bir hafta önce görmüştüm ve üzgün görünüyordu.

Saraydan kaçtım, naga ve hayat ağacının bulunduğu mağaraya doğru ilerledim. Burası her zaman Hain'imle buluştuğum yerdi ve Andas'ın da Trickster'ıyla hayat ağacında buluştuğunu varsayıyordum.

Ve işte Orlaith, sanki güneşin doğmasını beklemiş gibi duruyordu. Karanlıkta bile, hareket ettikçe eteklerindeki gümüş parıltılar görünüyordu. Andas'tan çok benim kızımdı, küçük bağlılığının değeri ne olursa olsun. Yine de, herkesi doğru yola soktuğumu doğrulayan bir kolaylıkla rolüne -ve Keefe de onunkine- girmişti.

Diyardaki fısıltılardan, fae'lerin baba ve kızı Denge ve Dengesizlik'in kirli işlerini yapan büyük güçler olarak gördüklerini öğrenmiştim. Ki bu bir bakıma doğruyd.

"Merhaba, Silver."

"Orlaith." Bakakaldım. "Bunu neden yaptın?"

Gülümsemesi... bir arkadaşın gülümsemesi değildi, ama zor zamanlarımda yanımda olan bir insanın gülümsemesiydi. "Onu özölüyorsun. Onu görmeye ihtiyacın var, onun da seni görmeye ihtiyacı var. Ayrıca, beni mükemmel denge değil, 'yeterli' denge çizgisinde yürümekle görevlendirdin. Eğer bu seçimi kendin için yapmayacaksan, ben yapmaya hazırım."

Kalbim iki kez güm güm attı. "Sebebi bu değil."

Gülümsemesi biraz değişti. "Seni özledim." Sözleri sessiz ve küçüktü. "Arkadaşlığımızın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum Silver. Bunu biliyorum ve durum bu. Ama seni kalbimde tutuyorum ve ister inan ister inanma, elimden geldiğince hayatını daha az üzücü kılmak istiyorum. Bu da o zamanlardan biri."

Kaşları havaya kalktı. "Demek Keefe uyuyor, ha?"

Gülümsemesi genişti ve gözlerinde ışık parlıyordu. "Evet. Halkımdan birinin zirvede onun yerine konuştuğundan haberi yok. Yeni tanıştığım Fransız fae ile oynamak için bir haftam var-oh, çok tatlı ve inanabiliyor musun Fransa Cumhurbaşkanı ve İngiltere Kralı ile çok yakın bir bağlantısı var. Bizim tarafımıza iyi bir katkı olacak." Göz kırpması her şeyi anlatıyordu. Kolunda planları vardı.

Orlaith oynadığı oyunu seviyordu. Bu konuda çok *başarılıydı* ve zaman zaman onun karanlığını dizginlemek zorunda kalsam da, hızlı öğrenen biriydi ve son aylarda denge çizgisini giderek daha az aşıyordu. Bunu ilk kez kendi isteğiyle yapıyordu ve bunu benim için yapmıştı. Sonuçlarına katlanacak gücü kendimde bulamadım.

"Bir hafta," diye fısıldadım. Bütün bir hafta mı?

Başını eğdi, sonra reverans yaptı. "Bir şey değil." Ona doğru bir adım attım ve irkildi.

Onu tuttum ve sıkıca sarıldım.

Tereddüt etti, sonra bana tekrar sarıldı. Bir anlığına Silver ve Orlaith olmuştuk. Ona asla tam olarak güvenemeyecek olsam da, Andas'ı sevmemi sağlayan bir rol oynadı. Orlaith bunu hiç istememişti, tıpkı benim Underhill olmayı hiç istemediğim gibi. Bunu paylaştık ve bu yüzden -evet- Orlaith'i yarasa olduğu zamankinden farklı bir şekilde önemsedim.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ona bir mesaj iletmemi ister misiniz?"

Başımı salladım ve rollerimiz bir kez daha üzerimize yerleşirken aramıza tekrar mesafe koydum.

"Hayır, beni nerede bulacağını bilir." Gülümsedim ve Orlaith'ten uzaklaşarak sadece Andas ve benim bildiğim bir yere doğru ilerledim.

Kendimizi ilk kez seçtiğimiz mağara, birbirimizi ilk kez keşfettiğimiz mağara. Diyarlar arasında geziniyordu ve Andas'ın işgal edebileceği kadar karanlıktı, ancak Dünya'daki konumu, Underhill ile bağlantımı sürdürebileceğim anlamına geliyordu.

Mağara eskisi gibi görünmüyordu, karanlık ve rutubetliydi. Genişletmiş ve büyük bir yatak için yer açmıştım. Çünkü sevişirken bir kayanın üzerine eğilmek uzun vadede çekici gelmiyordu. Tavandan yıldızlar gibi sarkması için ışık dizileri ilmekledim. Bir oyukta sürekli yanan bir ateş, karanlık ve nemle mücadele ediyordu. Ve kayaların üzerinde kalın bir yosun tabakası yetiştirmiştim, böylece her adım çıplak ayaklarım için kolaydı.

Beni bulması ne kadar sürerdi? Ona haber vermeli miydim yoksa-

"Demek bu işin peşindeydin," diye söylendi. "Biraz boş vaktin olmalı."

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Savaş açtım ve yuvamızı daha konforlu hale getirdim. Aynı anda birden fazla şey yapamaman benim suçum değil."

Andas'ın buraya getirmedığım bir sandalyede uzandığını görmek için döndüm. Yatağın yanına koymuştu.

"Gece yarısına kadar beklemedin." Sözcüklerim soluk soluğa kalmıştı çünkü onun -güçlü, karanlık ve *buradaki*- görüntüsü bedenimdeki havayı *çalmıştı*. Bakışlarındaki yeni acı katmanı dışında hiç değişmemişti. Ben de aynı acıyı taşıyordum. Bu, diğer yarınızdan uzakta olmanın, koşullar ve görev tarafından ayrılmaya zorlanmanın acısıydı.

Hızır bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sen de öyle."

Midem bulandı. Bir yıldır ona dokunmamıştım ve aramıza giren garip garipliği nasıl kıracağımdan emin değildim. Beni hâlâ istiyor muydu? Uyanık olduğum ve uyuduğum her saatte onu arzulamıştım. Aradan geçen bir yıl bana on yıl gibi gelmişti ve bu bir yıl, ayrı geçirdiğimiz zamanın sonunda onun hâlâ aynı olup olmayacağı ve benim hâlâ aynı hissedip hissetmeyeceğim konusunda giderek artan bir belirsizlikle doluydu.

"Bunu nasıl yapacağız?" Fısıldadım. Üzerine atlamak ve elbiselerini yırtmak istiyordum ama son on iki ayda o kadar çok şey olmuştu ki... o kadar çok acı ve hasar. Hepsine o sebep olmuştu ve ben de onun için sürekli bir baş belası olmuştum. Her an onu arzuluyordum. Geçen yıl da defalarca yaptıkları karşısında dehşete düşmüştüm. Ona öfkelen dim ve adını lanetledim.

Ve şimdi buradaydık.

Onun gözlerinde de aynı belirsizliği gördüm. Belki de bu işin yürüyebileceğine inanacak kadar aptalca bir umutsuzluk içindeydik.

"Bu mağarada," dedi Andas. "Bizden başka hiçbir şey yok. Bunu böyle yapıyoruz. Dışarıda olanın dışarıda kaldığını ve kaçınılmaz olduğunu kabul ediyoruz - daha büyük varlıkların işi için sadece birer araç olduğumuzu. Ama ne zaman burada olsak, bunu kapıda bırakıyoruz."

Tüm düşüncelerimi kapatabilir miyim?

Dikkatimi onun üzerinde gezdirdim ve vücudumun ısındığını hissettim. Mağara birdenbire çok sıcak gelmeye başladı.

"Neyin yardımcı olabileceğine dair bir fikrim var." "Sevişip sonra konuşalım mı?" diye sordu.

Ona, vücudunun özlemini çektiğim ve dokunmak istediğim her çizgisine baktım, sonra başımı salladım. "Önce sevişelim. Sonra konuşuruz."

CHAPTE R 22

A Andas parmaklarını kalçalarımnda gezdirir gezdirmez belirsizliğim işe yaramaz bir şeymiş gibi uçup gitti. Hâlâ koltukta oturduğu yerden dikkati yüzümdeydi ve yüzünü avuçlayarak ona baktım. Ortak bakışımız çok şey barındırıyordu - bütün bir yıl *bunun* nasıl işleyebileceğini düşündük. Bunun için endişelenmek. Birbirimizi özlemek. Verdiğim nefes bedenimi titretti ve aynı anda keskin bir nefes çekti, sanki içimde tuttuğum havayı çekiyormuş gibi. "Özür dilerim aşkım," dedi, sesi kısıktı. Yutkundum. "Ben de özür dilerim."

Parmaklarını üstümün önündeki bağcıkların üzerinde gezdirdi. "Bu yeni. Beğendim." Sesine bir hırıltı karıştı. Mırıldandım. "Sen beğendin mi?"

Andas sırtıttı ve arkasına yaslandı. Büyüsü ellerinin yerini ve daha fazlasını aldı. Kollarımı iki yanıma sıkıştırmasına izin verdim ve özü yavaşça deri tuniğimin düşük yakasının ortasından çözmeye başladığında gülümsedim.

Tuniğimin iki yanı göğüslerimi ortaya çıkarmak için yavaşça ayrıldı ve Andas'ın büyüü beni hareketsiz tutsa da, iş başındaki güç tamamen bana aitti. Koltukta kaskatı kesildi ve göğsünün inip kalkması durdu.

Karnımın düz kısmı ortaya çıkınca yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. Tunik göğüslerimi tutmuştu ama şimdi kalçalarımın etrafında toplanmıştı, son dantel de yerinde kalmıştı.

Andas'ı koltuğa oturttum ve elleri özünün yerini aldı. Dirseklerimi kavradı ve göğüslerimi ona doğru eğmek için arkamda birleştirdi.

Ağzı meme ucumun etrafında kapandığında ortak iniltilerimiz âlemleri sarstı. Kısa bir an için, Andas dilini dolaştırmadan önce Orlaith'in bilmiş sırtışını hayal ettim ve sonra onun dışındaki tüm düşünceler tekrar mağaranın dışına fırladı.

"Uzun süre dayanamayacağım," dedim ona.

Bu neredeyse yanmama neden oluyordu.

Andas kıkırdadı, hâlâ göğüslerimi öpüyor ve emiyordu. "Aşkım, bu benim sözüm."

Ne demek istediğini anlamamıştım. "Sadece ilk seferde hızlı olmam gerekecek, sonra haftanın geri kalanında daha uzun süre dayanacağım."

Zengin kahkahası mağarayı doldurdu ve kaşlarımı çattım, şakayı paylaşmasını bekledim - ama pantolonum kaybolmadan önce duyma şansım olmadı.

Tuniği kalçalarımın etrafında bırakmıştı.

Tuniğini çözüp başının üzerinden geçirdiğimde Andas sustu.

Aşağıya baktım. "Fermuar mı?"

"İnsanların bazı faydalı yaratımları var."

Öyleydiler ve sevmediğim bir tanesini bile zar zor söyleyebildim. Bu konuda Andas, ironik bir şekilde, yaratıklarımı çok daha fazla kabul ediyordu.

Parmaklarımı pantolonunun fermuarında gezdirdim, her şeyden çok merak ediyordum ama Andas tıkanınca kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Hoşuna gitti mi?" Hareketi tekrarladım.

Kalçaları sarsıldı. "Böyle devam edersen benden daha hızlı olma şansın olmayacak." Aynen böyle, çılgınca bir ihtiyaç ikimizi de vurdu.

"Sana ihtiyacım var, Andas." Fermuarı aşağı çektim, pantolonunu hemen oracıkta kovabileceğimi tamamen unutmuştum.

Kalçalarımı sabitledi, ben onun boyunu kavrayıp ikimizin de istediği yere yerleştirirken nefesleri hızlandı.

Daha fazla birikme olmadı. Kalçalarımız birbirine değene kadar üzerine eğildim. Sevinç ve sıcak hazzın başlangıcı içimi doldururken başımı geriye attım.

Ve çaresizlik.

Kaybedecek zamanımız yoktu. Omzunu kavradım ve kalçalarımı sert ve hızlı bir şekilde salladım. Bir bulanıklık. Beni itti ve çekti, tepkilerimi içerken görünüşe göre öfkeliydi.

O benim boynumun arkasını kavradı, ben de -daha iyi bir tutuşa ihtiyacım vardı- bir elimle onunkini kavradım. Alın altına, doruk noktamızı kovalarken birbirimize baktık.

Onu uyarmıştım.

Doruk noktası çok kolay ve aniden vurduğunda hareketlerim düzensizleşti. Beni doyurmayacaktı, bunu şimdiden hissedebiliyordum. Bir haftalık Andas'ın bunu zar zor başarabileceğine dair bir his vardı içimde.

İçime bir durgunluk yayılırken, Andas sevişmemizden zevk almak için beni sallamaya devam etti. Nefes nefese kalmıştım. "Tekrar yapabilirim."

"Yapabilirsin," diye cevap verdi. "Bir iki dakikaya ihtiyacım var." Aşağıya baktım. "Sen de mi bitirdin?"

Sözleri kuruydu. "Senden yaklaşık bir dakika önce." "Sadece bir dakika seviştik."

"Aynen öyle."

Hâlâ içimdeyken ona doğru yığıldım ve bedenlerimiz sessiz kahkahalarla sarsıldı.

"Harikası," diye fısıldadı kulağıma. "Seni çok özledim Silver. Ayrı kaldığımız her an seni görmeyi arzuladım."

Boynunun alt kısmını öptüm. "Her şey yeniden doğru geliyor. Pek çok şey için endişelenmişim. Her şeyin nasıl olabileceği konusunda endişeliydim... değişmiş olabilirler mi diye."

Başını salladı. "Keefe bana yeni İrlandalı Ríchashaoir'la yattığını söylediğinde bütün bir şehri dümdüz ettim." Sertleştim. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Andas nefes aldı. "Hayır. Keefe o sefer beni alt etti. Orlaith bir uşak aracılığıyla mesaj göndererek meselenin aslı astarı olmadığını bildirdi. Sonra kıskançlığım o kadar yatıştı ki, ihanet karşısında aramızdaki bağın kopacağını hatırladım."

Olabilirdi. "Aramızdaki bağ bana çok yardımcı oldu. Siyah güller de öyle. Teşekkür ederim. Her birini yanımda taşıdım." Ve yapraklarını da saklamak için kuruttum.

"Bağımız aracılığıyla gönderdiğin nabızlar için teşekkür ederim," dedi. "Hepsini aldım ve sürpriz bir şekilde, sevginiz uzun süre sonra da benimle kaldı."

"Kanatlarında da depolandı mı? Siyah bir güle ilk kez döndüğümde kuzgun tüylerim hissettiklerimi emdi ve üç gün boyunca sevgini hissedebildim. Karga tüylerinin de gönderdiğim darbelerle aynı şeyi yapacağını umuyordum." İkimizin de aldığı boyalı kanatların daha derin bir nedeni olduğu ortaya çıktı.

"Yaptılar ve sevginizin yavaşça serbest bırakılması içimdeki umudu canlı tuttu," dedi. "Bize nasıl yardımcı olabileceklerini görmek için onları daha fazla keşfetmemiz gerekecek."

Sırtımdaki boyalı kuzgun kanatlarının üzerinde dalgınca gezinmeye başladı ve ben ürperdim.

Andas tekrar konuştu. "Ayrı kaldığımız her hafta için bağımıza bir nabız göndereceğine söz ver."

"İyiyim' için bir uzun nabız ve 'Seni seviyorum' için iki kısa nabız." Durakladım, sonra ekledim. "Kendimi tatmin ettiğim zamanlar için ekstra uzun bir nabız mı?"

Andas içimde şişerken bir nefes tısladı. Beni hafifçe kaldırmak için kımının altına girdi, sonra tekrar yavaşça içime girip çıkmaya başladı.

Söyleyeceklerim konusunda kekeledim, sonra da "Aleminize ne dediğinizi duydum" diye sordum.

"Neymiş o?"

"Senin krallığın."

"Ne alemi?" Hızını artırdı. İnledim.

"Eldritch."

Andas bizi yatağa taşıdı ve sikini tamamen içime sokarken açının değişmesiyle çığlık attım. "Ne Eldritch'i?" diye sordu bana çarparak.

"Ne Eldritch'i?" Soluk soluğa kaldım, ancak kelimeler bozuk çıktı.

Onun hamlelerini karşıladım, tenimizin sert tokatlarından zevk aldım - ter, büyülerimizin çarpışması. Öfke. İkimiz de bir yıllık hüsrana ve öfkemizi dışa vuruyorduk.

Onu ters çevirdim ve omuzlarını gücümle sabitledim, onu sertçe sürdüm, her geçişte aşağı doğru öğüttüm Andas bir elini aşağı uzattı ve merhametsizce klitorisimi daire içine aldı.

Öfkemi haykırdım ve saçlarını kavradım.

Düşünmeye fırsat bulamadan sırt üstü fırlatıldım, sonra da önüme yatırıldım. Andas beni sabit tutmak için bir elini belime bastırdı, sonra kıkımını araladı. Büyüsü kıvrımlarımın arasından yukarı, belime doğru kaydı ama yarı yolda durdu.

Sıkıca söyledi. "Bu hafta bitmeden bunu keşfetmiş olacağım."

Vücudum tepki olarak sıkıştı. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Tekrar içime girmeden önce cevap verme şansım olmadı,

Her vahşı patlamada beni yatağa itti.
Örtüler cesaret ve öfke çılgınlıklarımı bastırdı.
Tutuşunu çözdüm ve sırtıma tekme attım. Onu tekrar kucakladığımda kalçalarının üzerinde oturuyordu ve uzunluğunu girişime soktu.
Otururken iç içe geçtik, imkansız ve vahşi bir tempoyla birbirimizi ittik. Acımasızdı. Buna ihtiyaç vardı. Bu bizim çıkış noktamızdı.
Burası bizim mağaramızdı. Bu mağarada bizden başka hiçbir şey yoktu. Ama hissettiğimiz her şeyi kabul etmemiz için bir yer olmalıydı.
Bazen kelimeler olmadan, belki de eninde sonunda kelimelerle.
Şimdilik, bu doğru geldi.
Bu sefer Andas'ın içimde kabardığını hissettim.
Onun doruk noktası benimkini teşvik ederken nefesim kesildi. Kükremesi kulaklarımı doldurdu ve dudaklarımdan bir iç çekiş yükseldi. Bir kabulleniş.
Minnettarlık.
Bunu yapabiliriz.
Andas beni düz bir şekilde yönlendirdi ve kendini tekrar sertleştirmek için özünü çektiğini hissettim. Yavaşça içime girip çıkarken bakışlarımız kilitlendi, sanki tüm âlemlerdeki en değerli şeymişim gibi beni kollarına aldı.
Siyah güllerini kucağıma alışım.
Sırtına yapıştım, mümkün olduğunca derine gitmesine yardımcı olmak için bacaklarımı etrafına doladım. Çaresizlik.
Hayal kırıklığı.
Aşk. Bu tur *bizdik*.
Birlikte tembelce sallandık, doruğun geleceğini biliyorduk ve ona ulaşmak için acele etmiyorduk - yakın zamanda geleceğinden o kadar emindik ki. Bağımız açıldı ve parlıyordu. Acılarım gibi endişelerim de yok olmuştu.
Aramızda kefalet parladı. Ve altı günümüz daha vardı.
Bu doruk noktası daha sessiz bir olaydı.
"Gümüş," diye sustu ve alnını omzuma yasladı.
Zevk dalgaları arasında titrerken onu kendime çektim. İlk ikisinin yapmadığı şekilde devam ettiler ve beni yakalamalarına ve süre boyunca taşımalarına izin verdim.
Artçı sarsıntılar durduğunda ikimiz de zor nefes alıyorduk.
Sonunda benden ayrılırken sırtını aşağı yukarı okşadım.
Andas çenemi kavradı ve beni usulca öptü. Yüz ifademi inceledi.
Gülümsedim. "Her anından keyif aldım."
Rahatladı ve sırtıttı. "Keyfini çıkarmak hafif kalır. Beklemeye değersin, aşkım. Her zaman beklemeye değeceksin."
Battaniyenin altında onun önünde kıvrıldım. Savaş -ve seviştiğimiz birkaç saat ya da daha fazla süre- etkisini göstermişti.
Andas'ın ensemeye kondurduğu öpücükler gittikçe seyrekleşti ve sonunda nefes alış veriş düzleşti.
Kendime engel olamadım.
Yolları açarak önümüzdeki haftaya göz attım. Bizimle ilgili bir hafta. Savaş ve çekişmelerin yoğunluğundan kurtulma haftası. Bu hafta bizi ve diyarlarımızı yenileyecekti ve bunun için Orlaith'e teşekkür edebilirdik. Ve Keefe'nin zamanında uyuması için.
İleriden bir parıltı daha gözüme çarptı. *Altın*.
Andas'la paylaştığım yol gümüş ve siyahın parıltısıydı, ama ileride yol annemin özünün rengiyle parlıyordu.
Ve henüz değil.
Renk canlıydı ve hayat doluydu. Renk karmaşıktı. Annemin özü gibi sadece hafif ve dengeli değil, kadim bilginin alt tonlarını da taşıyordu. Karanlık ve dengesizliğe dair bir farkındalık.
Titreşen altın renginin üzerinde durana kadar yolumuzda sürüklendim.
Altın bir süreliğine yollarımıza karıştı.
Daha yakından inceledim. Renk ağırlıklı olarak yoldaki gümüşle karışıyordu. Özellikle yaklaşık dokuz ay boyunca ve sonrasında altın, Andas'ın karanlık özüne de bağlandı. Bir süre sonra altın rengi uzaklaştı.
Kendi yoluna.
Vücudumdaki tüyler havaya kalkarken gözlerimi kırptım. Her biri.
Nefeslerim sığılaştı ve geleceğime bakmaktan başka bir şey yapamadım. Andas'ın geleceğine. Çocuğumuzun.
Bir çocuğumuz olacaktı. Sadece bir tane. Altın çocuğumuzun kesinliğinden bunun böyle olduğunu hissedebiliyordum. Kallik'in yerine geçecek olan altın kraliçemizin kesinliğinden.
Gerçekte tüm Fae'lerin Kraliçesi olacaktı, sadece hafif yaratıkların değil, hem dengeli *hem* de dengesiz varlıkların.

O kayıp parçaydı. Bu diyarların her zaman karşı karşıya kaldığı savaşın tamamlayıcısı.

Kızımız, kendine özgü karışık özüne uyan bir kara kelpi-pegasus melezine binerdi.

Evet, bir kızımız olacaktı. Yakın bir zamanda değil - Kallik istediğinden daha uzun süre hüküm sürecek ve sonra o ve Faolan

kızımın güvenilir danışmanları olarak kalacaklardı. Ama otuz yıl kadar sonra dengeler yeniden değişmeye başladığında, çocuğum doğacaktı. Ve yirmi yıl sonra altın kraliçe olarak taç giydiğinde savaşı nihayet sona erdirecek katalizör o olacaktı.

Sevinç içimi doldurdu. Neşe ve acı ve umut. Belki de sadece Gaia hissettiklerimin büyüklüğünü anlatabilecek bir kelimeye sahipti. "Ne oldu?" Andas uykusundan kalkıp ortama sıkıca sarıldı.

Karanlıkta gözyaşlarım yüzümden

süzüldü. Aşkım arkamdaydı.

Kızımızın doğacağı ve güçlenerek büyüyeceği kalbimizin evinde dinleniyorduk. Hayatım

mükemmeldi. Elbette felaketti ama benim için tamamen mükemmeldi.

Andas yakında gerçeği kendisi keşfedecekti. Keşfettiğinde yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. "Uyu aşkım," diye fısıldadım. "Birlikteyiz ve güvendeyiz."

Nefesleri yeniden eşitlenmişti ve gülümsemem yumuşadı.

Gözlerimi kapattım ve kalp atışlarımızla birlikte nefes alıp verişlerimi onunkilerle eşleştirdim. Aramızdaki bağın ısıltısının bizi sarıp sarmalamasına ve bizi ileride olacakların yorucu duygu ve eylemlerinden korumasına izin verdim.

Ve birlikte uyuduk.

HIÇBİR SÜRÜMÜ KAÇIRMAYIN!

Yazarların web sitelerini ziyaret ederek gelecekteki güncellemeler için kaydolun.

www.shannonmayer.com
www.kellystclare.com

[SHANNON'UN BÜLTENİNE KATILIN](#)
[KELLY'NİN BÜLTENİNE KATILIN](#)

(Kendi kişisel kahininiz olması gibi bir şey.)

A B O U T T H E A U T H O R S

Kelly St. Clare, aralarında *The Tainted Accords*, *Supernatural Battle*, *Magical Dating Agency* ve *Honey & Ice Trilogy*'nin de bulunduğu fantastik aşk kitaplarının USA Today ve WSJ Bestselling yazarıdır.

Shannon Mayer, kocası ve oğluyla birlikte Kanada'nın güneybatı ucunda, hayvanlarla dolu bir çiftlikte yaşıyor. Aksiyon, beklenmedik sürprizler ve mizahı, okuyucuları koltuklarının ucunda bırakan bir romantizm dokunuşuyla harmanlayan hikâyeler yazma eğilimindedir. Biraz tuzlu dil ve kindle'ınızı ya da kitabınızı elinizden bırakamayacağınız kalp çarpıntısı anlarını kaldıramıyorsanız, muhtemelen şimdi gitmelisiniz. #NoWiltingFlowersAllowed

Wall Street Journal, USA Today ve New York Times'ın en çok satan yazarları arasında yer alan yazar, çok sayıda şehir fantezisi, paranormal romantizm

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.